

படைப்பு

ஊற்று-5 | நதி-5 | செப்டம்பர் - 2022 | திங்களிதழ்

ISSN : 2582-4015

தகவு

www.padaippu.com

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

படைப்பு இலக்கிய விருதுகள் - 2022

படைப்பு
இலக்கிய விருதுகள்

கிளர்வைத் திராமல் உங்களுக்குள்
விளைவைத் தரக்கூடிய கவிதைகள்
நவீனக் கவிதைகள்..

கவிஞர் நேசமித்ரானுடனான நேர்காணல்

படைப்பு

தகவு

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

ஊற்று-5 | நதி-5 | செப்டம்பர் 2022

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
சின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்
ஜெ. ராஜா ஜெயகரன்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.திருமாவளவன்
ஸ்டெல்லா தமிழரசி
கலிங்கப்பட்டி க.கருப்பசாமி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர்கள் :
அழ.ரஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.
admin@padaippu.com
9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும் கட்டுரையாளர்களின்
கருத்துக்கள் அவரவர் கருத்துக்களே.
கதை மற்றும் கவிதைகளின் கருத்துக்கள்
கற்பனையே. படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

உள்ளே...

- தலையங்கம் -பக். 04
- படைப்பு இலக்கிய விருதுகள் 2022 -பக். 05
- 'கிளர்வைத் தராமல் உங்களுக்குள் விளைவைத்
தரக்கூடிய கவிதைகள் நவீனக் கவிதைகள்..'
- கவிஞர் நேசமித்ரனுடனான நேர்காணல் -பக். 11
- பெண்ணிய நோக்கில் எஸ்.ராவினின் உறுபசி நாவல்
- த.விஜயலட்சுமி -பக். 23
- கவிதைக்குள் கலந்திருக்கும் கதை
- மு.முருகேஷ் -பக். 29
- நல்லவனுக்குக் கீழேயும் அடிமையாய் இருப்பதை
ஒப்புக்கொள்ளவே முடியாது..
- கவிஜி -பக். 38
- பச்சையத்தைச் செழிக்க வைக்கும்
ஆறெனும் மங்கை
- கோ.லீலா -பக். 41
- மனசாட்சியைக் குத்திக் கிழிக்கும் கேள்வி
- பொ.ஆர்தர் சேவியர் -பக். 44
- ஆலம் பூவு... தாழும் பூவு..
- கவிஞர் ஏகாதசி -பக். 49
- வானவில் வண்ண மின்னல்
- ஆதிரன் -பக். 54

சிறுகதைகள்

- **தொடர்பு எல்லைக்கு வெளியே**
- சரசுராம் -பக். 34
- **ஓடும் மூக்கு**
- செல்வ ராஜ் (சூர்யமித்திரன்) -பக். 45
- **என் நண்பன் நெளோ**
- ஆர்மேனிய மூலம் : ஹோவன்னஸ் ருமேனியன்
தமிழில் : வல்லிக்கண்ணன் -பக். 60

கவிதைகள்

- **கி. சரஸ்வதி** -பக். 21
- **சகா** -பக். 21
- **ரகுநாத் வ** -பக். 22
- **கனகா பாலன்** -பக். 22
- **பிரதி எடுக்க முடியாப் பிம்பங்கள் - 24**
- ஜின்னா அஸ்மி -பக். 43
- **சௌவி** -பக். 59
- **செ.ரா.கிருஷ்ண குமாரி** -பக். 59

படைப்பு
உடுக்கில் இணைப்பு

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' ஐம்பத்துமூன்றாவது இதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்து விரிந்திருக்கிறது.

இவ்வூண்டிற்கான படைப்பு இலக்கிய விருதுகள் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளன. கவிதை, நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை, சிறார் இலக்கியம், மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம் என்ற வகைமைகளில் விருதுகள் தரப்பட்டுள்ளன.

தன்னை நோக்கியோ சமூகத்தை நோக்கியோ ஆழமான கேள்விகளை எம்முறையிலேனும் எழுப்பிவிடக்கூடியனவாக அமைந்த இலக்கியங்களும் ஆழ்மன உணர்வுகளும் சமூக நிகழ்வுகளும் ஒன்றிணையும் புள்ளிகளில் உருவாகியுள்ள உன்னதமான படைப்புகளும் விருதுகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கட்டுரைகள் பல பொருண்மைகளில் எழுதப்படலாம். ஆய்வுக் கட்டுரைகள், விமர்சனக் கட்டுரைகள், பொதுக் கருத்திலமைந்த கட்டுரைகள் என எவ்விதத்தில் அமைந்தாலும் அது பேசும் கருத்துக்களே அக்கட்டுரையைக் கனமானதாகக்கூடுகிறது. பயணங்கள் ஏற்படுத்தும் உள்ளுபுவங்களை, புறஅனுபவங்களைப் பேசும் கட்டுரைகள் ஏற்படுத்தும் உணர்வு மலர்த்தல்கள் அலாதியானது. அறியாத நிலப்பரப்பையும் புரிந்துகொள்ள இயலாத மக்களின் பண்பாடுகளையும் எழுத்தின் வழியே தரிசிக்கும்போது ஏற்படும் அறிவு சார்ந்த மகிழ்நிலை அவ்வாறான இலக்கியங்களின் இன்றியமையாமையை உணர்த்திவிடுகிறது. இவ்வூண்டில் பயணக் கட்டுரைகளாக அமைந்த நூலே கட்டுரைக்கான விருதினைப் பெற்றுள்ளது.

சிறார் இலக்கியத்தின் மீது கவனம் குவிக்க வேண்டிய தமிழ்ச் சூழலில் சிறார் இலக்கியம் ஒன்றிற்கு இலக்கிய விருது அளித்திருக்கிறோம். இயல்பான கதை சொல்லல்களைத் தாண்டி சமூகத்துடன் சிறார்களுடனான உறவைப் பேசும் இலக்கியங்களின் தேவை அதிகமாக உள்ளது. கற்பனைகளைத் தாண்டி நிஜ உலகத்தில் சிறார் சந்திப்பனவற்றைச் சிறார் மொழியிலேயே பட்டவர்த்தனமாக உரைக்கும் இலக்கியம் மிகு கவனம் பெறவேண்டியதாகிறது. இம்முறை விருது பெற்றிருக்கும் சிறார் இலக்கியமும் சம காலத்துப் பிரச்சனைகள் ஊடான சிறுவர் நிலையை உணர்த்துவதாகவே உள்ளது.

படைப்பு இலக்கிய விருது என்பது தமிழ்ச்சூழலில் பெருங்கவனம் பெற்றிருக்கும் நிலையில் விருது பெறக்கூடிய உன்னதமான படைப்பாளர்கள் அனைவருக்கும் தகவு தன் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

கவிஞர் நேசமித்ரனுடனான நேர்காணல் இவ்வழியில் இடம்பெற்றுள்ளது.

தகவின் நேர்காணல், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், கவிதைகள், தொடர்கள் என உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதியுங்கள்.. பகிருங்கள்.

நன்றி.

ஆசிரியர். ■

படைப்பு இலக்கிய விருதுகள் 2022

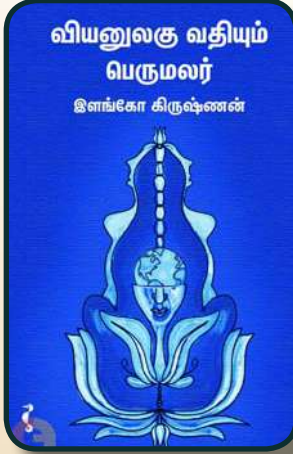
படைப்பு - சமூகத்தின் இணைப்பு என்ற தாரக மந்திரத்துடன் பல்வேறு தளங்களிலும் ஓயாது இயங்கிவரும் படைப்புக் குழுமம் தன் உயிர் தாங்கும் அடித்தளமாகக் கொண்டிருப்பது இலக்கியத்தைத்தான். கலை மனதிற்குக் கைத்தட்டல்களும் பாராட்டுகளும் தான் உற்சாகமும் உத்வேகமும் ஊக்கமும் தரும் என்பதை உணர்ந்து சிறந்த இலக்கியப் படைப்புகளுக்குப் பரிசுகளும் விருதுகளும் அளித்து அங்கீகாரமளிப்பதைத் தன் தலையாய கடமையாகச் செய்துவருகிறது படைப்புக் குழுமம். வருடந்தோறும் மிகத் தகுதியான படைப்பாளர்களுக்கு இலக்கிய விருதுகள் அளித்து மகிழ்ந்துவரும் படைப்புக் குழுமத்தின் 'படைப்பு இலக்கிய விருதுகள் 2022' மகிழ்ச்சியுடன் இங்கு அறிவிக்கப்படுகின்றன. 2021ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த சிறந்த நூல்களுக்காக இவ்விருதுகள் வழங்கப்படுகின்றன.

பிரிவு : கவிதை

விருது பெற்ற நூல் : வியனாலகு வதியும் பெருமலர்

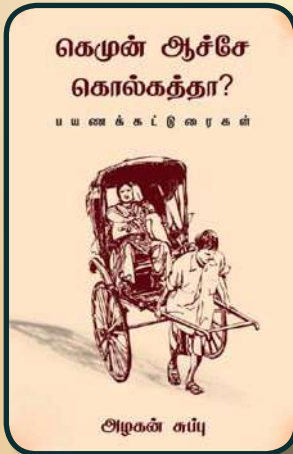
படைப்பாளர் : இளங்கோ கிருஷ்ணன்

வெளியீடு : யாவரும் பதிப்பகம்

இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் அவலங்களால் தத்தளிக்கின்றன. அவஸ்தைகளால் கொந்தளிக்கின்றன.. அன்றாடங்கள் அனைத்திலும் சுதந்திரம் கேட்கும் ஒரு குரல் இத்தொகுப்பின் பிரதான படிமமாகியிருக்கிறது. காலந்தோறும் அறத்தினால் செலுத்தப்படுமோர் இன மரபின் ஆவேசத்தையும் பெருங்கருணையையும் கையாலாகாத் தனத்தையும் நம் முன் அளிக்கிறது. அதேவேளை நமது இருப்பின் மன எழுச்சியையும் அமைதியையும் அபூர்வமாய் குறியீட்டுத் தன்மையாக்கும் வல்லபமும் இத்தொகுப்பில் அசாதாரணமாய் நிகழ்ந்திருக்கிறது. இதுவோர் அருப தரிசனம்.

- கவிஞர் அகரமுதல்வன்

பிரிவு : கட்டுரை

விருது பெற்ற நூல் : கெமுன் ஆச்சே கொல்கத்தா?

படைப்பாளர் : அழகன் சுப்பு

வெளியீடு : செங்கனி பதிப்பகம்.

பணி நிமித்தம் சென்ற இடத்தில் தான் கண்ட காட்சிகளை, அனுபவங்களை, நம் கண் முன்னே விரியச் செய்கிறார். சொல்லப்போனால் அவர் கொல்கத்தா மக்களிடையே வாழ்ந்துள்ளார். வெகுசிலரே மிகச் சிறந்த ரசனையோடு, இவ்வாறு தான் பணிக்காகச் செல்லும் ஊர்களையும், மக்களையும் கொண்டாடுவர். அதில் அழகன் சுப்புவும் ஒருவர். மிகக்குறிப்பாக நூலாசிரியரின் நகைச்சுவை உணர்வும், அவர் பயன்படுத்தும் உவமைகளும் அலாதியானது. போகிற போக்கில் பல இடங்களில் அவர் பயன்படுத்தும் சொல்லாடல்களில் அந்த உணர்வு இயல்பாக வெளிப்படுவதை நூல் முழுக்க பார்க்க முடிகிறது.

- அ.ஆறுமுகம்

பிரிவு : நாவல்

விருது பெற்ற நூல் : கடசல்

படைப்பாளர் : ம.காமுத்துரை

வெளியீடு : ஸீரோ டிகிரி பப்ளிஷிங்

ம.காமுத்துரையின் எழுத்துச் சிறப்பு, ஆடம்பரங்களற்ற மக்கள் மொழி. வாசிக்கத் தூண்டும் ஈர்ப்புள்ள நடை. மகாராஜன் இன்ஜினீயரிங் லேத் அன் வெல்டிங் ஓர்க்ஸ் எனும் சிறிய தொழில் பட்டறையின் கதாபாத்திரங்களைக் கொண்டு புனையப்பட்ட நாவல் இது. கடசல் நாவலின் கதாபாத்திரங்கள் யாவரும் எளிய மாந்தர். அவர்களுக்கானது எளிய மொழி. எத்தனை செறிவான உணர்ச்சிப் பெருக்கு என்றாலும் அவர்களது போக்கில், மொழியில் வடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

- நாஞ்சில் நாடன்

பிரிவு : சிறுகதை

விருது பெற்ற நூல் : புலிக்குத்தி

படைப்பாளர் : ராம் தங்கம்

வெளியீடு : வம்சி பக்ஸ்

இத்தொகுப்பில் மொத்தம் ஒன்பது கதைகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு கதையும் ஒரு வாழ்வியலை, ஒரு துயரை, ஒரு வரலாற்றை, ஒரு சிறுவனின் ஆன்மாவை என வெவ்வேறு களங்களைக் கொண்டுள்ளது. நாஞ்சில் நாட்டு வட்டார வழக்கும், கதைகளின் தீவிரப் போக்கும் இக்கதைகளைப் படிப்பவரின் கவனத்தை முழுக்கமுழுக்க தக்கவைக்கும் திறன் கொண்டவை.. தன்னைச் சுற்றியுள்ள சமூகத்தையும், அதன் மதிப்பீடுகளையும், சாதியத்தையும், தன் எழுத்துக்களில் பிரதிபலிக்கவைத்திருக்கும் ராம் தங்கம் ஆகச் சிறந்த கதைசொல்லியாக நம் கண்முன் நிற்கிறார்.

- உமா ஷக்தி

பிரிவு : மொழிபெயர்ப்பு

விருது பெற்ற நூல் : காஃப்கா - கடற்கரையில்

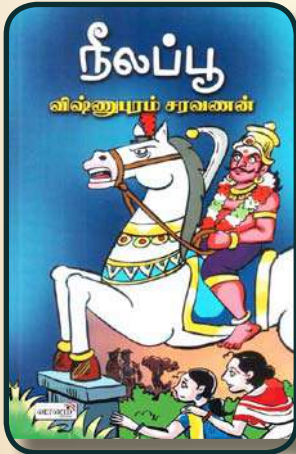
மொழிபெயர்ப்பாளர் : கார்த்திகைப் பாண்டியன்

வெளியீடு : எதிர் வெளியீடு

மீமெய்யியல் பாணியில் எழுதப்பட்டிருக்கும் இந்நூலின் மொழிநடையே வாசிப்பவரை வசீகரிக்கிறது. மொழியாக்கத்திலும் (நல்ல மொழிபெயர்ப்பை அப்படி சொல்லுதலே நலம்) சுவை மாறாமல் அமைந்திருக்கிற மொழி நமக்கு அயர்ச்சியூட்டாமல் இருக்கிறது. குறிப்பாக நகாடா உரையாடும் பகுதிகள் நம்மையும் அந்தப் பாணியில் உரையாடவைக்கத் தூண்டுகிறது.

- விஜயகுமார்

பிரிவு : சிறார் இலக்கியம்

விருது பெற்ற நூல் : நீலப்பு

படைப்பாளர் : விஷ்ணுபுரம் சரவணன்

வெளியீடு : வானம் புதிப்பகம்

இயற்கைச் சீற்றங்களோ, வன்முறைகளோ... அதிகம் பாதிப்புக்குள்ளாவது குழந்தைகள்தான். குழந்தைகளுக்கென்று நம் சமூகத்தில் எந்தக் குரலும் இல்லை. அவர்களின் தவிப்பும் அழுத்தமும் உளைச்சலும் எங்குமே பதிவாவதில்லை. விஷ்ணுபுரம் சரவணனின் நீலப்புவைப் படித்து முடிக்கும்போது இந்தப் பேருண்மை மனதை உலுக்குகிறது.. குழந்தைகளின் உலகத்தில் ஒரு வன்முறை என்ன மாதிரியான தாக்கங்களை உருவாக்கும் என்பதைக் கீர்த்திக்கும் சுஜிதாவுக்குமான வார்த்தைகளில் பதிவு செய்கிறார் சரவணன்.. நீலப்பு, முக்கியமான சிறார் நாவல்!

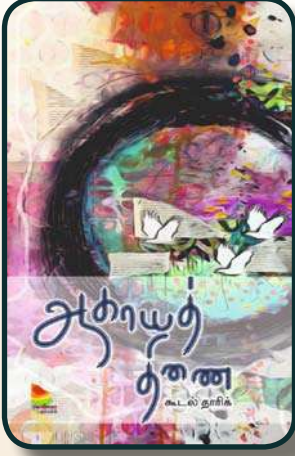
- ஆனந்தவிகடன்

பிரிவு : சிறப்புப் பரிசு - கவிதை

நூல் : ஆகாயத்திணை

படைப்பாளர் : கூடல் தாரிக்

வெளியீடு : ஓவியா பதிப்பகம்.

நிலாவைக் காட்டிப் பிள்ளைக்குச் சோறூட்டும் தாயைப் போலத் தொகுப்பு நெடுக்க பறவைகளைக் காட்டி வாசிப்பவருக்குக் கவிதை உண்டுகிறார் கவிஞர். கவிதைத் தொகுப்பு முழுக்க பல்வேறு வடிவங்களில் படிமங்களாகும் பறவைக் காட்சிகள், சங்க இலக்கியத்தின் சாரல் படிய ஏதேதோ சொல்லி நம்மை எங்கேயோ கூட்டிச் செல்கின்றன. விண்ணுக்கும் மண்ணுக்குமிடையில் நிற்பன - நடப்பன - நீந்துவன - உள்வன என எல்லாவற்றையுமே பறப்பனவாகப் பார்க்கும் கவிஞர் கூடல் தாரிக்கின் இந்த ஆகாயத்திணை எங்கும் மானுடம் பரந்துவிரிந்திருக்கிறது.

- கோ.பாரதிமோகன்

பிரிவு : சிறப்புப் பரிசு - நாவல்

நூல் : யுகவேட்கை

படைப்பாளர் : சாரா

வெளியீடு : டிஸ்கவரி புக் பேலஸ்

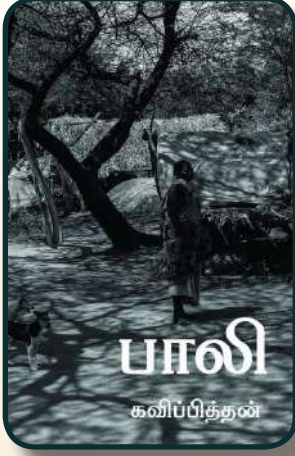
யுகவேட்கை முற்றிலும் வேறு வகையான ஓர் துவக்கம். புதிய களம், யாரும் கேட்டறிந்திடாத நிலப்பரப்பு, கதாபாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் புதிய தேர்ந்தெடுப்பு, எங்கும் முரணில்லாத நாவலின் கோர்வை. ஏதோ ஓர் நூற்றாண்டில் துவங்கிய கற்பனையைச் சம காலத்தோடு முடிச்சு போட்டுக் கதையை முடித்திருக்கும் சூத்திரம் கச்சிதமாக அமைந்திருக்கிறது.. வீரம், காதல், நட்பு, துரோகம், சூழ்ச்சி, போர் என அத்தியாயத்திற்கு அத்தியாயம் சுவாரஸ்யம் கூடிக்கொண்டே செல்கிறது.

- சையத் ஹலீத்

பிரிவு : சிறப்புப் பரிசு - சிறுகதை

நூல் : பாலி

படைப்பாளர் : கவிப்பித்தன்

வெளியீடு : வம்சி பூக்ஸ்

நிலத்தை ஆழ உழும்போது உள்ளேயிருக்கும் பூச்சிகளை இரையெடுக்க வயல் முழுவதும் வெள்ளை வெள்ளையாய் வரும் கொக்குகள் தம் நீண்ட அலகுகளால் மண்ணைக் குத்திக் கிளறும். அதே கொக்கின் லாவகத்தோடு தன் மண்ணின், மக்களின் மன அடியாழத்துப் பிரச்சனைகளைக் கொத்தி இலக்கியமாக அவர்களின் மண் கவிச்சி மிக்க மொழியிலேயே நமக்குத் தந்திருக்கும் கவிப்பித்தன்..

- கே.வி.வைலலஜா

சென்ற வருட படைப்பு சங்கமம்

'கிளர்வைத் தராமல் உங்களுக்குள் விளைவைத் தரக்கூடிய கவிதைகள் நவீனக் கவிதைகள்..'

கவிஞர் நேசமித்ரனுடனான நேர்காணல்

“கூடுதல் வெளிச்சத்திற்காய்
அதிக ஜன்னல்கள்
திறந்திருக்கும் வீடுதான்
விரைந்து தூசேறுகிறது..”

கருத்தாழமிக்க தெளிந்த நீரோடை போன்றன நேசமித்ரனின் கவிதைகள். அயனிப்பாதை, எண்கள் விழித்திருக்கும் பிரமிடு, முகரி, அயல் மகரந்தச் சேர்க்கை, துடிக்கூத்து, நன்னயம், பின்னங்களின் பேரசைவு, கார்ட்டூன் பொம்மைக்குக் குரல் கொடுப்பவன் போன்ற கவிதை நூல்களின் ஆசிரியர் கவிஞர் நேசமித்ரனோடு படைப்பு தகவு இதழுக்காக ஒரு நேர்காணல்...

நேசமித்ரன் கவிதைகளில் மிகத் துல்லியமான காட்சி அவதானிப்புகள் இருக்கும். அதற்கான மெனக்கெடல் பற்றிச் சொல்லுங்கள்..

பெரிய மெனக்கெடல் என்றெல்லாம் சொல்லமுடியாது.. நாம் காட்சி ஊடகத்தின் பிள்ளைகள். போன தலைமுறையில் செய்தித்தாள் படிப்பது, புத்தகம் வாசிப்பது ஒரு பெரிய விசயமாக இருந்தது. அதுதான் வாழ்வாக இருந்தது. ஒரு செய்தியை நாம் அடைவதற்கு, உலகத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்குப் புத்தகங்கள்தான் வாயிலாக இருந்தன. அதற்கு முன்னால் ஒரு செய்தியைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு, ஒரு கதையைத் தெரிந்துகொள்வதற்குத் தெருக்கூத்து மாதிரியான விசயங்கள் மக்களுக்குத் தகவல் தொடர்பாக இருந்தன. அடுத்து ஓலைச்சுவடியிலிருந்து புத்தகங்களுக்கு நகரும்போது புத்தகங்கள் எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் ஒரு ஊடகமாக இல்லை. பிறகு புத்தகம் மட்டும்தான் செய்திகளைக் கடத்துகிற ஊடகமாக இருந்தபோது புத்தகங்கள் வாசிப்பவர்களாக, நூலகங்களை நாடுபவர்களாக இருந்தோம்.

அதற்கப்புறம் ஒரு தலைமுறை ரேடியோ பைத்தியம் பிடித்துப்போய் எல்லோரும் திரிந்தோம். திரைச்சித்திரம் பார்க்காமலே கேட்கற ஒரு ஊடகத்தில் இருந்தோம். சினிமா தியேட்டர் வந்ததுக்கப்புறம் ரேடியோவுடைய பங்கு குறைந்தது. அதன்பின் தொலைக்காட்சி வந்த பிறகு தியேட்டருக்குப் போவது குறைந்தது.

இப்பொழுது, காலையில் செய்தித்தாள் வாசிக்கிறதுக்கு முன்னாடியே எல்லாச் செய்திகளும் வந்து சேர்ந்துவிடுகின்றன. குழந்தை பிறந்ததுமே போன் கொடுத்தால் அழகாமல் இருக்கிறது. ஆக இந்தத்தலைமுறை காண் ஊடகத்தினுடைய பிள்ளையாக இருப்பதால் அவர்கள் காட்சிரீதியான விசயங்களை அதிகம் காண்கிறார்கள்.

ஒன்று இவர்களுக்குக் காட்சிரீதியான ஒரு விசயத்தைக் கடத்துவது எளிது. இரண்டாவது வாழ்க்கையில் ஒரு தருணத்தை ஊடறுத்துப்

பார்க்கிறதுதான் கவிதை. அந்தத் தருணத்தை எப்படி விரிவாக்கிப் பார்ப்பது அல்லது எப்படி சுருக்கிச் சொல்வது என்பது அது.

இருக்கிற எல்லா மனித உணர்வுகளுமே உறவுகள்ரீதியாக வந்தாய் போனாய் என்று சொல்லும்போது முடிந்து போய்விடுகின்றன. ஆனால் என்றைக்குமே அழியாத விசயங்கள் என்று சொன்னால் அது இயற்கை மட்டுமே. இந்தப் பறவைகளும் மலைகளும் பூக்களும் இன்னபிற விசயங்களும் நிரந்தரமானவை. சூரியனும் சந்திரனும் உள்ளவரைன்னு சொல்றாங்க இல்லியா! அப்போ சூரியனும் சந்திரனும் எப்போதுமே இருக்கும். இதற்கு முன்னாலும் இருந்தது, இனிமேலும் இருக்கும். அதை சாட்சியாக வைத்துச் சொல்லப்படும் சொற்கள் இன்னும் வலுவேறும். அதன்மீது நம்முடைய பார்வையாக ஒரு vision-ஐ வைக்கும்போது அது எனக்கு என்ன தருகிறதோ அதை நான் கடத்த முயற்சிக்கிறேன். ஏனென்றால் உலகப் பொதுவான விசயங்களை நாம் பண்ணும்போது அது எளிதில் போய்ச்சேரும் என்பதுதான் நோக்கம். அடுத்ததாக ஒரு கவிதையினுடைய ஆயுளை இந்தக் காட்சிப்பூர்வமான விசயங்கள் சற்றே நீடிக்கும் என்பதுதான் நம்பிக்கை.

புனைவு, படிமம், தொன்மம் வகையறாக்களின் அவசியம் கவிதையின் தன்மையில் ஒரு இறுக்கத்தினை ஏற்படுத்துவதுபோல் தெரிகிறதே?

புனைவு என்பது அடிப்படை. நம் இயல்பு வாழ்க்கையில் இருப்பதை அப்படியே சொன்னால் அது ஒரு செய்தி. அதிலிருந்து மேம்பட்ட ஒன்றைச் சொல்வதுதான் அல்லது இன்னும் கொஞ்சம் கற்பனை கலந்து சொல்லப்படுவதுதான் புனைவாக இருக்கிறது. கலை என்பதே இயல்பிலிருந்து மிகைத்துக் கூறுதல் அல்லது செயல்படுத்தல். இயல்பில் இருக்கக்கூடிய ஒரு சொல் அல்லது ஒலியிலிருந்து மேம்படுகிறது இசை. ஒரு வலியை மிகையாகவோ அல்லது மிகை போன்ற ஒரு உண்மையைச் சொல்வது, உண்மை போன்ற ஒரு பொய்யைச் சொல்வது அதுதான் Fiction. ஆக அது இல்லாமல் கலை இல்லை.

அடுத்தது படிமம் இன்னபிற விசயங்கள் கலைக்கான அடிப்படை விசயங்களாகத் துவக்கத்திலிருந்தே சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கின்றன.

படிமம் என்பதைக் குறிப்பிடுமொழி என்று சமஸ்கிருதத்தில் சொல்கிறார்கள். 'எழுத்தோடும் சொல்லோடும் புணராததாகிப் பொருட்புறத்ததுவே குறிப்பு மொழியே' என்று சொல்கிறது தொல்காப்பியம். கூற்றிடை வைத்த குறிப்பு என்பது ஒரு எழுத்தோடோ சொல்லோடோ சேராமல், எழுத்தும் பொருளும் சேர்ந்து கொடுக்கும் பொருளுக்கு வெளியே இன்னொரு அர்த்தம் இருக்கும் என்று சொல்கிறார்கள்.

இன்னும் தெளிவாகச் சொன்னால், ஒரு வாக்கியத்தின் பொருளிலிருந்து வேறுபட்டு விளங்கிய பொருளில் புலப்படுகிறது. நாம் எப்படி விளங்கிக்கொள்கிறோமோ அப்படித்தான் குறிப்பு பொருள் தரும். ஆகவே தொல்காப்பியத்திலிருந்தே ஆரம்பிக்கிறது படிமம். ஒரு படிமத்துக்குள் பல தளங்கள் இருக்கும். ஒரு உதாரணத்திற்கு, பச்சைவண்ணக்கிளி என்று சொன்னால்

அது பச்சைவண்ணக்கிளியை மட்டும் தான் நினைக்கத் தோன்றும். அதுவே ஒரு பறவை என்று சொல்லும்போது வாசகருக்கான ஒரு சுதந்திரத்தைக் கொடுக்கிறது. நாம் காக்காவை நினைச்சுக்கலாம்.. குருவியை நினைச்சுக்கலாம்.. எந்தப் பறவையை வேண்டுமானாலும் நினைத்துக்கொள்ளலாம். எனவே ஒரு கவிதையில் படிமம் என்பது பல்வேறுவிதமான திறப்பைக் கொடுக்கிறது.

இன்னொன்று ஒரு படிமத்தால் காலத்தைக் கடக்க முடியும். நம் சங்கப்பாடல்களே உதாரணம். உவமையில்லாத மனித மனதிற்கு அ- அம்மா என ஒன்றை இன்னொன்றாகப் புரிந்து கொள்கிற தன்மையோடு கற்றுக்கொடுத்துக்கொண்டே வருகிறோம். ஆக ஒன்னைப்போல ஒன்னு என்று சொல்லும்போது அது சுலபமாக ரூபகம் வைத்துக்கொள்ள முடிகிறது.

இந்தப் படிமம் என்பது ஒன்றைப்போல ஒன்று என்ற அடிப்படையில் இருந்துதான் இந்த அளவிற்கு நகர்ந்து வந்திருக்கிறது.

கவிதை எப்போதும் அலங்காரமே இல்லாத plain language இல் ஒரு பக்கம் இயங்கிக்கொண்டு

இருக்கும். இன்னொரு பக்கம் ரொம்பக் கடினமான ஒன்றாக இயங்கிக்கொண்டு இருக்கும். அது எப்படி என்றால்.. கோணங்கியும் எழுதிக்கொண்டிருப்பார், அதே காலகட்டத்துல இந்தப் பக்கம் ஒரு நகுலனும் எழுதிக்கொண்டிருப்பார். கி.ராவும் எழுதிக்கொண்டிருப்பார், இந்தப் பக்கம் ஒரு கடினமான கவிஞான பிரம்மராஜனும் எழுதிக்கொண்டிருப்பார். யவனிகா ஸ்ரீராமும் எழுதிக்கொண்டிருப்பார், அதே நேரத்துல எதிர் திசை மனுஷ்யபுத்திரனும் எழுதிக்கொண்டிருப்பார். யவனிகா ஸ்ரீராமுக்கு ஒரு மரியாதை இருக்கும், மனுஷ்யபுத்திரனுக்கு ஒரு உயரம் இருக்கும். எல்லாக் காலத்திலும் இந்த ரெண்டு பக்கமும் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கும். அதுக்காக, படிமங்கள் சமை என்று முற்றாகத் தூக்கிப்போட முடியாது.

நவீனத்துவக் கவிதைகளின் உட்புகும் தன்மை ஒவ்வொரு படைப்பாளிக்கும் ஒவ்வொன்றாக இருக்கிறது. இது வாசகனை அயர்ச்சியாக்கிவிடாதா?

எப்பவுமே கவிதை என்பது இயல்பு வாழ்க்கையை விட்டு மேலே வரவேண்டும். ஒவ்வொரு காலகட்டத்துக்குமே நுழைவாயில் என்று ஒன்றிருக்கும். அந்த நுழைவாயிலுக்குப் பிறகு அவன் அடுத்தடுத்துத் தன் தேடலை முன்வைக்கும்போதுதான் அடுத்தடுத்த படிநிலைக்குப் போக முடியும். முதலில் எடுத்தவுடனேயே ஒரு வாக்கியத்தை வாசித்துவிடுவதில்லையே... ரெண்டாவது வேறெந்தத் துறையையும் போலவே கவிதையும் கொஞ்சம் ஆய்ந்தறிய வேண்டிய ஒன்று.

பழக்கம் என்ற ஒன்று இருக்கிறது இல்லையா.. செந்தமிழும் நாப்பழக்கம் என்று ஏன் சொல்கிறார்கள்? கவிதைக்கு இலக்கணமே இல்லையென்று சொன்னாலும் கூட சில அடிப்படையான இலக்கணங்கள் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் கவிதையினுடைய Patterns மாறிக்கொண்டேதான் இருக்கும். அதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். உள்ளே நுழைவது கடினமான செயல் என்று எல்லாம் கிடையாது. நம் வாசிப்புத் தரத்தைப் பொறுத்துத்தான்

இருக்கிறது. ஏஆர்.ரஹ்மானோட பாடல் முதல் முறை கேட்கும்போது பிடிக்கலனு சொல்றோம், கேட்கக் கேட்கப் பிடிச்சுடுத்துனு சொல்றோம்ல. அப்போ எத்தனை தடவை அதுக்குப் பிரயத்தனப்படறோம்.

கொஞ்சம் பிரயத்தனமும் தேடலும் இருந்ததென்றால் அதற்கடுத்து உள் நுழைவதற்கான வழிமுறைகளைத் தானே மொழி நமக்குத் திறந்து காட்டும். நீங்க தொடர்ச்சியாக அது கூட சண்டை போடணும், கொஞ்சணும், அது கூட போராடணும். தொடர்ச்சியாக அது கூட புழங்கணும். அதிகமாக எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு புழங்கறீங்களோ அவ்வளவுக்கு அது எளிதாகிவிடும். பரிச்சயமற்ற ஒன்றுதான் எப்பவும் அந்நியமாக இருக்கும். எப்போது ஒரு விசயம் பரிச்சயமாகுதோ அது நமக்குள்ள நெருக்கமாகிவிடும்.

கவிதைகளில் உரையாடலின் போக்கு பற்றி உங்களின் அபிப்பிராயம்?

கவிதையில் எப்போதும் உரையாடலைத்தான் நாம் வேற வேற இடத்தில் இயற்றி வைக்கிறோம். தெம்மாங்குப் பாட்டு மாதிரி எல்லா விசயங்களிலும் உரையாடல் தன்மை இருக்கும். ஒரு பாடலில் இசை மட்டும் இல்லாமல் வார்த்தைகள் ஏன் தேவைப்படுகிறது? ஒரு திரைக்காட்சிக்கு சப்டைட்டில் ஏன் தேவைப்படுகிறது?

ஒரு தர்க்கத்தை உள்ளுக்குள் வைப்பதற்கு, ஒரு ஆளுமையை உள்ளுக்குள் வைப்பதற்கு அல்லது ஒன்றுக்கு எதிரான ஒரு விசயத்தை வைப்பதற்கு உரையாடல் தன்மையை நோக்கி நகர்கிறோம். இது ஒரு பக்கம். ஒருவேளை நீங்க எளிமையை நோக்கி நகர்வதை உரையாடல் என்று சொல்வீர்களென்றால், எப்போதுமே அது அப்படித்தான் போய்க்கொண்டிருக்கும்.

ஒரு சிறுகதையிலிருந்து ஒரு வாக்கியம் நம் மனசிலயே நிற்குமானா நிற்காது. அதுவே கவிதையிலுள்ள வாக்கியம் சமயத்துல நம்ம மனசிலயே நின்றுவிடும். அதை ஒரு கொட்டேஷன் மாதிரி எங்காவது எழுதிப் போட்டிருப்போம், யாருக்காவது அனுப்பியிருப்போம். ஏன்? அதிலுள்ள

உணர்ச்சியினுடைய பலம், அதில் நமக்கு இருக்கற நெருக்கம்.

அதனால் உரைநடையை நோக்கிப் போவதால் எந்த வருத்தமும் இல்லை. மொழி எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகமான புழக்கத்துக்கு உள்ளாகிறதோ அப்போது உரைநடையை நோக்கிப் போகத்தான் செய்யும்.

ஒரு புதிர் கட்டமைப்பு, அதன் முடிச்சை வாவகமாக அவிழ்ப்பது.. அதுதானே தற்காலப் பெரும்பான்மை கவிதைகள்?

புதிர் கட்டமைப்பு என்றெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அதை வார்த்தை விளையாட்டு என்று சொல்லலாம். மிஞ்சிப்போனால் ஒரு ஏழெட்டு உணர்ச்சிகள்தான். அதை வெவ்வேறுவிதமாகச் சொல்ல முயற்சி பண்ணிக்கொண்டேயிருப்பான்.

வெவ்வேறு விதமான சூழலை முன்வைத்துச் சொல்லலாம், வெவ்வேறு விசயங்களை எடுத்து வைத்துச் சொல்லலாம். புதிர் கட்டமைப்பு என்பது அது ஒரு மோஸ்தர், ஒரு pattern. இதுதான் பேட்டர்னாக இருக்கு என்று எல்லாக் கவிதைகளுக்கும் பொதுமைப்படுத்திச் சொல்லிவிட முடியாது. ஆனால் இந்தப் புதிர்கள் அழகானவை.

நம்ம வாசகனுக்கு ஒரு விசயத்தை உள்ளுக்குள் போய் நாமதான் கண்டுபிடிச்சோம் என்னும் மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடிய விசயங்களைத்தான் நீங்கள் புதிர் கவிதைகளென்று சொல்லுகிறீர்கள்.

வெகுமக்கள் ரசனையின் கவிதையிலிருந்து நவீன கவிதை எப்படி மாறுபடுகிறது?

கவிதைதான் பொதுவான விசயம். ஒரு கவிதை கவிதையாக இருக்கிறதா? இல்லையா? வெகுசனக் கவிதை என்று நீங்கள் எதைச் சொல்கிறீர்கள் என்று தெரியவில்லை. நான் புரிந்துகொண்ட வரைக்குமே ஒரு விசயத்தை விளக்கிக்கொண்டே போகிறது இருக்குல்லியா.. அத வாசிச்ச முடிச்சவுடனே அதன் சுவாரஸ்யம் தீர்ந்துபோயிடும். ஆனால் ஒரு கவிதையை வாசிச்ச அதை நம் மனம் உருவாக்குகிற விளைவின் மூலமாகச் சிரித்துக்கொண்டோ வேறொரு தளத்திற்கு

நம்மை நகர்த்திக்கொண்டோ போகிறது என்றால் அந்த விளைவின் மூலமாக ஒரு கலை செய்யும் தாக்கம்தான் இதுக்கும் அதுக்குமான தூரம்.

நிலா மாதிரி முகம் என்று சொன்னால் முடிந்தது. ஆனால் அதையே அவள் பார்த்தால் எனக்குக் குளிராக இருந்தது என்று சொன்னால், அந்த இடம் யோசிக்க வைக்கிறது. ஏன் குளிராக இருந்தது? அவளை நிலவாக மறைவாக உள்ளுக்குள் வைப்பது. ஒரு நிமிசம் நீங்க யோசிக்கிறீங்க, அப்புறம் உணர் ஆரம்பிக்கிறீங்க. அந்த இடைவெளிதான் வெகுசனக் கவிதைக்கும், நவீனக் கவிதைக்கும் உள்ள தூரம்.

அடுத்ததாக நவீன ஓவியங்களில் பார்த்தீர்களென்றால் கண்களே பெரும்பாலும் இருக்காது, அது வர்ணங்களால் இருக்கும். சிவப்பு ஒரு வர்ணம் நீலம் ஒரு வர்ணம், அது உன்மனதில் என்ன தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது.. சிவப்பு கோபம், நீலம் ரொமாண்டிக். புரட்சி, கடவுள் மறுப்பு இரண்டும்தான் எங்கள் கொள்கை, கருப்பு சிவப்பு கொடி.

இவ்வாறு குறியீடுகள் மூலமாக வண்ணங்கள் மூலமாக உங்களுக்குள் உருவாகிற கிளர்ச்சியை முன்னிறுத்திச் செய்யப்படுபவை வெகுசனக் கவிதைகள். கிளர்வைத் தராமல் உங்களுக்குள் விளைவைத்

தரக்கூடிய கவிதைகள் நவீனக் கவிதைகள்.

உங்களின் முன்னத்தி ஏர் யார்? வழித்தோன்றல் யார்?

இதற்கு முன்னால் நல்ல கவிதை எழுதிய எல்லோருமே என் முன்னத்தி ஏர்கள்தான். இனிமேல் கவிதை எழுதப் போகிற எல்லோருமே என் வழித்தோன்றல்கள்தான்.

பிரமிள்ல ஆரம்பிச்சு யவனிகா ஸ்ரீராம், செல்மாப்ரியதர்சன், கலாப்ரியா, ஞானக்கூத்தன் எல்லாரையுமே சொல்ல வேண்டும். ஆனால் இதில் சில பேரோட என்னுடைய அரசியலில் நான் முரண்படுவேன்.

Transtromer எனும் கவிஞர் இருக்கிறார், அவரை எப்போதும் வியந்து பார்க்கிறேன்.

வாசகப் பரப்பினை அழித்துவிட்டுப் படைப்பாளிகள் பரஸ்பரம் பாராட்டிக்கொள்வதுதான் எதிர்கால இலக்கியமா?

முதலில் வாசகனாக இறுதிவரை இருப்பவன்தான், இறுதிவரை படைப்பாளனாக இருக்க முடியும். எனக்கு எல்லாம் தெரிஞ்சிருச்சுன்னு ஒருத்தன் நினைக்கிறானென்றால் அந்த நிமிசம் அவனுக்கு வியப்பு தீர்ந்து போய்விடுகிறது. ஒரு படைப்பு என்பது இரண்டு விசயங்களால் ஆனது நான் நம்புகிறேன். ஒன்று வியப்பு, இன்னொன்று வலிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது. வலிமரத்துப் போகும்போதுகலை செத்துப் போய்விடும், படைக்க முடியாது. ஆஹா! எனக்கு வலிக்குது என்று ஒரு குழந்தை அழும்போது அது வந்து ஒரு response, அழுகை வருகிறது. ஒருத்தன் எவ்ளோ பிரச்சினை வந்தாலும் தாங்கி நிற்கிறானென்றால், அந்தப் பிரச்சினையை அவன் கடந்து வந்திருக்கிறான் என்று அர்த்தம். அப்போ ஒரு வலியைப் பற்றி எழுதுவதற்கு எதுவுமே இல்லையென்றால், எனக்குக் கலை இல்லை. உலகத்தில் ஒரு பூ விரிவது அதிசயமாக எனக்குத் தோன்றும் வரைக்கும் தான், நான் பூ விரிவதைப் பற்றிப் பேசுவேன், எழுதுவேன்.

இரண்டுமே தீர்ந்து போச்சுனா முடிஞ்சுபோச்சு. அப்போ ஒரு படைப்பாளன்

என்பவன் கடைசி வரைக்கும் வாசகனாகவும், உலகை வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறவனாகவும், நடைமுறையிலுள்ள உளவியல் சிக்கல்களை உற்றுக்கவனிப்பவனாகவும் இருக்க வேண்டும். காதல் என்பதே உடலோடும் சம்பந்தப்பட்டதுதானே. ஒரு முத்தம் சாதாரணமாகப் போயிடுச்சுன்னா நீங்கள் முத்தத்தைப் பற்றி என்ன வியந்து எழுதுவீங்க... ஒரு புணர்ச்சி சாதாரணமாகப் போயிடுச்சுன்னா நீங்க எப்படி எழுதுவீங்க. ஒரு பிரிவு என்பதை, ஆமா வாழ்க்கை வருவாங்க போவாங்க அவ்வளவுதான் அப்படிங்கிற மனநிலைக்குப் போயிட்டிங்கனா எழுத முடியாது.

நீ எழுதற, அதை யாராவது ஒருத்தர் வாசிச்சு நல்லாருக்கு நல்லால்ல, அது என் வாழ்க்கைல ஏதோ ஒரு தாக்கத்தை உண்டாக்குகிறது என்று சொல்லாத வரைக்கும், நீ எழுதுவது யாருக்காக? ஒரு எழுத்தாளன் எப்படி வாசகப் பரப்பை அழிப்பான்.. அழிப்பதற்கு என்ன வழிவகை இருக்கு..

முதலில் படைப்பாளன் கடைசிவரை வாசகனாக இருக்க வேண்டும். இரண்டாவது வாசகனைத் தன்னுடைய உயரத்திற்குக் கொண்டு வருகிறவன்தான் நல்ல படைப்பாளி. அதைக் காலம் செய்துவிடும், அவ்வளவுதான்.

‘வலசை’ சிற்றிதழ் பற்றிச் சொல்லுங்கள். சிற்றிதழுக்கான நோக்கம் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறதா?

உலகம் நிறைய விசயங்களில் மாறுபட்டுவிட்டது. நாம குறிப்பிட்ட இடத்திலேயே தேங்கிவிட்டோமோ.. குறிப்பிட்ட பாடுபொருளைத்தான் திரும்பத் திரும்ப அங்க பேசிக்கொண்டிருக்கிறோமோ.. எனத் தோணும்போது, இங்க அதிகம் பேசப்படாத விசயங்களை, சமூக அவலங்களை, பிரச்சினைகளைப் பேச வேண்டுமென நினைத்தோம். அதுதான் வலசை சிற்றிதழ் ஆரம்பித்ததன் அடிப்படையான குறிக்கோளாக இருந்தது.

அந்த வகையில் நாங்க உடலரசியல் சார்ந்து முதல் இதழைக் கொண்டுவந்தோம். பிறகு திருநங்கைகள், திருநம்பிகள் பற்றின அதிகமான பேச்சு இங்க உருவாகவில்லை,

அது சம்பந்தமான படைப்புகள் உள்ளூக்குள் வரவேண்டும்னு LGBT சார்ந்த ஒரு இதழ் 250, 300 பக்கத்திற்குக் கொண்டு வந்தோம்.

அதற்குப்பின் உலகத்தில் தடை செய்யப்பட்ட பிரதிகள் என்னென்ன இருக்கு (Ban Writers).. ஒரே ஒரு கவிதைக்காகத் தூக்கில் போடப்பட்டவன், ஒரு நாவல் எழுதிட்டு நாடு விட்டு நாடு போன சல்மான் ருஷ்டி மாதிரியான ஆட்கள், அரபியாவில் ஒரு கவிதைக்காகத் தலை துண்டிக்கப்பட்டவன், கல்லால் எறியப்பட்டவன், ஆயுள் முழுக்கச் சிறையில் கழித்தவன் இவர்களைப் பற்றிய எல்லாவற்றையும் தமிழில் கொண்டு வந்து சொல்ல வேண்டும். இங்கும் தடை செய்யப்பட்ட பிரச்சினைகள்.. பெருமாள் முருகன் மாதிரியான பிரச்சினைகள் உருவாகும்போது அது குறித்த ஒரு இதழைக் கொண்டுவந்தோம்.

அடுத்ததாக, குழந்தைகள் மீதான வன்முறை. கருவிலிருந்து ஆரம்பித்து பல்வேறுவிதமான ஊசிகள் போடப்பட்டு, உடல் பரிசோதனைக்குரியதாக மாற்றப்பட்டு என அதைப்பற்றி நக்கீரன் ஒரு அருமையான கட்டுரை எழுதியிருப்பார். சிறுவர் சிறுமியர் உடல் மீதான வன்முறை, பாலியல் வன்முறை சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளை ஏன் பேசத் தயங்குகிறோம்? என அதுபற்றியெல்லாம் பேச ஆரம்பித்தோம்.

இப்படி இங்கு பேசப்படாத விசயங்களைப் பேசவேண்டும் என்பதற்காகத் துவங்கப்பட்ட ஒரு சிற்றிதழ் அமைப்பு. அதில் எழுதியவர்கள், மொழிபெயர்த்தவர்கள் எல்லோரும் இன்று மிகச்சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர்களாக மாறியிருக்கிறார்கள். நிறைய புத்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

அந்தப் படைப்புகளை முன்னிறுத்திப் புத்தகங்களாக விரிவடைந்தன நிறைய இருக்கின்றன.

அரபு இலக்கியம் பற்றிப் பேசிய கட்டுரைகளை ச.விஜயலட்சுமி ‘லண்டாய்’ என்ற புத்தகமாகக் கொண்டுவந்திருக்கிறார். அங்கு உருவான கார்த்திகைபாண்டியன், ஸ்ரீதர் ரங்கராஜ், பாலகுமார் போன்ற

மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் தனித்தனியாக நாவல்களை மொழிபெயர்ப்பு செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்பவும் ஒரு இதழ் தயாரிப்பில் இருக்கிறது, கூடிய விரைவில் வெளிவரும்.

‘வாசகரின் மொழி பரிச்சயம், உள் உணர்வு, அளவுகோல் அனைத்தும் ஒன்றிணைவது அவசியம்’ என்ற உங்களின் கருத்து வாசகப் பரப்பில் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிறதா?

இது மூன்றுமே சேர்ந்தால்தான் அந்த இடத்தை அடைய முடியும். வாசகப்பரப்பில் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறதா என்றால் ஒருத்தன் கவிதைக்குள்ள வந்து வாசகனாக இருந்து ஏதோ ஒரு புள்ளியில் நாம் படைப்பாளி ஆகலாம்னு நினைப்பான். அந்த புள்ளியிலிருந்துதான் அது விரிவடைய ஆரம்பிக்கும்.

நான் அடிக்கடி சொல்லும் விசயம், எப்படி நல்ல கவிதை எழுதுறதுனு கேட்பாங்க.. உனக்குப் பிடித்த கவிதை ஏன் பிடித்திருக்கிறதென்று யோசி, என்று சொல்வேன். ஒரு கவிதையில் உனக்குப் பரிச்சயமான இருபது இருபத்தைந்து வார்த்தைகள்தான் இருக்கு. ஆனால் அந்த இருபத்தைந்து வார்த்தைகளுக்குள்ள அவன் ஒரு மேஜிக் பண்ணிருக்கான்ல.

எல்லாமே உனக்குப் பரிச்சயமான சொற்கள்தானே. எந்தப் புள்ளி நம்மைக் கிளர்த்தியது, எந்தக் கட்டமைப்பால், எந்தச் சூழலால் நாம் கவரப்படுகிறோம் என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தாலே, அந்தக் கவிதை ஏன் சிறந்தது என்பதற்கான காரணம் சொல்ல ஆரம்பித்துவிடுவோம்.

ஒரு கவிதையை ஏன் நமக்குப் பிடித்திருக்கிறதென்று சொன்னாலே நான் சொல்லியிருக்கிற அந்த மொழிப்பரிச்சயம், உள்உணர்வு, அளவுகோல் இவைகளை வைத்துத்தான் நீங்க அணுக முடியும். ஒரு கவிதையினுடைய டோன் உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கலாம். ஒரு கவிதையிலிருக்கக்கூடிய ஒரு தருணம் நீங்க கடந்து வந்ததாக இருக்கலாம். இதற்கெல்லாம் தேவைப்படுவது நான் சொல்லியிருக்கிற இந்த மூன்று விசயங்கள்தான்.

இது வரையிலான உங்களின் படைப்புகள் சிறிதளவேனும் திருப்தியைத் தந்திருக்கின்றனவா?

ஒரு கவிதை எழுதி முடித்தவுடன் அடுத்த கவிதை எழுதும்போது இன்னும் கொஞ்சம் சரியாப் பண்ணிருக்கலாமோனு தோணுவதுதானே இயல்பு. எழுதிட்டோம்னு முழுமையான திருப்தி வந்துவிட்டால் அதற்கப்புறம் எழுதுவதற்கு எதுவுமே இல்லை. காதல் எனும் ஒரு உணர்ச்சி இருக்கு, அது சொல்லித் தீராதது மாதிரிதான். இந்த உலகம் அள்ளித் தீராததாக இருக்கு, வியப்பு தீராததாக இருக்கு. அதனால் எவ்வளவு பாடினாலும் பாடினது அப்படிங்கிறது பழசாகத்தான் இருக்கு.

நான் செய்த வரைக்கும் என்னால் முடிந்தவரை நூற்றுக்கு நூறு சதவிகிதம் ஒரு படைப்புக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன் என்ற அடிப்படை திருப்தி எப்போதும் இருக்கும். அந்தத் திருப்தி வராமல் எந்தவொரு படைப்பையும் நான் வெளியே விடுவதில்லை.

தற்கால இலக்கியத்தின் போக்கு சரியான திசையில்தான் செல்கிறதா? இல்லையெனில் அதைச் சரியான திசைக்கு மாற்ற உங்களின் முயற்சிகள் எவை?

போக்கு எப்பவும் போலத்தான் இருக்கு. ஆனால் முன்பு போல அதிகமாகப் படைப்புகள் நிகழ்கிற அளவுக்கு அதன் மீதான விமர்சனங்களோ உரையாடல்களோ நிகழ்வதில்லை என்பதுதான் உண்மை. ஒரு படைப்பை நன்றாக இல்லை எனச் சொல்லிவிட்டால், நாளைக்கு நம்ம படைப்பை யாரும் நன்றாகச் சொல்ல மாட்டாங்களோ அப்படிங்கிற தன்மை இருக்கு. ரெண்டாவது, ஒரு புத்தகத்தை வாசித்தேன்னு சொல்வதற்குக் கூட யோசிக்கறாங்க. படைப்பை நன்றாக இல்லையென்று சொன்னால் அதைத் தாங்கும் அளவிற்குப் படைப்பாளிகளும் தைரியமில்லாமல்தான் இருக்கிறார்கள். அதுதான் இன்று இருக்கும் பெரிய பிரச்சினை.

அதனால் படைப்பு மீதான விமர்சனம் வைப்பதற்குப் பயப்படுகிறார்கள். வரக்கூடிய விமர்சனக் கட்டுரைகள் கூட முகஸ்துதி பண்ண

மாதிரிதான் இருக்கு. அதனால் இந்தப் போக்கு மாறணும்னு நினைக்கிறேன். படைப்பின் மீதான விமர்சனத்தைத் தனிமனிதத் தாக்குதலாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய தன்மை நிறைய இருக்கிறது. இணைய இதழ்கள் மாதிரியான விசயங்கள் பெருகப்பெருக மேலோட்டமான விமர்சனங்கள் அதிகமாகிக்கொண்டும், ஆழமான விமர்சனங்கள் குறைவாகவும் இருக்கின்றன. இந்தத் தன்மை மாறவேண்டுமென்றால் படைப்பின் மீதான உரையாடல்கள் நிறைய நிகழ வேண்டும். நேர்மறையான அதேநேரம் ஆக்கப்பூர்வமான விமர்சனங்களை முன்னெடுக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம்.

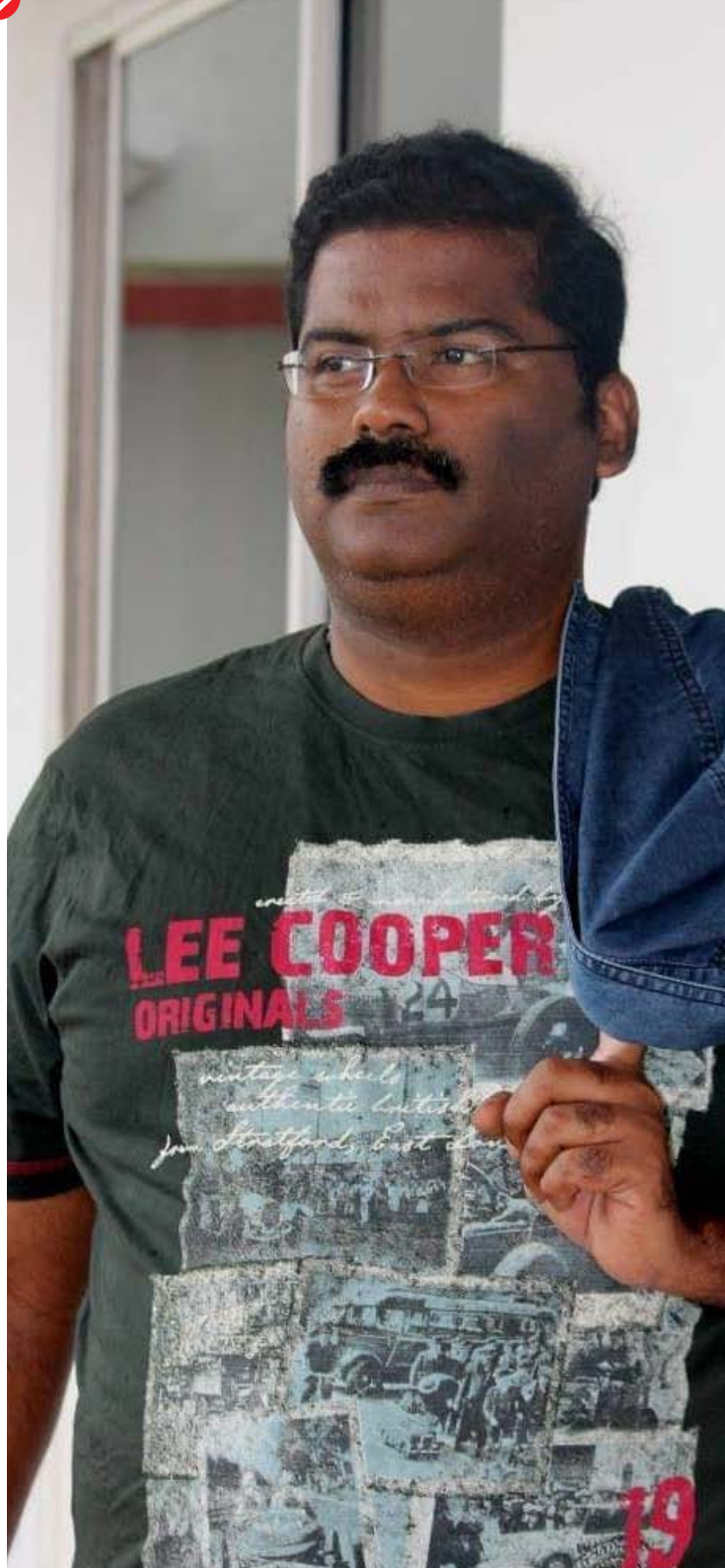
மிகவும் குறைவாகவே எழுதியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறதா? எதிர்கால எழுத்துக்கள் எந்த நிலையில் இருக்கின்றன?

அப்படியெல்லாம் சொல்ல முடியாது. ஓரளவுக்கு எழுதியிருக்கிறேன்..

பத்து கவிதைத் தொகுப்பு வரை இதுவரை வந்ததில், அதுல நீங்க எவ்வளவுதான் கழித்தாலும் ஒரே ஒரு தொகுப்புக்கான ஐம்பது அறுபது கவிதைகளாவது தேறுமென்றுதான் நினைக்கிறேன் (சிரிக்கிறார்).

காலத்தில் யாருக்குமே எந்த இடமுமே கிடையாதே! எத்தனை பக்கம் எத்தனை ஆயிரம் வரிகள் எழுதினாலும் ஒரு வரிதான் நிற்கப்போகிறது. கணியன் பூங்குன்றனாருக்கே இரண்டு வரிகள்தானே நிற்கிறது. அதுபோல அவ்ளோ பெரிய ஆள் பிரமிளுக்கு ஒரு கவிதைதான் நிற்கிறது. பாரதி போன தலைமுறைக்குப் பெரிய ஆதர்ஷமாக இருந்தாலும், இந்தத் தலைமுறைக்கு ஒன்றிரண்டு கவிதைகளில்தான் அறிமுகமாகி இருக்கிறார். அப்படி நாம ஒரு வரியாகவோ, இரண்டு வரிகளாகவோ நிற்கப்போகிறோம். அந்த நிற்கப்போகிற வரிகளை நோக்கிய பயணம்தான் வாழ்நாள் முழுக்கத் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. நல்ல வரிகளைக்காலம் என்னை எழுத அனுமதிக்கட்டும்.

எதிர்கால எழுத்துக்கள் என்று பார்த்தால் தொகுப்பான கவிதைகள், கட்டுரைகள்

நிறைய இருக்கின்றன. ஒரு நாவல் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன். கவிதையிலும் பேசவேண்டிய தளங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. இப்போது நாம் பேசிக்கொண்டிருக்கிற தளங்களைத் தொடர்ந்து, இந்த நவீன வாழ்க்கையினுடைய பிரச்சினைகள் நிறைய இருக்கின்றன. மதிப்பீடுகள், விழுமியங்கள் மாறிவிட்டன.

ஒரு மனிதனுக்கு ஒரே மனம் இல்லையே! இன்று பல்வேறு விதமானதாக, சமூகத் தன்னிலை வேறாக இருக்கு, தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் வேற மாதிரி இருக்கு, ஊடகத்தில் தன்னைக் காட்டிக்கொள்கிற பிம்பம் வேற மாதிரியிருக்கு. இந்த உறவுச் சிக்கல்களுக்கு மத்தியில் நாம் எல்லோருமே அதிகமாகப் பொருட்கள் மீதான அக்கறையுடன் இருக்கிறோம்.

ஒரு மேசை மேல போன் இருக்கு, கண்ணாடி டம்ளர்ல தண்ணீர் இருக்கு, தெரியாமத் தட்டிவிட்டு விட்டால் முன்னெல்லாம் ஓடிப்போய் உடைந்த டம்ளரைப் பொறுக்குவோம். ஆனால் இப்போது முதலில் போன் என்னாச்சுனுதான் பார்க்கிறோம். ஒரு பெட்டி நம் எல்லோருடைய ரகசியத்தையும் வைத்திருக்கிறது. நாம் சதா கண்காணிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறோம். நமக்கான சுயம் இல்லவேயில்லை. நம் உண்ணும் உணவுகளையும், உறவுகளையும் கூட எங்கோ இருக்கும் யாரோ தீர்மானிக்கிறார்கள். ஆக சுயம் என்பது எவ்ளோ பெரிய கேள்வி! இவையெல்லாவற்றையுமே பேச வேண்டிய தேவையிருக்கிறது. எனது அடுத்த தொகுப்புகளில் இது சம்பந்தமான கவிதைகள் அதிகம் வரும்.

உங்களுக்கும் முகநூல் கவிதைகளில் தீராத கோபம் இருக்கிறதா?

இது ஒரு ஊடகம். இங்க இருக்கிற வாசகர்கள் வேற வேற. இது ஒரு பெரிய இண்டெர்நேஷனல் ஸ்மோக்கிங் ரூம் மாதிரி. துபாய் மாதிரியான நாடுகளில் இண்டெர்நேஷனல் ஏர்போர்ட்ல ஒரு ஸ்மோக்கிங் ரூம் இருக்கும். அங்கு எல்லோருமே பார்த்தீங்கன்னா ஒரு பயணக் களைப்பில், பதினாலு மணிநேரம் குளிரான இடத்துல அடைக்கப்பட்ட ட்ராவலிங் ப்ரஷர்ல இருப்பான். இறங்கிக் கொஞ்ச தூரம் நடந்து வந்து காத்திருக்கிற காலகட்டத்தில் வெளியே வந்து ஸ்மோக்கிங் ரூம்ல இருப்பான். அங்க இருக்கக்கூடிய நேரம் அடுத்த விமானத்திற்கான காத்திருப்பு நேரம் மட்டுமே. அது ஐந்து நிமிடமோ, அரைமணி நேரமோ அது ஒரு ஆசுவாசம். முகநூலில் ரொம்ப ஆழமாக உள்ள போய் நோண்டி இது மேல ரொம்ப ஒவ்வாமைப்பட்டு, அல்லது ரொம்ப மகிழ்ச்சிப்பட்டு அதெல்லாம் தேவையில்லை. அந்த நேரம் நம் மனதை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொள்ள உதவும் ஒரு ஸ்மோக்கிங் ரூம்.. அவ்வளவுதான்.

பரீட்சை

நிசப்தத்தை விழுங்கி
நகர்கின்றது காலம்

அச்சிடப்படப்போகும்
மதிப்பெண்களை
எண்ணியபடி
ஊர்ந்துகொண்டிருக்கிறது
எழுதுகோல்

சாளரத்தின் வழியே தெரியும்
நீள் பாதையென
முடிவற்றுக் கிடக்கிறது
இலக்கு

அனுபவம் தரும்
பெரும் பாடங்களைப்
படிக்கும் முன்பே
தேர்வு வைத்துவிடுகிறது
வாழ்க்கை

மகிழ் மரத்தில் அமர்ந்து
தலைசாய்த்துப் பார்க்கும்
அந்தப் பெயர் தெரியாக்
குருவியின் குரல்
எள்ளி நகையாடியபடியே
இருக்கிறது எதையோ...

- கி. சரஸ்வதி

சவருக்கு ஒரு புள்ள பெத்த
சவரியத்தம்மா
ஏழாவது புள்ளக்கி

கொஞ்சம்
சொணங்கித்தான் போனா...
வாற தவணையெல்லாம்
முடிச்சுட்டு வந்துருங்கன்னு
சொல்லிச் சொல்லி
அலுத்துப்போனவ,
ஏழாவது புள்ள
பொம்புளப்புள்ளனதும்
மூனு வருசத்துக்கு ஒரு
சவரு செய்றவன
இந்த ஒரு சவரு மட்டும்
போயிட்டு வந்துருங்கன்னு
தள்ளாத கொறயா
அனுப்பி வச்சிட்டு
அக்கம்பக்கத்துல
பொலம்பித் தீத்துட்டா...
ஆறு மாசங்கழிச்சு வந்த
கடல்கடந்த சேதீல
அக்கம்பக்கம் கூடி
ஒறவு முறைக ஒன்னு சேந்து
கைம்பெண்ணா ஆக்கி
காரியத்த பண்ணிப்புட்டு
கைகழுவிப் போயிருச்சு...
கடன ஒடன வாங்கி
பெத்ததம்புட்டையும்
கர சேத்த சவரியுத்தம்மா
சிறுகச் சிறுகச் சேத்து
கட்டிய வீட்டுல
கடசிக் காலத்த கழிக்கக் கூட
எடம் இல்லாம...
அடக்கம் பண்ண பணமும்,
தாலிக்கொடி அடமானம் வச்சு
முழுசிப்போன நகச்சீட்டையும்
தலவாணிக்கடில வச்சிட்டு...
இதோ,
கேக்க நாதியில்லாத
அனாதப் பொணமா
அரசாங்க ஆஸ்பத்திரில...

- சகா

தனித்திருக்கும் தெரு

பெட்டை படர
கனத்த சேவலின் ஒலி

பூக்காரியின் ரீங்காரத்தில்
பெருமூச்செறியும் மலர்கள்

சிறுவனின் பெருவிரல்
லயித்த மிதிவண்டியின்
பெல்லொலி

'போய் வருகிறேன்'
என்கிற தந்தைகளின்
தொண்டைக் கீச்சுகள்

கவனிக்காப் பொழுதினில்
மாடியிளசுகளின்
ஜாடை ஜாலங்கள்

தவளையாய்க் கதறும்
ரிங்டோன் மின்மினிகள்

'காலங்களைக் கைகளில்
சுழற்றி அந்தியைத்
தின்ற பொழுதினில்'

நின்றுபோன
கடிகார நிசப்தம்
குடியிருக்கும்

நிலா நிறைந்த
சந்தொன்றில்
தெருநாய்களின்
ஒளவிய ஓலங்களோடு

பழகிய பாதச்சுவடுகளின்
உரசலுக்காகத் தனித்திருக்கிறது
யாமத்துத் தெரு வீதி!

- ரகுநாத் வ

பூங்கா புகார்கள்

வேர்க்கடலைக்கும் சுண்டலுக்கும்
காசுயில்லை கையில்
விற்க வருபவனிடம்
பேச்சு கொடுத்தால்
மூக்குமுட்ட நிறைந்துபோகும்
வாசனை

நேர்க்குத்து மின்சாரக் கம்பத்தில்
காகங்கள் இரண்டு
காதலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன
பகுமானமாய் உண்டிவிட்டும்

சிறுவன் தின்று வீசிய
ஜஸ்கிரீம் கோப்பைக்குள்
கொன்றை மலரொன்று
குத்த வைத்திருக்கிறது

மறதியில் விட்டுச்சென்ற
யாரோ ஒருவருடைய
வாசனையோடு
கைக்குட்டை ஒன்று
கல்மேசையில்

அடர் புற்களை
உருவமாற்று செய்கின்றான்
வீச்சுக்கத்தி கொண்டு
யானை ஓட்டகம்
மயிலென்றாகிறது அது

பனித்துளிக் கிரீடம்
நாளையில்லையென்ற
வருத்தத்தில்
நுனிகள் சிதறிக் கதறுகின்றன
மண்மீது...

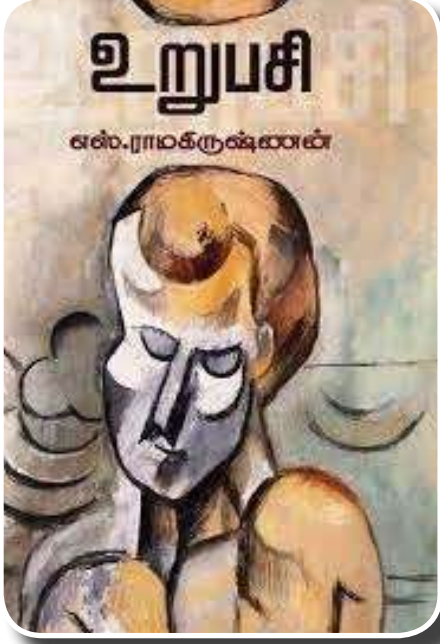
ஒழுங்கு சரியில்லை
காரணத்திற்காக
உடனுக்குடன்
வெட்டப்படுவதில்லை
எந்தவொரு மனிதனின்
தலையும்

அடிதடியாகப் பொழிந்த மழை
அவசரமாக விரட்டிவிட்டது
பூங்காவிலிருந்து.

- கனகா பாலன்

த.விஜயலட்சுமி,
பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
கேரளப் பல்கலைக்கழகம், திருவனந்தபுரம்.

பெண்ணிய நோக்கில் எஸ்.ராவின் உறுபசி நாவல்

பெண்களுக்கான விடுதலை பெண்களுக்கான சமத்துவம் என்ற இலக்குகளைக் கொண்டது பெண்ணியம். இந்தப் பெண்ணிய அரசியல் கருத்தாக்கத்தைப் புனைவு இலக்கியத்தில் நேரடியாகப் பொருத்துவது கடினம். ஒரு புனைவினுள் படைக்கப்பட்டு இருக்கும் பெண் பாத்திரங்களுக்கான விடுதலை மற்றும் சமத்துவம் என்னென்ன காரணிகளால் மறுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும் பெண்ணை அந்தப்படைப்பினுள் எவ்வாறு படைத்துள்ளார் ஆசிரியர் என்றும் பெண்ணிய இலக்கிய விமர்சனக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஆய்வு செய்வதே பெண்ணிய நோக்கு எனப்படும். அவ்வாறு ஒரு புனைவினுள் வரும் பெண் பாத்திரங்கள், நிகழ்வுகள், உரையாடல்கள், அவர்களது எண்ணங்கள் சார்ந்த தரவுகளை வைத்துப் படைப்பாளியின் பெண்ணிய நிலைப்பாட்டை உய்த்துணர முடியும். பெண்ணிய விமர்சனம் புனைவைப் படைத்த ஆசிரியரையும், அவர்வழி

சமூகத்தையும் கேள்விக்குள்ளாக்குவதோடு கலை இலக்கியப் பிரதிகளில் பெண் எவ்வாறு இரண்டாம் நிலைக் குடிமகளாக, நுகர் பொருளாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளாள் என்பதையும் கண்டறிய முயலுகிறது. இவ்வாய்வுவழி கண்டறியும் தரவுகள் பெண்ணிய விழிப்புணர்வுக்கும் சமத்துவத்திற்கும் பயன்படுவதோடு பெண்ணியக் கோட்பாட்டின் அடுத்தகட்ட நகர்விற்கும் அடிகோலும் வகையில் அமையும்.

இங்கு எஸ். ராமகிருஷ்ணன் (எஸ்.ரா) என்ற சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்ற தற்காலத் தமிழ் இலக்கிய முன்னணி எழுத்தாளர் எழுதிய 'உறுபசி' என்ற நாவல் பெண்ணிய நோக்கில் விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தப்படுகிறது. அதன்வழி எஸ்.ரா என்ற படைப்பாளியின் பெண் குறித்த நிலைப்பாடு என்ன என்பதைக் கண்டறிய இக்கட்டுரை முயலுகிறது.

உறுபசி நாவலின் கதைச் சுருக்கம்

கல்லூரியில் இளங்கலைத் தமிழ்

இலக்கியத்தில் ஒரே வகுப்பில் படித்த நான்கு நண்பர்கள் சம்பத், ராமதுரை, மாரியப்பன், அழகர் ஆகியோர். சம்பத்தைத் தவிர மூன்று பேரும் வேறு வேறு பணிகளில் அமர்ந்து வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்கின்றனர். ஆனால் சம்பத் மட்டும் மனம் போன போக்கில் வாழ்ந்து நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துபடுகிறான். சம்பத்தின் மரணத்திலிருந்து தொடங்கும் கதையில் ஒவ்வொரு நண்பர்களின் நினைவுகள் வழி பழைய நிகழ்வுகள் கூறப்படுகின்றன. கதையைப் பாத்திரக் கதை சொல்லியான அழகரின் விவரிப்பில் கொண்டு செல்லும் எஸ்.ரா பல இடங்களில் தாமே படர்க்கைக் கதை சொல்லியாகவும், பிற பாத்திரக் கதை சொல்லிகள் வழியாகவும் கதையை நகர்த்துகிறார். இறுதியில் சம்பத்தின் அஸ்தியைக் கடலில் கரைத்துவிட்டு நண்பர்கள் பிரிந்து செல்கின்றனர்.

இலக்கற்று வாழ்ந்த சம்பத் ஒரு பெண்ணை மணந்தது, பல வேலைகளுக்குப் போய் அதில் தொடராமையே, மனச்சிதைவு உற்றவனாக நடந்துகொண்டமை, நண்பர்களிடம் அவன் பழகிய அனுபவங்கள், நண்பர்களின் சம்பத்தைக் குறித்த எண்ணங்கள், சம்பத்தின் வறுமை, அவனது மனைவியுடனான வாழ்வு, அவனது மரணத்திற்குப் பின் நண்பர்கள் மூவரும் சேர்ந்து சென்ற பயண அனுபவம் என அநேரகோட்டுப் பார்வையில் கதையை நகர்த்தி இருக்கிறார் ஆசிரியர்.

பெண் வெறுப்பு

பெண்கள் குறித்த தவறான புரிதல்கள் அல்லது முன் முடிவுகள் பெண்ணை வெறுக்கத்தக்க, இழிவான ஒரு உயிரியாக அடையாளப்படுத்துகிறது. பெண் இயற்கையிலேயே குறைபாடு உடையவள் என்ற எண்ணம் அரிஸ்டாட்டில் போன்ற அறிஞர்கள் மத்தியிலேயே இருந்திருக்கிறது. எனவேதான் 'பெண் பாத்திரங்களைப் படைக்கும்போது கூர்ந்த அறிவாளிகளாகவோ திறன்மிக்கவர்களாகவோ படைக்கக்கூடாது' (அ.அ மணவாளன் 1991, பக்.75) என்று தமது

கவிதை இயல் நூலில் கூறிச் சென்றுள்ளார்.

'காதரின் எம். ரோஜஸ் என்னும் பெண் எழுத்தாளர் இலக்கியத்தில் பாலியம் (Sexism) என்னும் தமது நூலில் பெண் வெறுப்பு குறித்துத் தீவிரமான இலக்கிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு பெண் வெறுப்புக்கான சில கலாச்சாரக் காரணங்களைப் புனைவில் கண்டறிவது எவ்வாறு என்று விளக்கியுள்ளார்' (த. விஜயலட்சுமி 2020, பக்.60).

1. தாழ்வு உணர்வோடு பாத்திரங்களைப் படைத்தல் அல்லது வெறுப்பை வெளிப்படையாகக் காட்டுதல்
2. பெண்ணைப் புகழ்ந்து லட்சியப்படுத்தித் தமக்கு ஏற்றவாறு கட்டமைத்தல்
3. பெண் மீது அக்கறையும் கரிசனையும் உள்ளது போல் காட்டி இறுதியில் அவளுக்கு எதிரான முடிவுகளைக் கூறுதல் (மேலது, பக். 61) என்பனவாகும்.

எஸ். ராவின் உறுபசி நாவலில் புனைப்பட்டுள்ள பெண் பாத்திரங்களில் காதரின் எம்.ரோஜஸ் கூறும் பெண் வெறுப்பின் முதற்கூறு அதாவது தாழ்வு உணர்வோடு பாத்திரங்களைப் படைத்தல் அல்லது வெறுப்பை வெளிப்படையாகக் காட்டுதல் என்ற கூறு எவ்வாறு படைப்பாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைக் காண்போம்.

விளிம்பு நிலை மக்கள் வாழும் குடியிருப்புப் பகுதியில் சம்பத் குடி இருக்கிறான். அவன் சில மாதங்களாக மருத்துவமனையில் நோய்வாய்ப்பட்டுக் கிடந்து இறந்துவிடுகிறான். அவனது உடலை அவன் மனைவியும் மூன்று நண்பர்களும் வாடகை வீட்டிற்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். அப்போது ஆசிரியர்,

'அருகாமையே வீடுகளில் இருந்து நைட்டி அணிந்த ஒன்று இரண்டு பெண்கள் வெளியே எட்டிப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பவும் கதவை அடைத்துக்கொண்டார்கள்' (உறுபசி, பக்.60) (மனசாட்சியற்ற பெண்களாக) என்று எழுதுகிறார்.

ஆதரவற்று வருமானம் இன்றி ஒரே துணையான சம்பத்தும் இறந்து கையற்று, அவனது பிணத்தருகே அமர்ந்திருக்கும் மனைவி ஜெயந்தியிடம்,

‘இரண்டு பெண்கள் வீட்டின் உள்ளே எட்டிப் பார்த்துவிட்டு அவளிடம் சாயா குடிப்பதற்கு ஏதாவது காசு தரும்படியாகக் கேட்டார்கள்’ (உறுபசி, பக். 19) (சுயநலக்காரிகளாக) என்று காட்டுகிறார்.

சம்பத்தின் உடலைக் குளிப்பாட்ட நீர்மாலை எடுக்க ஜெயந்தியும் ஒரு சிறுமியும் தெருமுனையில் உள்ள குழாயடிக்குப் போகின்றார்கள். அங்கு நிறையப் பெண்கள் தண்ணீர் எடுப்பதற்காக நிற்கின்றனர். அவர்களிடம் அந்தச் சிறுமி,

‘யக்கா நீர்மாலை எடுக்க வந்திருக்காங்க என்று சொன்னபோது அங்கிருந்த பெண்களில் ஒருத்தியும் அதைப்பற்றிச் சட்டை செய்யவே இல்லை’ (உறுபசி, பக். 17) (மனிதாபிமானம் அற்றவர்களாக) என்று காட்சிப்படுத்துகிறார்.

மேலும் அக்காட்சியின் தொடர்ச்சியாக சம்பத்தின் மனைவியைப் பார்த்து நீல நிறச் சேலை கட்டிய ஒரு பெண்,

‘இந்தா.... செத்தது உன் புருஷன்தானே.... என்னமோ..... திருவிழாவுக்குப் போற மாதிரி..... நைலக்ஸ் சேலை கட்டிக்கிட்டு வந்து நிக் குறே...’ (உறுபசி, பக். 18) (பிறர் துன்பத்தை உணராத ராட்சசக் குணம் உடையவளாக) என்று கேட்கிறாள்.

இவை ஒரு மரணம் நடந்த இடத்தில் உள்ள காட்சிகளாக ஆசிரியர் கூறும் நிகழ்வுகள் ஆகும்.

பொதுவாக விளிம்பு நிலை மக்கள் தங்களில் ஒருவருக்குப் பிரச்சனை என்றால் எல்லோரும் ஓடிவந்து உதவுவது இயல்பு. அதிலும் மரணம் என்றால் பெண்கள் வந்து தங்களது வேதனைகளைக் கூடச் சொல்லி அழுதுவிட்டுப் போவதைக் காணலாம். ஆனால், ஆசிரியர் அந்த இயல்பிலிருந்து விலகி முற்றிலும் செயற்கையாகப் பெண்கள் மனசாட்சி அற்ற வெறுக்கத்தக்க

குணமுடையவர்கள் என்ற நிலையில் காட்சிப்படுத்துகிறார்.

பெண்கள்தான் பெண்களுக்கு எதிரி என்ற ஒரு பிம்பத்தை உருவாக்குதல் என்பது தந்தை அதிகாரச் சமூகத்தின் ஒரு ஒடுக்குமுறைச் செயலாக்க உத்தியாகும். இதைக் குறித்து ஹெலன் சிக்கசு கூறும்போது,

‘ஆண்கள் தங்களது சுயலாபத்திற்காகப் பெண்களைத் தங்களது எதிரிகளாகப் பெண்களே கருதும்படியாகப் பெண்களின் மகத்தான ஆற்றலைப் பெண்களுக்கு எதிராகவே திருப்பிய நயவஞ்சகச் செயலை வன்மையாக ஆண்கள் செய்து முடித்துள்ளனர்’ (த.விஜயலட்சுமி, பக். 40) என்று விளக்குகிறார்.

இக்கருத்து இங்கு முற்றிலும் பொருந்துவதாக, பெண்ணுக்கும் பெண்ணே எதிரி என்ற நிலையில் அமைக்கப்பட்டு இருப்பதைக் காண முடிகிறது.

மேலே கூறப்பட்ட காட்சி மூலமாக விளிம்பு நிலை மக்களை இவ்வாறு மனிதாபிமானமற்றுச் செயல்படுபவர்கள் என்றும் பெண்கள் மனசாட்சியற்ற சுயநலக்காரர்கள் என்றுமான ஒரு பிம்பம் வாசகர் மனதில் உருவாக்கப்படுகிறது.

பெண் வெறுப்பின் முதல் கூறான ‘வெளிப்படையாக வெறுக்கத்தக்க பெண்கள்’ என்ற நிலையில் இவர்களை மட்டுமல்லாமல் சம்பத்தின் நண்பர்கள் மூவரின் மனைவியரையும் எஸ்.ராபுனைந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது.

சம்பத்திற்கு மனநிலை பிறழ்ந்து பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு ஒரே இடத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான். அவனது மனைவிக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. யாரும் உதவிக்கு இல்லை. சம்பத்தின் நண்பனிடமாவது உதவி கேட்கலாம் என்று நினைத்து,

‘ராமதுரைக்கு போன் செய்தபோது அவன் மனைவி எரிச்சலுடன் அவளைத் திட்டிவிட்டு ராமதுரை வீட்டில் இல்லை என்று ஃபோனை

வைத்துவிட்டாள்' (உறுபசி, பக்.131) என்று எழுதுகிறார்.

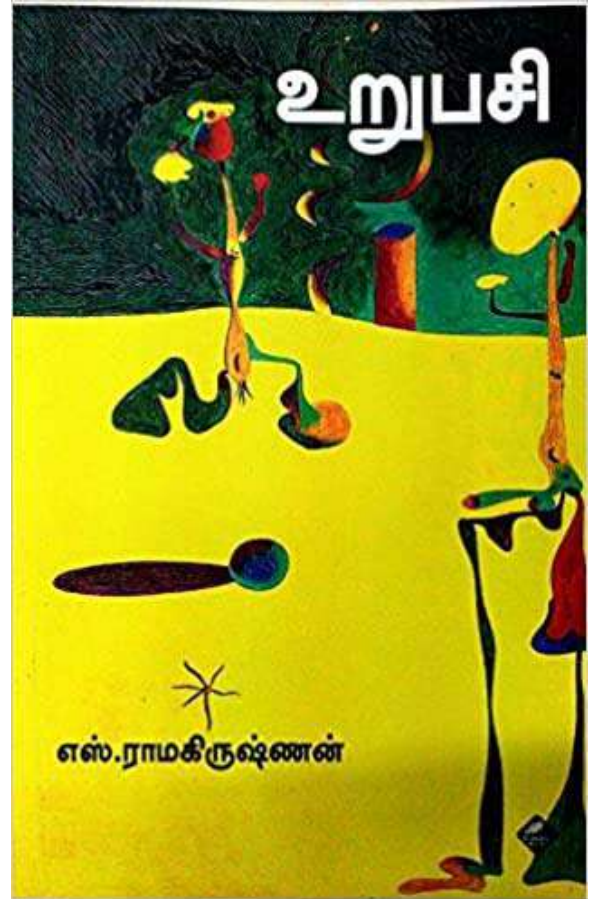
எதற்காக ஜெயந்தியிடம் அவள் எரிச்சல் கொண்டாள்? ராமதுரையை இளகிய மனம் படைத்தவனாக, உதவி செய்பவனாக, மனசாட்சி உள்ளவனாகக் காட்டுவதற்காகவே அதற்கு முரணான ஒரு பாத்திரமாக அவன் மனைவியைக் கட்டமைப்பதைத் தவிர வேறு காரணம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இதே உத்தியைப் பிற இரண்டு நண்பர்களின் மனைவியரிடத்தும் எஸ்.ரா கையாண்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

மாரியப்பனின் சிறு வயது அனுபவங்களையும், சம்பத்துடனான நட்புக் காலங்களையும் நினைவுகூரும் இடத்தில் ஒரு தொடர்பும் இல்லாமல் மாரியப்பனின் மனைவியுடனான ஒரு நிகழ்வை ஆசிரியர் புனைந்துரைக்கிறார்.

'ஒருநாள் அவனது அலுவலகத்தில் ஒரு அணில் குஞ்சு உத்திரத்தில் இருந்து கீழே விழுந்துவிட்டது. அதை எடுத்துக்கொண்டு போய் வீட்டில் வளர்க்கலாம் என்று தோன்றியது. இரவு வீட்டிற்குக் கொண்டு போனபோது மாரியப்பனின் மனைவி அதைப் பார்த்து அசுரைய அடைந்ததோடு பெத்த பிள்ளைகளைக் கவனிக்கவே உங்களுக்கு நேரமில்லை இதை வேற வழக்கப் போறீங்களாக்கும்? கொண்டு போய் வெளியே போட்டுவிட்டு வாங்கள் என்றாள். அணில் குஞ்சுதானே என்றான். அவள் ஆத்திரத்தோடு நீங்களா கொண்டுபோய் போடாவிட்டால் தான் ஜன்னலுக்கு வெளியே வீசி எறிந்து விடுவதாகச் சொன்னாள். அவன் கைகளில் வைத்திருந்த அணில் குஞ்சு நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. காலையில் தன் அலுவலகத்தின் உத்திரத்திலே கொண்டு போய் வைத்து விடுவதாகச் சொன்னான். அவள் ஆவேசத்துடன் அவன் கையில் இருந்த அணில் குஞ்சைப் பிடுங்கி ஜன்னலுக்கு வெளியே வீசி எறிந்துவிட்டு அமைதியாக டிவி பார்க்கத் துவங்கினாள்' (உறுபசி, பக்.150) என்று எழுதுகிறார்.

கணவனது சம்பாத்தியத்தில் அவனைச் சார்ந்து வாழும் ஒரு மனைவி அவன் நனைந்து வீட்டுக்கு வந்தபோது அவனது நிலையைக் கண்டுகொள்ளாமல் டி.வி பார்ப்பதாகவும், அவன் ஆசைப்பட்டுக் கொண்டு வந்த அணில் குஞ்சை அவனது கையில் இருந்து ஆவேசத்துடன் பிடுங்கி ஜன்னல் வழியாக வெளியே எறிந்ததாகவும் காட்டுகிறார். இந்தக் காட்சியமைப்பு இயல்புக்கு ஒவ்வாத, வலிந்து கூறப்பட்ட நிகழ்வென்பதைக் காட்டி நிற்கிறது. அதைவிட ஒருபடி மேலே சென்று இவளது செயலில் எந்தவிதமான எதிர்ப்பையும் மாரியப்பன் காட்டாமல்,

'அவளைப் பார்த்தபோது மாரியப்பனுக்கு அவள் யாரோ தனக்குக் கொஞ்சமும் பரிச்சயம் இல்லாத பெண்ணைப் போல் தெரிந்தாள்' (உறுபசி, பக்.150) என்று எழுதுகிறார்.

தான் ஆசையாகக் கொண்டு வந்த அணில் குஞ்சைப் பறித்து எடுத்து எறிந்த மனைவியை ஒருமுறை திட்டக் கூட செய்யாமல் அறிமுகம் இல்லாதவள் போல் இருந்தாள் என்று எழுதியது இயல்புக்கோ, தருக்கத்திற்கோ பொருந்தாமல் அவளை ராட்சச குணமுடையவளாகக் காட்டுவதற்காக முரண் நிலையில் மாரியப்பனின் பாத்திரத்தை மிகவும் சாதுவாகக் காட்டியுள்ளார் என்பதை உணரலாம்.

இதேபோல் ராமதுரை ஒருமுறை அவனது மனைவியைக் குறித்து அழகரிடம் பேசும்போது, 'உன் வீட்டிலும் என் வீட்டிலும் இருக்கிற பொம்பளைகளுக்கு சம்பத்து பொண்டாட்டி மாதிரி ஆளைப் பார்த்தாலே பிடிக்காது. இவளுக்க எல்லாம் வெள்ளைத் தோலுக்க அதுவும் படிச்சவளுக்க. சம்பத்து பொண்டாட்டிகிட்ட பேசுடின்னு சொன்னா என் பொண்டாட்டி அது ஒண்ணும் என் வேலை இல்லை என்கிறா' (உறுபசி, பக்.113) என்று கூறுகிறான்.

அதாவது வெளுத்த நிறமும் படிப்பறிவும் உள்ளதால் அவர்களது மனைவிகள் தலைக்கனம் பிடித்தவர்களாக இருக்கின்றனர் என்றும் படிப்பறிவு என்பது பெண்ணிற்கு அகங்காரத்தைக் கொடுக்கிறது என்றுமான ஒரு புரிதலை எஸ்.ரா ஏற்படுத்துகிறார். இந்தப் பெண்கள் மட்டுமல்லாமல் சம்பத்தின் காதலியாகவும் தோழியாகவும் வரும் யாழினி கதாபாத்திரமும் வெறுக்கத்தக்கவளாகவே படைக்கப்பட்டுள்ளாள். தொடக்கத்தில் அவளை அறிவாளியாக, ஜாலியஸ் பூசிக் படிப்பவளாகக் காட்டிப் பிறகு சம்பத்தைக் காதலிப்பவளாகக் காட்டி அவரது தாய் 'இந்த உறவு தேவையில்லை' என்று சொன்னவுடனேயே சம்பத்தை உதாசீனப்படுத்தி விடுவதாக எஸ்.ரா கட்டமைக்கிறார்.

இறுதியில் சம்பத்தின் மரணத்தை அறிந்து யாழினி வரும்போதும் மாரியப்பனிடம் அவனது தொழில், வருமானம், அந்தஸ்து போன்ற பொருளாதாரம் சார்ந்த செய்திகளை மட்டுமே விசாரிக்கிறாள். மாரியப்பனுக்கு இது வெறுப்பைத் தருவதாகக் காட்டுகிறார்.

மட்டுமல்லாமல் சம்பத் யாழினிக்குத் திருமணம் ஆன பின்பு எழுதிய கடிதங்களை அவள் தமது கணவனுக்குத் தெரியாமல் ஒளித்துவைப்பதாகப் படைக்கிறார். மொத்தத்தில் அவள் பண ஆசை பிடித்த, நம்பகத்தன்மையற்ற, வெறுக்கத்தக்க பெண் என்ற ஒரு புரிதலை ஏற்படுத்துகிறார்.

பெண் வெறுப்பின் இரண்டாவது வெளியீட்டு வடிவமான 'புகழ்ந்து லட்சியப்படுத்தும் முறை' சம்பத்தின் மனைவி ஜெயந்தியைக் கூறும் இடத்தில் வெளிப்படுகிறது. ஜெயந்தியைக் குறித்து ராமதுரை கூறும்போது,

'அவன் பெண்டாட்டி ரொம்ப பாவம்டா..... அவளால எதையும் வெளியில சொல்லக்கூட முடியாது டா..... ஆறு மாதத்துக்கு முன்னாடியே சம்பத் அவளை ஊருக்குப் போகச் சொல்லிட்டான். அவதான் போக மாட்டேன் என்று கூடவே இருந்தா. ஆஸ்பத்திரில ஒரு ஆம்பளையைப் படுக்க வைத்துவிட்டு கையில் காசு இல்லாம தனியா சமாளிச்சுட்டாடா. நமக்கெல்லாம் இந்த நிலைமை ஒருநாள் வந்தால் ஓடிப் போயிடுவோம் ரொம்ப அழுத்தமான பொண்ணுடா' (உறுபசி, பக்.113) என்கிறான்.

கணவனைப் பிரியாமை, துன்பங்களை வெளிக்காட்டாமை, பொறுமை போன்ற குணங்கள் அவளுக்கு இருப்பதால் அவள் புகழ்த்தகுந்தவள் என்றும் வெள்ளை நிறத்துடனும் படிப்பறிவுடனும் இருப்பதால் தனது மனைவி மோசமானவள் என்றும் ராமதுரைவழி கட்டமைத்திருப்பதை உணர முடிகிறது.

இக்கருத்து 'ஜெர்மன் ஆண்பாலுக்குச் சேவகம் செய்வது மட்டுமே பெண்பாலின் ஒரே வேலை. வீட்டை நிர்வாகம் செய்வது ஆணின் ஆன்மா, உடல், மனம் ஆகியவற்றைப் பராமரிப்பது என்பது மட்டுமே அவர்களது கடமை' (கேட் மில்லட், பக்.302) என்று நாஜி கோட்பாட்டாளர்கள் பெண் குறித்துக் கருதியமையை நினைவூட்டுகிறது.

பெண் வெறுப்பின் மூன்றாவது வெளியீட்டு வடிவம் 'பெண் மீது அக்கறை காட்டி அல்லது அவளைப் புகழ்ந்து பாராட்டிக் கூறி அவளது திறமைகளை விதந்து கூறி இறுதியில் அவளுக்கு எதிரான முடிவுகளைப் புனைதல்' என்பதாகும்.

சம்பத்தின் தங்கையாக வரும் சிறுமி சித்ராவைச் சிறுவயதில் இருந்து மிகவும் துணிச்சலானவளாகவும் சாதாரணப் பெண்கள் போன்ற அச்சம், மடம், நாணம் முதலிய குணங்கள் இல்லாத ஒரு பெண்ணாகவும் ஆசிரியர் காட்டுகிறார். அவள் பெண்களின் ஆடைகளை ஒருபோதும் அணிவதில்லை. சம்பத்தின் டவுசரையும் சட்டையையும் மட்டுமே அணிகிறாள். ஒருமுறை மகாலிங்கம் என்ற மலைப்பகுதிக்கு கோவிலுக்கு ஆடு வெட்டிச் சமைத்துச் சாப்பிட குடும்பத்துடன் போகின்றனர். அன்றும் சித்ரா அவளுக்குப் பொருந்தாத சம்பத்தின் டவுசரையும் சட்டையையும் பின் குத்தி அணிந்து வருகிறாள். அங்கு கோவிலில் ஆடு வெட்டும்போது அதைக் கண்டு சம்பத் நடுங்குகிறான். ஆனால்,

'என் அருகில் நின்ற சித்ரா ஆட்டு ரத்தத்தை ஒருதூக்குவாளியில் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள்' (உறுபசி, பக்.73) என்று அச்சமற்ற பெண்ணாகக் காட்டுகிறார்.

சம்பத்தும் அவளது தங்கை சித்ராவும் கோவிலின் பின்புறம் உள்ள பாறைக்கருகில் இருக்கும் சுனையில் குளிக்கச் செல்கின்றனர். அங்கு வைத்து சம்பத்தின் ஆடைகள் நனைந்துவிடவே அவற்றைக் கழற்றிவிட்டுச் சித்ரா அணிந்திருந்த ஆடைகளை வலுக்கட்டாயமாகப் பறித்து உடுத்திக்கொள்கிறாள். தனது நனைந்த ஆடைகளைப் பிழிந்து உடுத்திக்கொள்ளச் சொன்னபோது,

'அவள் நிர்வாணமான தன் உடலைக் கைகளால் மறைக்கக்கூட விருப்பமற்று கோபத்துடன் 'போடா சம்பத்து நாயே' என்று திட்டினாள்' (உறுபசி, பக்.73) என்று சம்பத் அக்காட்சியை நினைவுகூர்கிறான்.

பெண்களின் அடிப்படை குணங்களாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள அச்சம், மடம், நாணம் என்ற குணங்கள் இல்லாத, சாமர்த்தியமான பெண் என்று புகழ்ந்து காட்டப்பட்ட பெண்ணின் அடுத்த கட்ட முடிவு பெண் வெறுப்புக் கோட்பாட்டுக்கு உகந்ததாக அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

எதற்கும் அஞ்சாத அந்தச் சிறுமி நிர்வாணமாகவே நடந்து சென்று சுனையில் விழுந்து தற்கொலை செய்துகொள்கிறாள். மேலே கூறப்பட்ட குணநலன்களுடைய பெண்ணாக இருந்திருப்பின் அவள் ஒருக்காலும் தற்கொலை செய்துகொள்ள மாட்டாள். தனது உடலை நிர்வாணமாக்கியதால் அவமானம் தாங்காமல் இறந்தாள் என்று கருதுவதாக இருப்பின் சம்பத் உடைகளைக் கழட்டியபோதே தனது நிர்வாணத்தை அவள் மறைக்க முயன்றிருப்பாள். மாறாக அவள் தைரியமாக நிர்வாணத்துடனே நின்று அவனைத் திட்டுகிறாள். மட்டுமல்லாமல் அவள் ஏழு எட்டு வயதுடைய சிறு குழந்தை. அவளை எதற்காகத் தற்கொலை செய்ததாகக் காட்டியுள்ளார் என்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும். அவளது மரணம் விபத்தாகக் காட்டப்பட்டிருப்பின் அது வேறு புரிதலைத் தந்திருக்கும். ஆனால் அவள் அறிந்தே தற்கொலை செய்வதாக ஆசிரியர் படைத்திருப்பது பெண் வெறுப்பின் வெளியீடு என்று கருதவே வாய்ப்புள்ளது.

இது கேட் மில்லட் கூறுவது போல 'பெண்ணுக்கு எதிரான வன்முறைக்குப் பெண்ணையே தண்டித்தல்' (த.விஜயலட்சுமி, பக்.89) என்பதாகும். மேலும் ஒரு பெண்ணின் உடல் பிறர் காணும்படி நேரும்போது அவ்உடல் புனிதத் தன்மையை இழந்துவிடுகிறது. அவ்வாறு புனிதமற்ற உடல் வாழத் தகுதியற்றதாகிவிடுகிறது. அந்த உடலை அப்பெண்ணே மாய்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற தந்தைய திகாரக் கருத்தாடல் இங்கு படைப்பின் ஊடாகச் செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளதை உணரலாம்.

- வளரும் ■

கவிதைக்குள் கலந்திருக்கும் கதை

கவிதையாற்றின் கரையோரத்திலேயே கால் நனைத்தபடி நடந்து திரிந்த காலமது. பாரதியார், பாரதிதாசன், தமிழ்ஓளி, அப்துல் ரகுமான், புவியரசு, இன்குலாப், சிற்பி, மு.மேத்தா, வைரமுத்து என நூலக வரிசையில் இருந்த கவிதை நூல்களையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் வாசித்தும் கவிதைப் பசி அடங்கிடவில்லை.

1980களின் மத்தியில் ஏதோவொரு சிறுபத்திரிகையில் வாசித்த கவிதையொன்று என்னை என்னவோ செய்தது. இதுவரை சமூகக் கோபமும் ஆற்றாமையும் சத்திய ஆவேசமுமிக்க கவிதைகளைப் படித்துக்கொண்டிருந்த என் வாசிப்பில் வேறொரு ருசியைச் சேர்த்தது அந்தக் கவிதை. அப்படியே அந்தக் கவிதையை என் பழைய டைரியொன்றில் குறித்துக்கொண்டேன். அந்தக் கவிஞரின் பெயரை என் மனதில் பதிந்துகொண்டேன்.

35 ஆண்டுகளைக் கடந்த பின்னரும் அந்தப் பெயர் இன்னமும் என் மனசுக்கு நெருக்கமாய் ஒட்டிக்கிடப்பதோடு, அவரோடு கைகோத்து உடன் நடக்கும் பெருமிதத்தையும் எனக்குத் தந்திருக்கிறது என்பதிலும் வேறென்ன பெருமை வேண்டியிருக்கிறது?

கவிதைகளில் கல்யாணஜி என்றும் கதைகளில் வண்ணதாசன் என்றும் அறியப்பட்டிருக்கிற அந்த ஆளுமையின் எழுத்துக்களும், ஆஜானுபாகுவான அவரின் உருவமும், அதன் கனிந்த சிரிப்பும் எப்போதுமே என்னை நெகிழ்த்துவதாகவே உள்ளன. அதுவரை நான் வாசித்திருந்த கவிதை மொழியிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதொரு குழைந்த குரலும், ஒரு மலரில் அமரும் பட்டாம்பூச்சியின் லாவகமும், விடாது நீர் சுரக்கும் ஒரு சுனையின் ஈரப்பதமும் நிறைந்த கவிதைகளாகக் கல்யாணஜியின் கவிதைகள் எனக்கு அறிமுகமாயின.

சிவகங்கையில் கவிஞர் மீரா அவர்களைச் சந்திக்கப் போயிருந்த ஒரு நாளில், பரண் மேல் வைத்திருந்த புத்தகக் கட்டிலிருந்து பிரித்து, ஒரு கவிதை நூலை என்னிடம் கொடுத்தார். அது கல்யாணஜியின் கவிதை நூலான 'முன்பின்'. நீண்டகாலமாக காத்திருந்த எனக்கொரு புதையல் கிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சி. புதுக்கோட்டை வருவதற்குள் பேருந்து பயணத்திலேயே ஒருமுறையும், வீட்டிற்கு வந்தபிறகு அன்றிரவு ஒருமுறையும் என ஒரே நாளில் இருமுறை வாசித்த கவிதைத் தொகுப்பு 'முன்பின்'. நான் வாசித்த கல்யாணஜியின் முதல் நூலும் அதுதான்.

கவிதைக்கான கருவைச் சமூகத் தளத்தில் நிகழும் பல்வேறு நிகழ்வுகளிலிருந்து தேடிக்கண்டெடுத்துப் பலரும் கவிதைகளை எழுதிக்கொண்டிருக்கையில், கவிஞர்

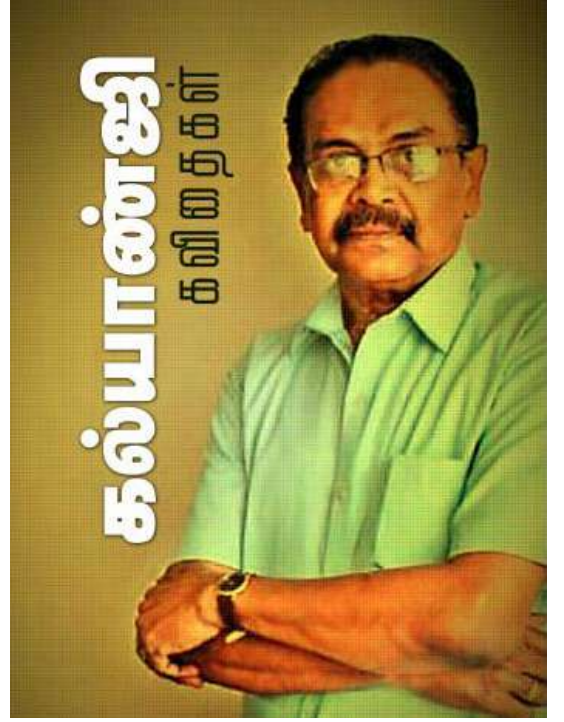

கல்யாண்ஜிக்கு காற்றில் அலைபாயும் ஒரு சருகோ அல்லது ஊர்ந்து செல்லும் ஓர் ஏறும் போகவிதைக்கான கருவாகிவிடும். தொலைதூரப் பார்வையைப் போலவே அருகிருக்கும் உயிர்களின் மீதான நெருக்கமும் பார்வையும் எவ்வளவு அவசியமானவை என்பதை எனக்குக் கற்றுத் தந்தன கல்யாண்ஜியின் கவிதைகள். 'புலரி' தொடங்கி கல்யாண்ஜியின் கவிதைகளை, அவரது சிறுகதைகளைத் தேடி வாசிக்கும் வாசகர்கள் எண்ணிக்கையில் நானும் ஒருவனாகிப் போனேன்.

கோவையிலிருந்து தமிழ்ச் சிற்றிதழ்கள் சங்கத் தலைவர் (தாஸ்னா) குன்றம் மு.இராமரத்தம் நடத்திய 'தாராமதி' எனும் இதழில் 'கயிறு' என்றொரு சிறுகதையை எழுதியிருந்தேன். அச்சிறுகதை சிற்றிதழ்களில் வெளியான அந்த ஆண்டின் சிறந்த சிறுகதையாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டு, கோவையில் நடைபெற்ற தாஸ்னா மாநாட்டில் பாராட்டுச்சான்றிதழும் புத்தகப் பரிசும் எனக்கு வழங்கினர். புத்தகப் பரிசினைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். 'கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகள்' எனும் வண்ணதாசனின் முதல் சிறுகதை நூலிருந்தது. அதுவரை வண்ணதாசனின் ஓரிரு கதைகளை மட்டுமே படித்திருந்த எனக்கு அந்த நூல் பெருந்தீனி போட்டது போலிருந்தது.

தொடர்ந்து கல்யாண்ஜி எழுதிய கவிதைகள், வண்ணதாசன் எழுதிய சிறுகதைகள், கடிதங்கள், கட்டுரைகள் என நூலாக வெளிவரும் அனைத்தையும் வாங்கி வாசித்து வருகிறேன். வாசிக்க வாசிக்கத் தீராதது; மேலும் மேலும் வாசிக்கத் தூண்டுவது வண்ணதாசனின் எழுத்து என்பதை வாசித்தவர் உணர்வர். உணராதவர்கள் வாசித்து உணர்வதே நல்லது.

முற்போக்கு இலக்கியத்தின் முன்னோடியான எழுத்தாளர் தி.க.சிவசங்கரனின் இரண்டாவது மகன் சி.கல்யாணசுந்தரமே கவிஞர் கல்யாண்ஜி என்பதைத் தாமதமாகத்தான் நானறிவேன். தாமிரபரணி பாய்ந்தோடிய திருநெல்வேலியில் 1946ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 22 அன்று பிறந்தவர் கல்யாணசுந்தரம் எனும் இயற்பெயருடைய கல்யாண்ஜி. பள்ளிப்படிப்பை நெல்லை

சாப்்டர் பள்ளியில் படித்தார்.

தனது 16 வயதில் வண்ணதாசன் எனும் புனைபெயரில் எழுதிய முதல் சிறுகதை 'புதுமை' இதழில் 1962ஆம் ஆண்டில் வெளியானது. நண்பர்களும் வீட்டிலும் அவரை 'கல்யாணி' என்றே அழைத்தனர். கவிதை எழுதும்போது தனது பெயரைக் 'கல்யாண்ஜி'யாக்கிக் கொண்டார்.

ஒரு படைப்பிலக்கியவாதிக்குக் கூர்ந்து நோக்கும் பார்வை இருக்க வேண்டியது அவசியம். அதிலும் குறிப்பாக, கவிஞர்கள் எதையும் கூர்ந்தும் நுட்பமாகவும் பார்க்கப்பட வேண்டியவர்கள். கவிஞரின் கூர்நோக்குப் பார்வையில் வெளிப்படும் புதிய சிந்தனை, வாசகனுக்குள்ளும் புதிய வெளிச்சத்தை உண்டாக்கும். நாம் பார்க்கும் சாதாரணமானவை கூட, கவிஞர் கல்யாண்ஜியின் பார்வையில் புது அழகையும் புது அர்த்தத்தையும் பெறுவதைக் காணலாம்.

'கவிதை என்று நீ எழுதுவதற்கு முன்னால், அந்தச் சொற்கள் தமிழில் இருந்தன' என்பது கவிஞர் கல்யாண்ஜியின் புகழ்மிக்க ஒரு

வரி வாக்கியம். ஆனால், ஒவ்வொருமுறை வாசிக்கும்போதும் இந்த வரிகள் தரும் உணர்வெழுச்சியை வார்த்தைகளால் சொல்லிவிட முடியாது. 'நான் பெரிய கவிஞனாகும்' என்று ஒளிவட்டம் சுழல வரும் எவரையும் நிறுத்தி, 'என்ன பெரிய கவிதெ எழுதிப்பட்டே. நீ எழுதினெ கவிதெயிலே உள்ள எல்லாச் சொல்லும் ஏற்கெனவே தமிழ்ல இருந்ததுதான்.!' என்று குட்டு வைக்கும் ஒற்றை வரியாக அது உருக்கொள்வதைப் பலமுறை உணர்ந்திருக்கிறேன்.

வண்ணதாசனின் சிறுகதைகளில் வரும் மாந்தர்கள் அனைவருமே நம் வீட்டில், நம் பக்கத்து வீடுகளில், அடுத்த தெருக்களில், நம் பக்கத்து ஊர்களில் வசித்திருக்கிற மனிதர்களாகவே இருப்பார்கள். ஆனாலும் நம் பார்வையில் படாத ஏதோவொன்று வண்ணதாசனின் பார்வைக்குப் புலப்பட்டு வரும். அது அவர் நடக்கும்போது வேட்டியின் ஒற்றை நுனியைப் பிடித்துக்கொண்டு நடப்பதாகவோ, வெற்றிலைப் போடுகிற யாரைவது பார்த்துவிட்டால் உதட்டை ஒருமுறை நாவால் தடவிக் கொள்பவராக இருப்பது வண்ணதாசனுக்கு மட்டுமே தெரிகிற தனித்துவமான பார்வை. வண்ணதாசனைப் போலவே அவரது கதைகளில், கவிதைகளில் வரும் மனிதர்கள் அனைவருமே பூவின் மென்மையை ஒத்தவர்கள். அதிர்ந்து பேசத் தெரியாத அழகுணர்ச்சி உடையவர்கள். எதிலும் நேர்த்தியை, ஓர் ஒழுங்கை விரும்புவவர்கள். எவர் மனதையும் காயப்படுத்தாத மேன்மையான குணம் படைத்தவர்கள். எதனோடும் மல்லுக்கு நிலலாமல் வாழ்வின் போக்கில் அமைதியாய் ஓடும் சிற்றோடையின் போக்கினை உடையவர்களாகவே அனைவரும் இருப்பர்.

1981இல் கல்யாணஜியின் முதல் கவிதை நூலாக 'புலரி' வெளியானது. 1987இல் தாரணி பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக வந்தது 'கல்யாணஜியின் கவிதைகள்'. அந்த நூலின் கருப்பு வண்ணத்திலான முன்னட்டையில் மலர்ந்திருக்கும் மூன்று பூக்களும் சட்டெனப் பார்க்கையில் மூன்று தும்பிகளைப் பார்ப்பது போல் அவ்வளவு அழகு. பின்னட்டையில்

கல்யாணஜி எழுதிய கடிதமொன்றின் சில வரிகளிருக்கும்.

'வாழ்க்கை தொடர்ந்து இப்படியேதான் இருந்திருக்கிறது இந்த வயது வரை. வாழ்க்கையின் எந்தப் பல் சக்கரங்களுக்குள்ளும் என் வேட்டி நுனி கூட சிக்கி இதுவரை நைந்து போகவில்லை. இருந்தாலும் என் அக்கறை சார்ந்திருக்கிற உலகம் எது என்பதை என் படைப்புகள் சொல்லும்' எனும் வரிகள் அப்படியே கல்யாணஜி எனும் மனிதரை நமக்குப் பிரதிபலிக்கின்றன. அந்த நூலிலுள்ள பல கவிதைகள் என் நினைவின் நூல்பிடித்து இப்போதும் தொடர்கின்றன.

'இருந்து என்ன ஆகப்போகிறது

செத்துத் தொலைக்கலாம்

செத்து என்ன ஆகப்போகிறது

இருந்து தொலைக்கலாம்'.

இந்த நான்கு வரிக் கவிதை, மேலோட்டமான வாசிப்புக்கு விட்டேத்தியான மனநிலையின் வெளிப்பாடாகத் தெரியலாம். ஆனால், எந்த நிலையாயினும் வாழ்க்கையை அதன் அனைத்து அம்சங்களோடும் ஏற்றுக்கொள்ளும் மனநிலைக்கு ஒருவனைத் தயார்படுத்தும் வரிகளாகவே உள்ளன.

'முன்னிருக்கையில் யாரோ

முகம் தெரியவில்லை

தலையில் இருந்து

உதிர்ந்து கொண்டிருந்தது பூ

தாங்க முடியவில்லை'

- என்றெழுதும் பூ மனம் வாய்த்தவர் கல்யாணஜி.

'எனக்கு வாசிக்கத் தெரியாது.

நானும் வாசித்திருக்கிறேன்

புல்லாங்குழல்' (இன்னொரு கேலிச் சித்திரம் - பக்கம்: 65).

உண்மைதான்; கல்யாணஜியின் வாசிப்பில் எழுத்தெனப் பதிவாகும் கவிதை வரிகள், நமக்கெல்லாம் வரி வடிவப் புல்லாங்குழலாகி, இசையினை நம் மனம் நிறைந்து ததும்ப

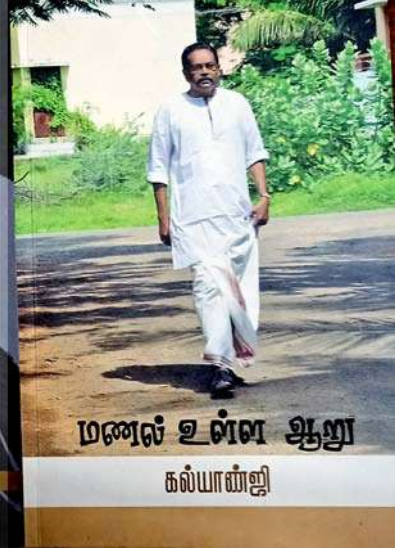

கல்யாண்ஜி
கவிதைகள்

இன்னொரு
கேலிச் சித்திரம்

கல்யாண்ஜி

மணல் உள்ள ஆறு

கல்யாண்ஜி

வழங்குகின்றன.

தொடர்ந்து கவிதைகளை எழுதி வந்த வண்ணதாசன், கண்ணதாசன், தீபம் இதழ்களில் எழுதிய கங்கா, வேர்கள் ஆகிய கதைகள் மூலமாகப் பலருக்கும் பரிச்சயமான எழுத்தாளரானார்.

வண்ணதாசனின் கதைகளிலும் கவிதைகளிலும் வலம்வரும் அனைவரும் எளிய மனிதர்களே. மனிதர்கள் மட்டுமா பறவைகள், பூக்கள், மரங்கள், செடிகொடிகள், எறும்புகள், பட்டாம்பூச்சிகள், ஆறுகள், தெருக்கள், குளங்கள் என இன்ன பிறவும் ஒன்றோடொன்று சார்ந்திருப்பவை. வண்ணதாசனின் கதை, கவிதைகளில் வர்ணனைகளே அதிகமாக இருக்கும் என்று ஒரு விமர்சனமும் உண்டு. என்றாலும் வெறும் தட்டையான மொழியாலான வர்ணனையாக அவை இல்லாமல் கதையின் போக்கில் வெகுஇயல்பாக நம்மையும் ஒன்றவைக்கும் உத்தியாகவே அவரது வாசகர்கள் புரிந்திருக்கிறார்கள்.

1993இல் வெளியான எனது 'விரல்நுனியின் வானம்' ஹைக்கூ கவிதை நூலை அப்போது மதுரையில் வங்கிப் பணியாற்றிய கவிஞர் கல்யாண்ஜிக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தேன். ஓரிரு வாரங்கள் கடந்திருக்கும். அழகான - வீச்சான கையெழுத்தில் உள்நாட்டு உரையொன்று வந்து சேர்ந்தது. என் மனசுக்குப்

பிடித்த கவிஞர் கல்யாண்ஜியின் நூல் பற்றிய விமர்சன - பாராட்டுக் கடிதமது. வெகுகாலம் என் சேகரிப்பில் பொத்தி வைத்திருந்த கடிதமது.

1995இல் திருப்பரங்குன்றத்தில் தமுஎச நடத்திய கவிதைப் பயிலரங்கில் பேசுவதற்கு வந்திருந்தார் கவிஞர் கல்யாண்ஜி. பிரியமாய் நீட்டிய என் கையைப் பிடித்து அவரது உள்ளங்கையோடு சேர்த்தணைத்தபடி நின்றார் வெகுநேரம். இப்போதைக்கும் எனக்கு அதுவே போதுமானதாக இருக்கிறது. பிறகு, 2000த்தில் பொள்ளாச்சியில் சிற்பி அறக்கட்டளை விழாவில் சிறந்த கவிஞர் பரிசினைப் பெற வெண்ணிலா தேர்வாகியிருந்தார். அதே விழாவில் சிற்பி இலக்கிய விருது பெற கவிஞர் கல்யாண்ஜியும் வந்திருந்தார். நாள் முழுக்க அவரது அடர்த்தியான புன்னகையிலும் அன்பிலும் நனைந்துபோனோம். பின்பு ஒருமுறை நெல்லை சென்றிருந்தபோது நானும் வெண்ணிலாவும் கல்யாண்ஜியைப் பார்க்க, அவரது வீட்டிற்குச் சென்றோம்.

“ஹைக்கூவை விட்டு வெளியே வாங்க... முருகேஷ். நீள்கவிதைகளை எழுதுங்க..!” என்றபடி பெரிய சைஸ் அன்ரூல்டு நோட்டொன்றினை எனக்குத் தந்தார் கல்யாண்ஜி. அந்த நோட்டில் எழுதிய கவிதைகள்தான் 2013இல் 'கழிப்பறைக்குச் சென்றிருக்கிறார் கடவுள்' எனும் எனது புதிக்கவிதை நூலாக வெளியானது. 2000த்தில்

வெளியான அ.வெண்ணிலாவின் கடிதங்கள் தொகுக்கப்பட்ட 'கனவிருந்த கூடு' நூலுக்கு, 'நனவிருக்கும் வீடாயினும்...' எனும் நான்கு பக்க அளவிலான அழகான 'அணிந்துரை'யை எழுதினார். 2012இல் வெளியான எனது 'வரும்போலிருக்கிறது மழை' ஹைக்கூ கவிதை நூலுக்கு 'ஆயிரம் புத்தரின் நிழல்கள்' எனும் 6 பக்க அளவிலான முன்னுரையினைத் தந்து, பெருமைப்படுத்தினார்.

தமிழின் நவீன கவிதை மொழியாளராகக் கொண்டாடப்படுகிற கவிஞர் கல்யாண்ஜி, ஆதி, அந்நியமற்ற நதி, மணல் உள்ள ஆறு, இன்னொரு கேலிச் சித்திரம், என் ஓவியம் உங்கள் கண்காட்சி, மூன்றாவது முள், அந்தரப்பூ உள்ளிட்ட கவிதை நூல்கள், கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகள், தோட்டத்துக்கு வெளியிலும் சில பூக்கள், சமவெளி, மனுஷா மனுஷா, நடுகை, கிருஷ்ணன் வைத்த வீடு, ஒளியிலே தெரிவது, சில இறகுகள் சில பறவைகள் உள்ளிட்ட சிறுகதை நூல்கள் மட்டுமின்றி, அவரது கடிதங்களும் பத்திகளும் நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன.

2016ஆம் ஆண்டிற்கான சாகித்திய அகாடெமி விருதினை 'ஒரு சிறு இசை' என்ற சிறுகதை நூலுக்காகப் பெற்றார். இலக்கியச் சிந்தனை, விஷ்ணுபுரம் விருது, கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தின் வாழ்நாள் சாதனை விருது மற்றும் தமிழக அரசின் கலைமாமணி விருது உட்பட பல விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார். கல்யாண்ஜிக்கு ஓவியங்கள் வரைவதிலும் ஆர்வமுண்டு. அவர் வரைந்த பல ஓவியங்கள் நூலட்டைகளாக இடம்பெற்றுள்ளன.

'என்னைப்போல கவிதையும் கதையும் ஆரம்பத்தில் இருந்தே எழுதுகிறவர்கள் கவிதைகளைப் போன்று கதைகளையும், கதைகளைப் போன்று கவிதைகளையும் எழுதுவதும் கட்டற்ற இந்த தின மொழியின் உச்சரிப்புக்கு ஒத்துப்போவதுதான்' (மணல் உள்ள ஆறு - பக்கம்: 7) என்று கல்யாண்ஜியே சொல்லியிருப்பதுபோல், அவரது பல கவிதைகளிலும் கதைகளிருக்கின்றன. கவிஞரது 'மணல் உள்ள ஆறு' நூலில் இடம்பெற்றுள்ள 'இந்த அர்ச்சனாவுக்கு முந்தைய அர்ச்சனா' எனும் அழகிய கதைக் கவிதையிது:

'சென்ற விடுமுறைக்கு வந்திருந்த போதே என்னிடம் அர்ச்சனா விண்ணப்பம் செய்திருந்தாள். பக்கத்து வீட்டு ஷெர்லி அப்பா மாதிரி நான் காதல் பறவைகளும் புறாக்களும் வளர்க்க வேண்டும். அனந்த சங்கர் மாமா போல தொட்டி மீன்கள் அவசியம். புதுப் புது பூச்செடி எல்லாம் பின் வீட்டு ஜோஸ் மாதிரி. முடிந்தால் ஒரு சடை நாய்க்குட்டி அவளே கொண்டுவந்து விடுவாள். இந்த விடுமுறைக்கு வந்து இரண்டு நாளாகியும் எதையுமே கேட்கவில்லை இதுவரை. வந்ததில் இருந்து வரைந்துகொண்டே இருக்கிறாள். பதிவிறக்கம் செய்து தொடர்ந்து பாடல்கள் கேட்கிறாள். கார்ட்டூன் அலைவரிசைகளில் காணாமல் போய்விடுகிறாள். எனக்குப் பதற்றமாக இருக்கிறது. வெறும் இரண்டு கோடைகளுக்கு இடையில் எங்கே திசை மாறியிருக்கும் அவளுடைய காதல் பறவைகளும் தொட்டி மீன்களும் பூச்செடிகளும் என்று. அவற்றை விடவும் தொலைந்துபோனது இந்த அர்ச்சனாவுக்கு முந்திய அர்ச்சனா என்பதை எப்படிச் சொல்ல அவளிடம்?'

கதையாகவும் கவிதையாகவும் எவ்வரு பெற்றாலும் வண்ணதாசனின் கதைகளிலும் கல்யாண்ஜியின் கவிதைகளிலும் வலம்வரும் ஒவ்வொன்றும் வாழ்வெனும் இந்த நெடும்பயணத்தில் என்றும் அழியாப் படைப்புச் சித்திரங்களாக விளங்கும் என்பதே ஆயிரம் மடங்கு சத்தியமானது.

- இன்னும் சொல்வேன்... ■

தொடர்பு எல்லைக்கு வெளியே..

கிருஷ்ணசாமிக்கு நெஞ்சில் பாறை போல் முதன்முதலாய் உணர்ந்த பாரம் ரொம்பவும் அழுத்தியது. வியர்த்த ஈரங்கள் உடம்பெங்கும் வேகமாய்த் திரவம் போல் இறங்கிக்கொண்டிருந்தன. ஜெயிண்ட் வீலின் உச்ச பயணமாய் அவர் முன்னால் அந்த வீடே சுழன்றது. சில நொடிகள் என்ன காரணம் எனத் தேடுவதற்குள் தரையில் தொம்மென விழுந்தார். அவரின் பலவீனமான முனங்கல் அடுத்த அறையைத் தாண்டவில்லை. நினைவுகள் அவரிடமிருந்து மிக வேகமாய் நழுவத்தொடங்கின.

உடனே அவருக்கு உள் அறையில் தூங்கும் தன் மனைவி துர்காவின் ஞாபகம் வரவில்லை. மும்பது வருட நட்பின் நிழலான மூர்த்தி ஞாபகத்தில் வரவில்லை. அமெரிக்காவில் இருக்கும் தன் ஒரே மகன் சிவாவின் ஞாபகம் வரவில்லை. பேரன் ரிஷி மட்டுமே ஞாபகத்தில் வந்தான். அவனின் சிரித்த முகம் முதலில் ஞாபகத்தில் வந்தது.

எப்பொழுதும் அவனிடமிருந்து 'தத்தா..' என்று சன்னமாய் ஒலித்து மழலை எழுதும் அந்த ஒரு வார்த்தை கவிதைதான் ஞாபகத்தில் வந்து மோதியது. அந்தக் குரலின் அளவு மெல்லக் குறையக் குறைய நினைவுகள் ஒரு இருட்டுத் திசைக்குள் மறையத் தொடங்கின. ஆனாலும் அதில் தன் பேரனைப் பார்த்துவிடும் ஆசை மட்டுமே கரையாமல் மிச்சமிருந்தது.

ரிஷி. கிருஷ்ணசாமியின் பேரன். ஒன்றரை வயது. பிறந்தது அமெரிக்காவில். மகனுக்குக் கல்யாணம் ஆகி நாலைந்து ஆண்டிற்குப் பிறகு பிறந்த குழந்தை. ரிஷி பிறக்க வேண்டி நடந்த பிரார்த்தனைகளில் கிருஷ்ணசாமியின் பங்குதான் அதிகம். அவருக்கு அந்தக் குட்டி ரோஜாவின் முகம் பார்க்க வேண்டும். அந்த இதழின் புன்னகைகளில் உலகம் மறக்க வேண்டும். அந்தப் பஞ்சு போன்ற பிஞ்சு விரல்களைப் பிடித்து நடக்க வேண்டும். அவனது மழலையின் விசேச மொழியை ரசித்துச் சிரிக்க வேண்டும். பேரன்புடன் அவர்மீது ஒரு அழகிய பூவாய் அவன் உருள வேண்டும்.

இது தவிரவும் பேரனைப் பார்க்கும் ஆர்வத்திற்கு நண்பர் பார்த்தசாரதியும் ஒரு காரணம். அவர் நடேசன் பார்க் நண்பர். வாக்கிங் மேட். அவ்வப்போது அவர் தன் பேத்தியையும் பார்க்கிற்கு அழைத்து வருவதுண்டு.

பேத்தியுடன் அவர் நடத்தும் அழிச்சாட்டியங்கள் கிருஷ்ணசாமியைக் கடுப்பேத்தும். அதுதவிர நடைப்பயிற்சிகளில் வீட்டில் நடந்த பேத்தியின் விசேசக் குறும்புகளைச் சொல்லிச் சொல்லி வெறுப்பேத்துவார்.

எல்லாம் பொறுமையாய்க் கேட்டு ரசிக்கலாம்தான். ஆனால் எங்களுக்குக் கிடைக்காத ஒன்றை 'என்னிடம் இருக்கிறது பார்..' பெருமை பேசும் அவரது அணுகுமுறைதான் கிருஷ்ணமூர்த்திக்குச் சகிக்க முடியாததாக இருந்தது. கிருஷ்ணசாமி அப்போதே நினைத்துக்கொண்டார். 'எனக்கும் ஒரு பேரனோ பேத்தியோ வருவார்கள். இதே இடத்திற்குக் கூட்டிக்கொண்டு வருகிறேன். நான் நுகர்ந்த சந்தோசம் இந்தப் பூங்கா முழுதும் நிறையும். அவனது அசைவுகளை எல்லோரையும் ரசிக்க வைப்பேன். ஆனால் நிச்சயம் அதில் யார் மனமும் நோகாது'.

மருமகனின் பிரசவ நேரத்தில் அவளின் அம்மாதான் ஆறு மாதம் கூட பார்த்துக்கொண்டார்கள். அதிர்ஷ்டக்காரம்மா! நேரலையில் பிஞ்சு முகத்தை உடனே பார்த்தவள். உடனே கிருஷ்ணசாமிக்கும் துர்காவிற்கும் பேரனைப் பார்க்கும் ஆர்வம் வந்தது. மகனிடம் அபிப்ராயம் கேட்டார்கள்.

"இது விண்டர் சீசன்ப்பா.. ஸ்னோ அதிகமா இருக்கும்.. அம்மாவுக்கு நிச்சயம் ஒத்துக்காது.. ரெண்டு மாசம் பொறுத்துக்க.. அப்றம் வா..'' என்றான்.

அவரின் ஆசை உடனடியாய்த் துண்டிக்கப்பட்டது. திரும்பி துர்காவைப் பார்த்தார். அவள் கண்ணிலும் நீர் தழும்பியது.

ஆன்லைன் வீடியோ. டேபின் சதுர திரையில்தான் பேரனை முதல் முறையாகப் பார்த்தார்கள். கையில் தாங்கி சிவாதான் குழந்தையைக் காட்டினான். வட்ட முகம். அடர்த்தியில் தலைமுடி. ரோஜா நிறம். சின்ன சிணுங்கலுடன் வந்த அதன் பூப்போன்ற அசைவுகளில் இருவரும் பரவசப்பட்டார்கள். ஆசிர்வாதம் பல மைல் கடந்தது. கடவுளுக்கான நன்றி நெகிழ்வில் மிதந்தது. பேரனை அசையாமல் யுகயுகமாய்ப் பார்க்கத் தோன்றியது.

பிறகு, பேரனின் தரிசனங்கள் ஆன்லைன்

வீடியோவில்தான் தொடர்ந்தது. பல்வேறு உடைகளில் அவன் காட்சி தந்தான். அவன் அழுகையிலும் ரசிக்க வைத்தான். குழந்தை வளர்ப்பின் குறிப்புகள் போனில் அடிக்கடி நடந்தது. குழந்தை தூங்க மறுத்த ஒரு சில தினங்களில் துர்காதான் இங்கிருந்து தாலாட்டு பாடினாள்.

'பச்சை இலுப்பை வெட்டி, பவளக்கால் தொட்டிலிட்டு, பவளக்கால் தொட்டிலிலே பாலகனே நீ உறங்கு..' எங்கோ கேட்ட பாடல்தான். ஆனால் அதை துர்கா அழகாய்க் குரலெடுத்துப் பாடினாள். குழந்தையின் எதேச்சையான திரும்பல்களில் துர்கா சந்தோசப்பட்டாள். இரண்டாவது சரணத்தில் கிருஷ்ணசாமியும் இணைந்துகொண்டார். கோரஸ் தாலாட்டில் குழந்தை உடனே கண் அயர்ந்தது.

ஒரு தாத்தாவாய் ஒரு பாட்டியாய் ஒரு பரவசம் வந்தாலும், வீடியோ கால் என்பது ஒரு திரையின் காட்சியாகவே தோன்றியது. ஒரு கனவு போலவே திருப்தியற்று மறைந்தது. நேரில் பேரனைப் பார்க்கும் ஆசையின் வேர்கள் மட்டும் தினமும் வளர்ந்தபடியேதான் இருந்தது.

பேரனுக்குப் பேர் சூட்டும் வைபவமும் வீடியோவில்தான் நடந்தது. தேர்ந்தெடுத்த பெயர்களில் கிருஷ்ணசாமி சொன்ன பெயர்தான் கடைசியில் முடிவானது. ரிஷி! அதில் கிருஷ்ணசாமிக்குப் பெருத்த சந்தோசம். ரிஷி கண்ணா, ரிஷி குட்டி என்ற அவரது அழைப்புகளில் அன்பு பொங்கும். அவன் அசைந்து அவரைப் பார்த்துவிட்டால் கிருஷ்ணசாமியும் ஒரு குழந்தை போல் குதிப்பார்.

"குழந்தை எப்படி பார்க்கிறது பாருடீ.. தாத்தா குரல் நல்லாப் பழகிட்டது.. சீக்கிரமா என்னைத் தாத்தான்னு கூப்பிடுவான் பாரேன்..'' என்று கத்துவார். துர்காவும் சேர்ந்து குதிப்பாள். கிருஷ்ணசாமி பேரன் பிறந்ததைப் பார்க்கில் பார்த்தசாரதியிடம் சொல்லாமல் இல்லை. பேர் வைத்தது வரை சொல்லத்தான் செய்கிறார். அதில் யாரையும் காயப்படுத்தும் பெருமைகள் இல்லை. ஆனால், தன் பேரனை ஒருநாள் கைப்பிடித்துக் கூட்டி வந்து நேரில் காட்டும் எண்ணம் மட்டும் மனதில் இருந்தபடியே

இருந்தது. அது நிறைவேறும் விதமாய் சிவாவிடமிருந்து போனும் வந்தது.

“நாங்களே அடுத்த மாசம் இந்தியா வர்றோம்ப்பா.. லீவு இருக்கு.. டிக்கெட் கன்பாரம் ஆயிடுச்சு..” கிருஷ்ணசாமிக்கு சந்தோசம் தாங்க முடியவில்லை. நீரில் குதித்துத் தலையைச் சிலுப்பி மேலே எழும் பறவைகளின் குதூகலம் அவரிடம் தெரிந்தது. இரவெல்லாம் தூக்கம் வரவில்லை. கண் விழித்தபடியே கனவு கண்டார், சூழ்ந்த இருளில் லேசான வெளிச்சமாய் ரிஷியே தெரிந்தான்.

பார்க்கில் போய்ப் பார்த்தசாரதியிடம் பேரன் வரப்போகும் விஷயத்தைச் சொல்ல நினைத்தார். வந்த வார்த்தை வாய் அருகேயே நின்றுகொண்டது. இப்போது சொல்ல வேண்டாம். ரிஷி இந்தியா வரட்டும். வந்ததும் கூட்டி வந்து நேரில் காட்ட வேண்டும். அதுதான் சரி.

ரிஷியின் வருகைக்குக் கிருஷ்ணசாமியின் வீடு தயாரானது. பெயிண்ட் மாற்றப்பட்டது. படுக்கை ஏ.சியைச் சரி செய்தார். ரிஷிக்குக் குட்டியாய் சைக்கிள் வாங்கினார். அவன் சைக்கிள் ஓட்ட அவர் பின்னணியில் பாதுகாப்பாய்ப் பிடித்தபடி தொடரும் காட்சி இப்போதே ஓடியது. மேலும் ஒரு அறையில் அவன் விளையாட எனப் பொம்மைகள் நிறைந்தன. ஜன்னல் வழியாகத் தூரத்தில் கடக்கும் விமானம் ஒன்று இன்னும் அழுத்தமாய் ரிஷியை ஞாபகப்படுத்தியது. அடுத்த வாரம் இந்த வீட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியும் ரிஷியால் நிரப்பப்படப்போகிறது என்கிற சந்தோசத்தில் கிருஷ்ணசாமி மூழ்க ஆரம்பித்தார்.

இரவு பத்து மணிக்கு போன் வந்தது. சிவாதான். கிருஷ்ணசாமிதான் போனை எடுத்தார்.

“ம்.. சொல்லுடா..”

“அப்பா. ஐயம்சாரி பார்டிசுப்பாயிண்டிங்யூ..”

“வாட்..?”

“அப்பா.. இப்ப இந்தியாவரமுடியாதுன்னு தோணுதுப்பா..”

“என்னடா சொல்ற..?”

“கம்பெனியிலிருந்து நியூ ப்ராஜெக்ட்

விஷயமா என்னை அடுத்த வாரம் ஆஸ்திரேலியா அனுப்பறாங்க.. தவிர்க்க முடியலப்பா.. டோண்ட் மிஸ்டேக் மி.. இந்தியாவுக்கு வர்ற டிக்கெட்டைக் கேன்சல் பண்ணிட்டேன்..”

சிவா அதற்கு மேல் பேசியது எதுவும் கிருஷ்ணசாமியின் காதில் விழவில்லை. அழுகையும் ஆத்திரமும் பொங்கி வந்தன. தூர்கா ஓடி வந்தான். என்னாச்சுங்க என்றான். அவரால் உடனே பேச முடியவில்லை. சிவா சொன்ன விஷயத்தை மெதுவாய் தூர்காவிடம் சொல்லி முடித்தபோது அவளுக்கும் அழுகை வந்தது. ஏற்கெனவே நெருங்கும் வயோதிகம் அவர்களைப் பயமுறுத்திக்கொண்டிருந்தது. இருவர் இருந்தாலும் தனிமையையே உணர்ந்தார்கள். எல்லா உறவுகளும் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்த் தங்களை விட்டு வெகுதூரம் நகர்ந்து கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்தார். மேலும் கிருஷ்ணசாமிக்குப் பேரனைப் பார்க்கும் ஆசை நிறைவேறாத சோகம் அவரை வெறுக்கவைக்க இது என்ன வாழ்க்கையென்ற கேள்வி நெஞ்சை அழுத்தியது.

மகனிடம் ‘இந்தப் பொருளாதாரத் தேடல் போதும். வாழ்வின் அர்த்தங்கள் அதில் மட்டுமே இல்லை. அதைத் தாண்டித் தேட வேண்டிய அழகிய பக்கங்கள் இன்னும் இருக்கிறது. எல்லாம் உதறிவிட்டு இங்கே வா. எல்லோரும் ஒன்றாய் இருப்போம். இந்த உறவைக் கொண்டாடுவோம். இந்த வாழ்வைக் கொண்டாடுவோம்’ என போன் பண்ணிச் சொல்லத் தோன்றியது. ஆனால் சொல்லவில்லை.

கிருஷ்ணசாமிக்குத் தூக்கம் வராமல் இரவுகள் நீண்டதாய்க் கடக்க முடியாத தூரமாய் ஆனது. பார்க்கிறகு வாக்கிங் போவதைக்கூட தவிர்த்தார். அங்கே பேரனைக் கூட்டிக்கொண்டு போகும் சபதம் மட்டும் அப்படியே இருந்தது.

மீண்டும் உறவுகளை ஆன்லைனே இணைத்துக்கொண்டிருந்தது. ரிஷி வீடு முழுவதும் தவழ்ந்த அழுகை வீடியோவே காட்சிப்படுத்தியது. அவன் எழுந்து நின்று விழுந்த முயற்சிகளை அதுவே காட்டியது. அவன் பேசிக் காட்டிய மழலைகளை அதுவே அறிமுகம் செய்தது. ரிஷியின்

முதல் பிறந்தநாள் விழாவையும் அதுதான் துல்லியமாய் ஒலிபரப்பியது. பகிர்ந்த கேக்கைக் கிருஷ்ணசாமியும் துர்காவும் கற்பனையிலே சுவைத்தார்கள்.

ரிஷி முதலில் 'தத்தா' எனக் கிருஷ்ணசாமியைக் கூப்பிட்ட ஆச்சர்யம் அதில்தான் நிகழ்ந்தது. அவன் 'தத்தா' என்றபடி கிருஷ்ணசாமியின் முகம் பார்த்ததும் கைதட்டிச் சிரிக்க கிருஷ்ணசாமிக்குப் பெரும் சந்தோசத்தைத் தற்காலிகமாய் அதுவே தந்தது.

"பாருட.. என்னைத்தான் முதல் முதல்வ கூப்பிடறான்.. என் செல்லம்.. தாத்தா மேல எவ்வளவு பிரியம் பாரு.. கண்ணே பட்டுடும் போலிருக்கு.. எங்கடா செல்லம்.. இன்னொரு தடவ தாத்தா.. சொல்லு.." என்றார். ரிஷி தாத்தாவின் முகத்தை மீண்டும் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு "தத்தா" என்றபடி கைதட்டி வாய்விட்டுச் சிரித்தான். கிருஷ்ணசாமிக்குக் கண்கள் கலங்கியது.

கிருஷ்ணசாமி ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தார். இனி யார் சொல்லியும் கேட்கப் போவதில்லை. பேரனைப் பார்க்க மனைவியைக் கூட்டிக்கொண்டு அமெரிக்கா போய்விட வேண்டும். என்ன பெரிய தூரம்? புடலங்கா தூரம்! ஒருநாள் பயணம். இன்று இரவு ப்ளைட் ஏறினால் அடுத்த நாள் இரவில் வாசிங்டனில் இருக்கலாம். சந்தோசத்தை யாரும் வந்து தரப்போவதில்லை. நாமே எடுத்துக்கொள்வோம். நம் ஆசைக்கான தடங்களை நாமே உருவாக்குவோம்.

சிவாவிடம் விஷயத்தைச் சொன்னபோது அவன் மீண்டும் மறுத்தான். அவரது பிடிவாதம் அதைக் கேட்பதாக இல்லை. கிளம்பும் ஆயத்தங்களை அவரே தொடங்கினார். இருவருக்கும் ஏற்கெனவே பாஸ்போர்ட் இருந்தது. விசாவுக்கு விண்ணப்பித்தார்கள். டிராவல் எஜென்சியில் டிக்கெட் விசாரித்தார். பயணத்திற்கான பெரியதாய்ச் சக்கரம் வைத்த பெட்டிகளும் வீட்டிற்கு வந்தன.

அமெரிக்கா போக டிக்கெட் ரெடியானபோது அவருக்கு நெஞ்சில் அந்த வலி வந்தது. நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு விழுந்த கிருஷ்ணசாமியால் எழ முடியவில்லை. மனதில் ரிஷியின் முகம் இன்னும் லேசாய் இருந்தபோது அவர் ஆம்புலென்ஸில்

இருந்தார். அருகே பதட்டமாய் நண்பர் மூர்த்தி இருந்தார். நண்பர் மூர்த்தி கிருஷ்ணசாமியின் கைகளைப் பற்றியிருந்தார். துர்கா தொடர்ந்து பதட்டத்துடன் அழுதபடி இருந்தாள்.

ஹாஸ்பிடலுக்குள் வண்டி நுழைந்தபோது ரிஷி முகம் கிருஷ்ணசாமியின் நினைவிலிருந்து முற்றிலும் மறைந்திருந்தது.. மூர்த்தி அதிர்ச்சியோடு கிருஷ்ணசாமியைப் பார்த்தார். சிவாவிடமிருந்து போன் மீண்டும் வந்தது. துர்கா அவனிடம் கிருஷ்ணமூர்த்தி இறந்த விஷயத்தை விசும்பலுடன் சொல்ல முடிந்தது.

சிவா வரும் வரை அந்த மூன்று நாட்களும் ராயப்பேட்டையில் ஒரு தனியார் மார்ச்சுவரியில்தான் கிருஷ்ணசாமியின் உடல் வைக்கப்பட்டிருந்தது. சிவா குடும்பத்துடன் சென்னை வந்தான். அப்பாவின் உடலை வீட்டிற்குக் கொண்டுவருவது குறித்து அப்பார்ட்மெண்டில் ஆட்சேபம் வந்தது. வீட்டிலும் அந்த விவாதம் நடந்தது.

ரிஷிக்கும் ஏதாவது இன்ஃபெக்ஷன் வந்து விடுமோயென மருமகளும் பயப்பட்டாள். கிருஷ்ணசாமியின் உடலை நேராகத் தி.நகர் கண்ணம்மாபேட்டை சுடுகாட்டிற்கே கொண்டுபோய் விடலாம் என முடிவு செய்தார்கள். அப்படியேதான் நடந்தது.

ரிஷி வீட்டிலேயே இருந்தான். மருமகள் பார்த்துக்கொண்டாள். ரிஷி அந்த வீடு முழுவதும் தத்தித் தத்தி நடந்தான். தாத்தா தனக்கு வாங்கி வைத்திருந்த விளையாட்டுப் பொருட்களை அவன் மகிழ்ச்சியோடு தொட்டுப் பார்த்தான். சுடுகாட்டில் கிருஷ்ணசாமிக்கான இறுதிச் சடங்குகள் நடந்தபடி இருந்தன. துர்கா கதறி அழுதாள். சிவா முகம் பொத்தி அழுதான்.

ரிஷி கடைசியாய்த் தாத்தாவைப் பார்த்துக்கொள்ளட்டுமே என சிவாவுக்கு யோசனை வந்தது. வேகமாய் போனை எடுத்துத் தன் மனைவிக்கு வீடியோகால் செய்தான். அதை அப்படியே ரிஷியிடம் காட்டச் சொன்னான். மாலை போட்டு வெள்ளைத் துணியில் போர்த்திய தாத்தாவை ரிஷி பார்த்தான்.

முழுவதுமாய் அவரது முகம் தெரிந்தபோது ரிஷி 'தத்தா' என்றபடி கைதட்டிச் சிரித்தான். ■

நல்லவனுக்குக் கீழேயும் அடிமையாய் கூறுப்பதை ஒப்புக்கொள்ளவே முடியாது..

திரைப்படம் : Ashes in the snow

கிளர்ச்சியாளர்களே சட்டத்தின் வடிவமைப்புக்கு உதவுகிறார்கள். வலதுசாரி மட்டுமல்ல. இடதுசாரியும் கொண்டு குவிக்கும் என்பதை இந்தப் படம் திரையிட்டுக் காட்டுகிறது.

அதிகாரம் மைனாரிட்டிக்கு வரும்போது மைனாரிட்டியும் அதிகாரமே செய்யும் என்ற பார்வையை முன்வைக்கிறது. அதிகாரத்தின் தோரணை அப்படி தொழிலாளி முதலாளி ஆன பின் முதலாளியின் குணங்களோடுதான் அவன் ஆட்சி செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். இதுதான் வர்க்க பேதங்களின் அடிப்படை விதியோ என்று பார்க்கிறேன்.

இரண்டாம் உலகப்போர் சமயத்தில் நடக்கும் கதை. நடந்த உண்மைக் கதைகளின் கூட்டு என்றுதான் எழுத்தில் போடுகிறார்கள்.

பதினாறு வயது ஓவியப் பெண் தன் அம்மாவோடும் தம்பியோடும் சைபீரியாவுக்கு அடிமையாக.. அகதியாக நாடு கடத்தப்படுவதுதான் கதை.

கடத்துவது நமது “ஜோசப் ஸ்டாலின்”. ஏன் ரஷ்யா உடைந்தது என்று இந்தப் படத்தைக் கண்ட பிறகுதான் நுட்பமாக விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது. யூதர்களின் மீது ஹிட்லர் கொண்ட வெறுப்புக்குச் சற்றும் குறைவில்லாதது... சோசலிசம் அல்லாதவர்கள் மீது ஸ்டாலின் கொண்ட வெறுப்பும்.

பகல் முழுக்கக் கிழங்குகளைப் பறிக்கும் வேலை. எல்லாமே ரேஷன்தான். ஓர் ஓவியக்காரியை ஒன்றுமில்லாமல் பண்ணுகிறது இந்த அடக்குமுறை. உரிமையைக் கேட்டால்.. அது சொல் பேச்சுக் கேளாமை. உடம்பு சரியாக இல்லை என இயலாமையில் அமர்ந்தால் கூட அது சட்டத்தை மீறுவது என்றாகிறது.

ஆயுதத்தின் வழிதான் ஒவ்வொரு நாளையும் விடிய வைக்கிறது ஸ்டாலினின் அராஜகம்.

ஆறு வாரங்கள் ஒரு ரயிலில் கும்பலாக மாட்டை அடைப்பது போல அடைத்துச் செல்லும் காட்சி.. ஹிட்லரின் பலிக் கூடாரங்களையே நினைவூட்டுகிறது.

எல்லாக் காலங்களிலும் அதிகாரம் இருக்கும் கரங்களில் மனிதர்கள் புழுக்களைப் போல நசுக்கப்பட்டுக்கொண்டேதான் இருந்திருக்கிறார்கள். அது அப்படித்தான் தொடருமோ என்று கூட யோசிக்க வேண்டி இருக்கிறது. ஆதிக்கத்தின் அச்ச அப்படி ஒரு வார்ப்பில்தான் ஊற்றப்பட்டு வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதுதான் இங்கு இருத்தல். கீழுள்ளோன் மேலே வந்தாலும் கூட அவன் மேலுள்ளவன் போலத்தான் கீழுள்ளவனை ஆட்டிப் படைக்கிறான். படைப்பது என்று வந்துவிட்டால் அங்கு கொம்பு முளைக்கும் தத்துவம் சேர்ந்தே முளைத்துவிடுகிறது.

அந்த ரயில் பெட்டியின் இருட்டுக்குள் மூச்சடைத்துச் சாகும் பச்சிளம் குழந்தையில் இருந்து கதை ஆரம்பிக்கிறது. அந்தத் தாய் மூச்சு முட்ட அழுவதில் நம் தலை மீது ஏறி இறங்குகிறது ரயில். ஒரு கட்டத்தில் குழந்தை செத்ததையும் மறந்து அணைத்துக்கொண்டே குறுகி அமர்ந்திருக்கும் அந்தத் தாயின் விசனம் நம்மைக் கவ்விக்கொண்டே இருக்கிறது அந்தப் பயணம் முழுக்க. குழந்தையின் பிணம் மெல்ல நாற்றம் அடிக்கத் துவங்க.. பேசிப் பேசிச் சமாளித்து.. வலுக்கட்டாயமாகத் தாயிடமிருந்து பிரித்து வாங்கி அதை ஓடும் ரயிலில் இருக்கும் இடைவெளிக்குள் கீழே போட்டுவிடுகிறாள் ஓவியக்காரியின் அம்மா. வேறு வழியில்லாத கொடூரம் அது. அதற்குச் சற்று முன்பாக வண்டி ஓரிடத்தில் நிற்கையில் காவல் அதிகாரியிடம் இந்த விஷயத்தைச் சொல்லி அந்தக் குழந்தையைப் புதைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்கையில்.. வேறு வழியின்றி முடியாது என்பது போலக் கடந்துவிடும் காவல் அதிகாரி.. படம் முழுக்க விசித்திரமான மனிதனாகவே வருகிறான்.

முதல் கொலையை நடுங்கிக்கொண்டே தண்டனையாகத் தருபவன்... பின் பாதியில்

அதே தந்திரத்தை அவன் ஜூனியருக்கு வெகு இயல்பாகக் கற்றுத் தருவதில்.. இங்கு எல்லாமே பழக்கமாகிவிடும் என்ற தத்துவம்தான் மானுடத்தின் வழி முழுக்க வலி நிறைந்த வியாக்கியானமாக இருக்கிறது என்று நம்புகிறோம்.

பார்த்துப் பார்த்துத் திருடுபவனை விட்டுவிட்டுப் பசிக்குத் திருடுபவனைக் கொன்றுபோடும் கையாலாகாத்தனம் ஸ்டாலின் காலத்திலும் வலிமையாகவே இருந்திருக்கிறது.

அந்த முகாமில் அந்தப் பெண்ணுக்கு ஒரு காதல் வருகிறது. அவனும் அவளுக்காக ஓவியங்கள் வரைய தேவையான பொருள்களை எல்லாம் திருடிக்கொண்டு வந்து தருகிறான். நியாயப்படி பார்த்தால் அது திருட்டு அல்ல. எடுத்துக் கொள்வதுதான். தேவையின் பொருட்டு நிகழும் பரிணாமங்கள்தான். அந்தக் கசந்த பகல்களைக் கழுவிவிடும் சாந்த இரவுக்கு இருவருமே காத்திருக்கிறார்கள். அங்கு அன்பின் சுவடுகளாக ஆழமாய் முத்தம்

பரிமாறிக்கொள்கிறார்கள். அவ்வளவுதான் அவ்விருட்டு தரும் சுதந்திரம். அவனை விட்டும் ஒரு கட்டத்தில் ஓவியக் குடும்பம் உள்பட ஒரு கூட்டத்தைப் பிரித்து இன்னும் மோசமான வேறு ஓர் இடத்துக்குக் கொண்டு செல்கிறார்கள். அங்கே அவள் தாயிடம் அந்த விசித்திரக் காவலாளி தவறாக நடந்துகொள்ள முயற்சிக்கிறான். அந்தத் தவறின் வழியே அவளின் காதலை அடையவே விரும்புகிறான். அவனும் தன் குடும்பத்தைப் பிரிந்து தனிமையில் இந்த முகாமில் தவித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறான். சீருடை அணிந்த அடிமையாகவே தன்னை உணருகிறான்.

எல்லாருமே ஒருவகைப் பித்து நிலையில் மானுடத்தின் சட்டதிட்டங்கள் அழுத்தும் மூச்சிரைப்பின் தவிப்போடுதான் இருக்கிறார்கள். காவல் காக்கப்படுபவர்களும் குற்றவாளிகளாகவேதான் வாழ்கிறார்கள். குற்ற உணர்ச்சியில் துடிக்கும் இதயங்களில் வெயிலும் நிர்பந்தமும் கிழங்கு பறிக்கவே ஆணையிடுகிறது. அப்படியே ஒரு கட்டத்தில் அந்தத் தாய் உடம்புக்கு முடியாமல் கூண்டுக்குள் அடைபட்ட வாழ்வின் மூச்சுத் திணறல் தாங்காமல் ஓய்வில்லாத வேலையின் அழுத்தம் தாங்காமல் நோய்வாய்ப்பட்டு மரித்துப்போகிறான்.

அதன்பின் ஓவியப் பெண்ணையும் அவள் தம்பியையும் விடுதலை செய்துவிட்டு அந்தக் காவலாளி தூக்கிட்டுக்கொள்கிறான். அதுதான் அவனுக்கு விடுதலை அளிக்கிறது. சோஷலிச வாழ்வு முறையும் இறுக்கிப் பிடித்தால் மூச்சு திணறவே செய்யும் என்பதன் வெளிப்பாடுதான் இந்தக் காவல் அதிகாரியின் வாழ்வும் சாவும்.

ஓர் ஊருக்காக ஒரு குடும்பம் அழியலாம் என்பது சரிதான். அந்தக் குடும்பத்தில் ஒருவனாய் இருக்கையில்.... எப்படி எதிர்கொள்வது. அதுதான் இங்கே நிகழ்கிறது.

ஸ்டாலின் என்றொரு மாபெரும் தலைவன்.. போரின் பொருட்டு கட்டமைப்பின் பொருட்டு சோஷலிச சித்தாந்தத்தின் பொருட்டு குடும்பங்களைப் பிரித்து நாடு கடத்துவது என்பதும் ஃபாசிசம்தான். பொதுவாக விதிக்கப்படும் தண்டனைகளில் குற்றம்

இழைக்காத ஒருவனும் மாட்டிக்கொள்கிறான் என்பதுதான் வரையப்பட்ட விதியாக இருக்கிறது. அதுதான் இந்த ஓவியப் பெண்ணின் குடும்பத்துக்கும் நிகழ்கிறது. அவளின் தந்தை எப்போதோ சிறையில் அடைபட்டு அங்கேயே செத்தும் போய்விட்டிருப்பது படத்தின் முடிவில்தான் அந்தப் பெண்ணோடு சேர்த்து நமக்கும் தெரிய வருகிறது.

படம் முழுவதும் தன் தந்தை எப்படியும் வந்து நம்மை மீட்டெடுத்துப் போய்விடுவார் என்றுதான் அந்த ஓவியப் பெண் நம்பிக்கொண்டிருப்பாள். நம்பிக்கைகளை ஹிட்லர் உடைத்தாலும் ஸ்டாலின் உடைத்தாலும் ஒன்றுதான்.

திருட்டுக்குத் தண்டனை உண்டென்றால் அவனைத் திருடும் அளவுக்கு ஆக்கிவிட்ட இந்தச் சமூகத்துக்கும் தண்டனை உண்டு.

படம் முழுக்க இருள் சூழ்ந்த ஒரு நிழலின் பயம் பின் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. அந்தப் பயத்தின் பின் மண்டையில் எந்தத் துப்பாக்கியும் எதன் பொருட்டும் வெடித்துக் கொண்டேதானிருக்கிறது. அதற்கு நீங்கள் இரண்டே இரண்டு உருளைக்கிழங்கைத் திருடியிருந்தாலும் கூட போதுமானது. உங்கள் பசி பற்றிய அக்கறை அந்தச் சித்தாந்தத்துக்கு இல்லை. நீங்கள் நல்லவர்களாக இருப்பதுதான் முக்கியம். நல்லவனுக்குக் கீழேயும் அடிமையாய் இருப்பதை ஒப்புக்கொள்ளவே முடியாது.

எல்லாவற்றையும் கலைத்துப் போட்டு மீண்டும் முதலில் இருந்து ஆடலாம் என்பது ஹிட்லர் செய்தாலும் பிழைதான்.. ஸ்டாலின் செய்தாலும் பிழைதான்.

இயக்குநர்: Mariys A.Markevisius

மொழி: English

ஆண்டு: 2018

பச்சையத்தைச் செழிக்க வைக்கும் ஆறெனும் மங்கை

உலக ஆறுகள் தினம் (World Rivers day) செப்டம்பர்கடைசி ஞாயிறு.

இந்த ஆண்டின் மயக்கருத்து *The Importance of Rivers for Biodiversity*.

பல்லுயிர்ப் பெருக்கத்தில் ஆற்றின் முக்கியத்துவம் மிகப்பெரிது. பூமியில் 1% மட்டுமே நன்னீர். ஆனால், ஒரு சதவீத நீரில் பெருகும் பல்லுயிர்களோ ஏராளம்.

செடிகள், கொடிகள், தரைவாழ் உயிரினங்கள், நீர்வாழ் உயிரினங்கள், ஒரே உயிரினங்களுக்கு இடையே, வெவ்வேறு உயிரினங்களுக்கு இடையே என அனைத்துப் பல்லுயிர்களும் பெருக ஆறுகள் மிக முக்கியமானவை.

மனிதத் தலையீடால், மனிதர்களின் பேராசையால், ஆறுகள் மீது நடத்தப்படும்

வன்முறை ஏராளம். 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தொடங்கப்பட்ட தொழிற்சாலைகளின் கழிவுகள் ஆற்றில்தான் விடப்பட்டன. சமீப காலத்தில், ஆறுகளை மீட்டெடுக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. அதன் அடிப்படையில் தொழிற்சாலைகளின் கழிவுகளைச் சுத்திகரிக்கும் அமைப்புகள் நிறுவ வலியுறுத்தப்பட்டன. சுத்திகரிப்பிற்குப் பின் வெளியேற்றப்படும் கழிவுகளில் எடுத்து எவ்வளவு அளவு இருக்க வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

எனினும், ஆறுகளில் கழிவுகளை விடுவது முழுதும் நிறுத்தப்படவில்லை. கூடவே ஆற்றுமணல் அளவுக்கு அதிகமாக அள்ளப்படுவதால் ஏற்படும் சீரழிவுகள் அதிகம்.

ஆறுகளின் மடி காடுகள். அதிலும்

மழைக்காடுகளும், அங்கு பொழியும் மழைநீரைத் தக்க வைத்துக்கொண்டு வருடம் முழுதும் கடைப்பகுதி வரை ஆற்றை ஓட வைக்கும் புல் படுக்கைகளும் (Grass bed) மிக மிகப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவை.

ஆனால், மனிதர்களின் பேராசையால், மழைக்காடுகளும், புல் படுக்கைகளும் அழிவு நிலையில் உள்ளன. இதன் மூலம் காடுகளில் மூன்று அடுக்குகளாக (தரைவாழ், மரங்களின் மய்யப்பகுதியில் வாழும் உயிரினங்கள், மரங்களின் உச்சியில் வாழும் உயிரினங்கள்) வாழும் உயிரினங்களின் வாழ்வு கேள்விக்குறியாவதோடு, ஆறுகளின் நீரோட்டம் முற்றிலும் அறுபட்டுப்போகும் அபாயமும் நிகழ்கின்றன.

ஆறுகளின் கரையோரம் வாழும் உயிரினங்கள், ஆற்றில் வாழும் உயிரினங்கள் அனைத்தும் அழிந்தால் சூழலியலின் கண்ணி அறுபடும். இதன் மூலம் மனிதகுலம் அழிவிற்குத் தள்ளப்படும் என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

நீர்இன்று அமையாது உலகெனின் யார்யார்க்கும்

வான்நின்று அமையாது ஒழுக்கு

என்கிறார் வள்ளுவர். நீர் இல்லாது உலகில் ஒழுக்கம் நிலை பெறாது என்கிறார். இவ்வளவு முக்கியமான ஆறுகளை எவ்வாறு மீட்டுருவாக்கம் செய்வது?

நீர் வழிப் பாதையில் கட்டப்படும் அணைகளும், கலிங்குகளும், நீர் வாழ் உயிரினங்களை, புலம் பெயர்வதிலிருந்து (வலசை) தடை செய்கிறது. இதன் மூலம் ஒரு சில நீர்வாழ் உயிரினங்களின் இனப் பெருக்கத்திற்கான வாய்ப்பும், மீறி இடப்படும் முட்டைகளின் பாதுகாப்பும் கேள்விக்குறியாகிறது. சூழலியல் அறிஞர்கள் தொடர்ந்து நீரினைத் தடுத்துக் கட்டப்படும் அமைப்புகளுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து வருகின்றனர் என்பது ம் குறிப்பிடத்தக்கது.

நீரில் விளையும் தேவையற்ற களைகளை நீக்குதல், நீரின் தரத்தை உறுதி செய்தல், E-flow என்று சொல்லப்படும் Environmental flow இருக்குமாறு பார்த்துக்கொள்ளுதல் ஆகியவை ஆறுகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்யும் வழிகள்.

நீரில் வாழும் உயிரினங்களின் கழிவுகளால் செழுமையுறும் வண்டலும் அத்தனை சத்துள்ள மண் ஆகும்.

இவற்றை எல்லாம் இழப்பதன் மூலம் மனித இனம் அழிவை நோக்கிப் பயணிக்கிறது. இயற்கை தன்னைச் சீரமைத்துக்கொள்ளும். ஆனால் மனிதன்?

இந்த அச்சுறுத்தும் கேள்வியை மீண்டும், மீண்டும் நம்மை நாமே கேட்டுக்கொள்வோம் என்றால்... ஆறுகளை மட்டுமல்ல, அனைத்து இயற்கை வளங்களையும் காப்போம்.

குடிக்க நீர்ற்று நிற்கப்போகும் நம் வருங்காலச் சந்ததியினரைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்ப்போம். நீர்ற்றுப்போனால், நோய்கள் பெருகி வளரும் ஒரு சமூகமாக வளரப் போகும் சந்ததியினரைக் காப்போம்...

நாம் செய்த தவறுக்கு, நம் சந்ததியினர் அல்லவா அனுபவிக்கப் போகிறார்கள். எதைச் செய்வதற்கு முன்பும் சற்றே யோசிப்போம்.

வீடு, பங்களா, தோட்டங்கள், வயல்கள், கார்கள், நகைகள் எனச் சேர்க்கும் எதையும் நாளைய சந்ததியினர், அதாவது இன்றைய நம் குழந்தைகளால் அருந்த முடியாது. அவர்களின் தவித்த வாய்க்கு ஒரு குவளை நீர் கிடைக்க வேண்டாமா? யோசிப்போம்.

ஆறற்றுப்போனால் நீர்ற்றுப்போகும். நீர்ற்றுப்போனால் உயிரற்றுப்போகும். உயிரற்றுப்போனால் உலகமற்றுப்போகும்.

சிந்திப்போம்! செயல்படுவோம்!

ஆறுகளைக் காப்போம்! உயிரினங்களை வாழ வைப்போம்!

ஏன் இப்படி
புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறாய்
என்றபடியே வெளியே வந்தான்
அவன்

நான் புலம்பவில்லை
பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்
பேசுவதற்கும் புலம்புவதற்கும்
வித்தியாசம் தெரியவில்லையா
உனக்கு என்றேன்

பேசுவதே புலம்பல்தான்
சொல்வதை விட
செய்துவிடல் சிறப்பு
என்றானவன்

சொல்லாமல் எப்படி செய்வது?
பேசாமல் எப்படி புரியவைப்பது?
என்றேன்

குழந்தை பேசுவதில்லையே
குறிப்பறிந்து தாய்
பாலூட்டவில்லையா?
என்றான்
அவன் மேலும் சொன்னான்
யார் பேசி நீ பிறந்தாய்?
பிறந்த உடனே
உன்னால் பேச முடியுமா?
யார் பேசி நீ இறப்பாய்?
இறந்தவுடன்
உன்னால் பேச முடியுமா?

பேசுவதனால் இங்கு
எந்தப் பயனும் இல்லை
எந்தப் பலனும் இல்லை
என்று சொல்லிவிட்டு
மறைந்தான்

- அவன் இன்னும் சொல்வான்

பொ.ஆர்தர் சேவியர்,

முதுகலை தமிழ் இரண்டாம் ஆண்டு,
அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,
கோவில்பட்டி.

மனசாட்சியைக் குத்திக் கிழிக்கும் கேள்வி

கருப்புதுரை திரைப்படத்தில் நம் அனைவரையும் கவர்ந்த மு.ராமசுவாமி அவர்களின் “வலி அறுப்பு” எனும் நாடகநூலை வாசித்தேன். நிஜ நாடக இயக்கத்தின் 32வது ஆண்டு விழாவை முன்னிட்டும் செண்பகம் இராமசுவாமி அவர்களின் நினைவை முன்னிட்டும் வெளியிடப்பட்ட நூல் இது.

தொலைக்காட்சி நாடகங்களுக்கு அடிமையாகிக்கிடக்கும் தமிழ்ச் சமூகம் ஆக்கப்பூர்வமான நாடகங்களை நாடிச்செல்ல இந்த நூல் பெரும் உந்துதலாய் இருக்கும் எனும் நம்பிக்கையில் இந்நூல் பற்றிய கருத்துக்களையும் வாசிக்கும்போது என் உள்ளத்தில் எழுந்த சிந்தனைகளையும் பகிர்ந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மு.ராமசுவாமி அவர்களின் நாடகங்களில் பெரும் நம்பிக்கை வைத்து அவரையே சுற்றிவந்த சரவணன் வித்யாவாக மாற்றம் பெற்றதுதான் இந்நூல் உருவாக அடிப்படைக் காரணம். சென்னையில் இருந்து வந்த செய்தியை முதலில் கேட்டதும் அதிர்ந்துபோனவர் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு நூல் ஆக்கினார்.

அரவானின் கழுத்து அறுக்கப்படுவதும் திருநங்கைகள் அழுவதும் தான் முதல் காட்சி. பெண்ணாகி ஆணாகி அலியாகி என்று மாணிக்கவாசகர் கூறியதை அறிவியல் பாதையில் விளக்குவது அற்புதம். தாயின் வயிற்றில் இருக்கும்போது முதல் ஆறுமாதம் குழந்தை பெண்ணாகவே இருக்கிறது. அதன் பின்னர் ஆண்மை பரவி ஆணாகிறது.

இதை எப்படி புரிந்துகொள்வது.. பெண்களுடையது x குரோமோசோம். ஆண்களுடையது y குரோமோசோம். முதலில் x குரோமோசோம் மட்டுமே குழந்தையிடம் இருக்கிறது. ஆறு மாதங்களுக்குப் பின்னர் y குரோமோசோம் கலந்து ஆணாக மாற்றுகிறது. இந்தச் செய்தி எட்டாம் நூற்றாண்டின்

வாக்கையும் இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டின் நடப்பினையும் இணைத்து இருப்பது சிறப்பானது.

திருநங்கைகள் தங்களை அடையாளப்படுத்தப் படுகிற பாடுகளையும் சந்திக்கிற அவமானங்களையும் எடுத்துரைக்கும்போது உள்ளிருக்கும் கண்ணீர் எட்டிப்பார்க்கிறது.

குடும்பம் ஏற்காத வலி, தன்னில் இருக்கும் பெண்மையை ஏற்க ஆணுறுப்பை அறுத்து புதிய அடையாளம் பெற அனுபவிக்கும் அளவு கடந்த வலி, இச்சமூகம் கொடுக்கும் வலி என அனைத்தையும் வாசிக்கும்போதே என்னால் தாங்க முடியவில்லை. எப்படி தாங்குகிறார்களோ?

தாயுமானவனை அம்மையப்பனைப் பாடும் மாணிக்கவாசகர் எங்களைப் பாடும்போது நாங்களும் கடவுளே என்ற திருநங்கையரின் கூற்று, மாதொருபாகளை அர்த்தநாரியாய் இருக்கும் இறைவனை ஏற்கும் இச்சமூகத்திற்குத் திருநங்கையர்களை ஏற்க முடியவில்லையே என்ற கேள்வியை எழுப்பிச் சமூகத்தின் மனசாட்சியைக் குத்திக் கிழிக்கிறது.

இறுதியாக உள்ளிருக்கும் நிறைவேறாத ஆசைகளுடன் வாழும் நாம் அனைவரும் திருநங்கையரே எனப் பதிவுசெய்கிறார்.

ஆண்மை திரிந்த பெண்மை கிளவி எனத் தொல்காப்பியரின் இலக்கணத்தில் இடம்பெறும் திருநங்கையர்களை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாரா? என நம்மைச் சிந்திக்கவைக்கும் வலி அறுப்பை வாசிபுயங்கள். வழக்கமான சித்தாந்தங்களை மாற்றுங்கள். மாற்றத்தோடு திருநங்கைச் சமூகத்தை அப்படியே அவர்களாகவே அன்பு செய்யுங்கள். பிரித்திகா யாசினியாய் கிரேஸ்பானுவாய் நேகாவாய் இன்னும் பலர் அடையாளப்பட சாதனை செய்ய வழிகொடுங்கள், வாழ விடுங்கள்.

செல்வ ராஜ்(சூர்யமித்திரன்)

ஓவியம் : அழ.ரஜினிகாந்தன்

ஓடும் மூக்கு

மூக்கு ஓடுமா? காது நடக்குமா? இப்படியெல்லாம் சிந்திப்பது மனித மனத்தின் அசுர சிந்தனை. முதுமையின் முணுமுணுப்பு ஆகவும் இருக்கலாம். சப்பை மூக்கு - கூர்நாசி. நாசி அழகான பெயர். நாசியின் பெயரை நாசினியோடு சேர்த்தல் கூடாது. நாசினி - கொல்லி எனும் அர்த்தத்தைத் தரும். நாசி இரண்டு முகத்துவாரங்களின் மேட்டுப்பகுதி. கன்னத்தைக் கிள்ளுவது மாதிரி மூக்கைக் கிள்ளமுடியாது.

மனித முகத்துக்கு அழகிய மூக்கு அவசியம். எனது சிறுவயதில் உள்ளடங்கிய மூக்குடன் பள்ளிக்கு வந்த சிறுமியை நாங்கள் சப்பை மூக்கி என்போம். அந்தப் பெண்ணால் கடைசிவரை மூக்கும் குத்திக்க முடியல மூக்குத்தியும் போட முடியல... சட்டெனக் கோபம் பம்மிவரும் அவளுக்கு. எங்களை அடிக்கவருவாள். பாவம் அதனால் கல்யாணமே ஆகவில்லை. இப்போது என்றால் மூக்குக்குப் பிளாஸ்டிக் சர்ஜரி பண்ணி மெருகூட்டிவிடுவார்கள்.

மூக்கு சுவாசிப்பதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. பொடிப்பழக்கம் உள்ளவர்களுக்கு நல்ல ஹீக்காபைப் ஆகவும் மிளர்கிறது. ஒருநாள் என் நண்பர் சேஷன், 'செல்வா.. நாசிசேஷன் தெரியுமா?' என்றார்.

'அல்சேஷன், ஆதிசேஷன் தெரியும்.'

'என்ன கிண்டலா? அதென்ன மணிக்கட்டில்?' நான் தூவியதைப் பார்த்துவிட்டார்.

'மூக்கு அவ்வளவு சாதாரணம் இல்லேப்பா. மூக்கடைத்தாற்போல அண்ணா பேசினார். மக்களை வசீகரித்தார். கொஞ்ச தமிழில், அடுக்கு மொழியில் மேடைப் பேச்சு போய்க்கொண்டிருக்கும். அவரது ஒரு கை இடுப்பை நோக்கிப் போகும். நீ இப்ப என்னைப் பார்த்தது மாதிரி மக்கள் ஹோவென்று கூச்சலிடுவர். மணிக்கட்டில் பரவிய மகரந்தத்தூள் அவர் நாசியில் ஏறிவிடும். அப்போது அவர் சொல்வார். நான் பொடி வைத்துப் பேசவில்லை,

பொடிபோட்டுத்தான் பேசுகிறேன் என்பார். சிறுவயதில்.. அதைப் பார்த்து பார்த்து எனக்கும்... அவர் பொடி போட்டுப் பேசினார். நான் சொல்லி முடிச்சுடறேன்.

மூக்கு பேச்சு செயல்பாட்டில் ஈடுபட்டுள்ளது. நாசி உயிரெழுத்துக்கள் மற்றும் நாசி மெய்யெழுத்துக்கள் நாசிசேஷன் செயல்பாட்டில் உருவாகுதுன்னு கூகுள்லே வாசிச்சேன்.. சேஷி.. உங்ககிட்ட ஒரு புதிய விஷயம் தெரிஞ்சுக்கிட்டேன். அது என்னவோ மூக்கு என்றதும் எங்கப்பாதான் நினைவுக்கு வருவார். அவரும் பொடிபோடும் பழக்கம் உள்ளவர். அண்ணா வாங்கும் எம்.எஸ். சண்முகம் பட்டணம் பொடிக் கடையில்தான் எங்க அப்பா என்னை வாங்கி வரச்சொல்லுவார். பத்து வயசுலே அந்தக் கடையில்தான் முதன்முதலாக அண்ணாவைப் பார்த்தேன். இடது கையில் மான்மார்க் பெரிய குடையும் வலது கையில் பொடி டப்பா வாங்கியதும் (தந்தத்தாலான பெட்டி). சப்பையாகச் சின்னதான உருவில் இருக்கும். டப்பா மூடி திறந்து இடது கை மணிக்கட்டின் மேல் ஒரு சிட்டிகை தூவி சர்..ரென்று மூக்கில் வைத்து இழுப்பார். ஒருவிதக் கிறக்கம் கண்ணில் வரும். அப்போதே கண்ணீரும் பெருக்கெடுக்கும்.

இதை ஏன் மூக்குக்குள் திணிக்கிறார்கள்? அது பண்ணும் மாயம் என்ன? இப்படியெல்லாம் கேள்விகளைக் கேட்பேன். பதில் கிடைக்காது. கருப்புப்பொடி - வெள்ளைப்பொடி என்று இரண்டு ரகம்..

‘சீக்கிரமா சொல்ல வந்ததைச் சொல்லி முடி. நான் என் மகளோட வீட்டுக்குக் கெளம்பணும்.’

சேஷன் அவசரப்படுத்தினார்.

‘வெள்ளைப்பொடி விலை அதிகம். அஞ்சு காசுக்குப் பத்துக் கரண்டி (1 மில்லி குழி உள்ளது). வெள்ளைப்பொடியில் நெய் வாசம் இருக்கும். கருப்புப்பொடி மைல்ட் ஆக இருக்கும். காய்ந்த வாழை மட்டைகளை மூன்றுக்கு ரெண்டு இன்ச் சைசில் கட் செய்து வைத்திருப்பார்கள். பொடியை அதில் இட்டு நாரில் கட்டித்தருவார்கள்.’

‘ம்.. அப்புறம்?’

‘பட்டுத்தறியில் உட்கார்ந்து சேலை நெய்துகொண்டிருப்பார், என்னை எதிர்பார்த்து. காலியான தகரப்பொடி டப்பாவைச் சேலை சுற்றிய தறிப் பனைமர ஓரமாகத் தட்டி ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் தூளை மூக்கில் இழுத்துக்கொண்டிருப்பார்.’

நான் வாங்கித் தந்ததும் அவர் முகத்தில் பூரிப்பு பொங்கிவரும். விரல்களின் இடையில் புது வெள்ளைப்பொடித்தூள் சிக்கி.. மூக்குக்குள் லோட் செய்வது பார்க்க மிக ஆசையாயிருக்கும். தும்மலும், சிறு தலையாட்டலும் மூளையில் தெறித்த புதுப் பொடி வாசம் பிரதிபலிக்கும். கர்நாடக சங்கீதம் ஊற்றெடுக்கும். எதுவோ வசப்பட்டது போல முகம் பிரகாசிக்கும். எல்லாம் பொடி செய்யும் மாயம். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஒழுகும் மூக்கை சிவாஜி கணேசன் கணக்காய்ச் சிர்சிர் என்று சிந்த.. தறியின் கால்படும் குழி முழுவதும் இடதுகை உதறும் சளித்துணுக்குகளால் கேவலப்படும்.’

‘சரி சரி, இப்போ எதுக்கு மூக்கு பற்றிக் கதை வந்தது?’ சேஷன் ஆவலுடன் கேட்க, ‘ஓடும் மூக்கு கேள்விப்பட்டிருக்கியா? ரன்னி நோஸ்..’ என்றேன் திருத்தமாக.

‘ரன்னி நோஸ் அல்லது ரன்னிங் நோஸ்..?’ என்று சந்தேகம் தொனிக்க சேஷன் வினவ..

‘அதைவிடு சேஷி மூக்குக்கண்ணாடி சரியா? மூக்கண்ணாடி சரியா?’ என்று எனது அப்போதைய தேவைப்படும் விளக்கம் கேட்டேன்.

அவருக்கு இதில் பதில் சொல்ல நாட்டம் இல்லாததால், ‘நான் கிளம்பறேன். என்னை நீ சீண்டிப்பார்க்கிறது தெரியுது..’ என்று ஓட ஆரம்பித்துவிட்டார்.

நான் உங்களுக்குத் தொடர ஆரம்பிக்கிறேன்.

செல்வம் எனது பெயர். ஒரு கம்பெனியில் நானும் சேஷனும் பணிசெய்து ஓய்வுபெற்றவர்கள். பக்கத்துப் பக்கத்து வீடு. அவருக்கும் எனக்கும் துணை ஒத்தாசை நாங்களே. இருவரும் வயது 70ஐத்

தொட்டுவிட்டோம். எங்கள் இல்லத்தரசிகள் சொர்க்கம் போய்விட்டார்கள். அவருடைய மகள் வீட்டில் ஒரு மாதம் மகன் வீட்டில் மறு மாதம் என நாள் கழிப்பார். எனக்கு யாருமில்லை.

என் அப்பாவை எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். அவர் அகன்ற நெற்றியுடன் காதுகளில் சட்டங்கள் இல்லாததால் கயிறு கட்டிய கண்ணாடி அணிந்து இருப்பார். இடுப்பில் கருப்பு அரைஞாண் கயிற்றில் அழுக்குக் கோவணம் கட்டிக்கொண்டிருப்பார். மார்பு மேலே எந்தத் துணியும் இல்லாமல் இருப்பார். பட்டு இழை சரிபார்த்துத் தெற்றுவிழாத சேலை நெய்ய வெகு பிரயாசைப்படுவார்.

ஒருதடவை பட்டு நூல் அறுந்த இழையைச் சரிசெய்ய பாவோடும் பக்கம் நுழைந்து நிமிரும்போது கண்ணாடி கீழே விழ பிரேமை மிதித்து வெளியே வர நேரிட்டது. கண்ணாடி பிரேம் மாற்ற அவருக்குப் பணம் இல்லை.

நாங்கள் பதினோரு பேர்கள். பெரிய குடும்பம். அவரது சம்பாத்தியம் மட்டும்தான். கண்ணாடி என்றதும் நினைவுக்கு வருகிறது.. அதற்கு ஏன் கண்கண்ணாடி எனச் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறார்கள். மூக்கண்ணாடி - மூக்குக்கண்ணாடி பெயர்ச்சொல் பற்றி நானும் தெரிந்துகொள்ளக் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கேன்.

இன்னொரு நண்பன் முரளி இன்று வந்து அது பற்றிச் சொல்வதாகச் சென்றுள்ளார். அநேகமாக வரும் நேரம் இது. கையில் இனிப்புப்பெட்டியுடன் வந்தேவிட்டார். இன்னொரு நண்பர். அவருக்கு எல்லா வசதிகளும் சொந்தபந்தங்களும் கடவுளின் ஆசீர்வாதமும் கிடைக்கப் பெற்றவர். எப்போதும் ஜாலிமூட்.

முரளியும் எங்கள் கம்பெனியில் சீனியராக வேலை பார்த்தவர். நாங்கள் மூவரும் அப்போது போட்ட ஹவுசிங் போர்டு மனைப்பிரிவில் பக்கத்துப் பக்கத்து மனை வாங்கி வீடு கட்டிக்கொண்டவர்கள். 'நண்பா.. சமுசா எடுத்துக்கோ..' என்றார்.

முரளி பிரித்த பாக்ஸில் ஸ்விட்,

சமோசா, பால்கோவா வாசம் பரவி மூக்கின் துவாரங்களில் நுழைந்து ஆசையூட்டியது. ஒன்று எடுத்துக் கடித்துக்கொண்டே சமோசா மாவு அடுக்கம் மூடிய பால்கோவா பூரணத்தைச் சுவைத்துக்கொண்டே 'என்ன முரளி சார் இன்னைக்காவது தெளிவுரை கிடைக்குமா?' என்றேன்.

'ம்ம். கண்டிப்பாக. அதற்கு முன்னால் ஒரு கேள்வி. இந்தச் சந்தேகம் உனக்கு ஏன் வருது?'

'நல்லாக் கேட்டீங்க. நான் இடது கண் கேடராக்ட் பண்ணிக்கொண்டது உனக்குத் தெரியும். கொஞ்சம் காஸ்ட்லியா ஃபாரின் லென்ஸ் வச்சுக்கிட்டேன். கண்ணாடியும் - அது கண்ணாடினே வருது. மூக்குக் கண்ணாடியும் அஞ்சாயிரம் ரூபாய்க்கு ஆர்டர் பண்ணி முந்தாநாள் வந்தது. பார்சலைப் பிரித்தேன். எனது அப்பா நினைவுக்கு வந்தார். என் பேச்சு என் தந்தையின் பழைய நினைவுகளில் புதைந்தது. அந்தக் காலத்தில் அவர் வாங்கிய தடிமனான ஃப்ரேம் போட்ட புதிய கண்ணாடி. அரக்கு நிறம் ஓடிய வெளிர்நிறப் பச்சை பதிந்த சிறு சிறு கோடுகளில் சிறப்பாக இருந்தது. என் தந்தைக்கு மகிழ்ச்சி தாங்கமுடியல. பட்டுத்தறியில் அவர் சேலை நெய்யும்போது எனது பள்ளி நேரம் போக என்னைப் பட்டுநூல் குழல் சுமக்கும் நாடாவால், வாட்டு போடவைப்பார். (குழல் அப்போதெல்லாம் ஒருபக்க டிசைன் பார்டர் கோர்வை பட்டுச்சேலை ரகம். இரண்டு நெசவுக் கலைஞர்கள் தேவைப்படும்).

செல்வம்.. நல்லா கிளியராத் தெரியுது. அறுந்துபோன இழையை எடுத்துவந்து அளவுகோல்களில் உள்நுழைத்து அச்சுபக்கம் வரை நாக்கு எச்சில் தடவி நுமுட்டிவிடும் வரைகவனம் செலுத்த புதுக்கண்ணாடி மிகவும் துணையாக இருக்குது. நானும் அசதியால், கண்கள் செருக, வாட்டு தவறாகிவிடும் அந்த நாடாவின் கூர்மை சேலை வாய்த்திறப்பில் போகாமல் போவதாக நினைத்துத் தள்ளிவிடுவேன்.

நங்கென்று தலையில் குட்டு விழுந்து கண்களில் பூச்சி பறக்க, அம்மா - என்பேன். நாடா அவரது தொப்பையில் நாற்கோணப் பனை மரத்து ஏற்கெனவே நெய்த சேலையில்

உரசிக் கீழே புனிக்குழிக்குள் வலதுகால்பட்டு சளித்துணுக்குகளில் நனையும். உடன் எழுந்து, நாடாவை ஒரு கையாலும் அழுதுகொண்டே தலைவலிக்குமிடத்தை மறு கையாலும் தடவிப்பார்ப்பேன். சிலநேரம் நாடாவில் அடித்து, ஒழுகிய ரத்தத்திட்டுக்களையும் பார்த்ததுண்டு. அவ்வளவு ஆவேசம் வரும் அவருக்கு.

எனது புதிய கண்ணாடியைக் கையில் எடுத்துத் தடவிப் பார்த்துக்கொள்கிறேன். போட்டும் பார்க்கிறேன். இடது கண் பார்வை ஆயிரம் ஒல்டேஜ் வெளிச்சத்தைத் துப்பியும் வலது கண் பார்வை சற்றுக் குறைவாகவும் இருந்தது.. மருத்துவர் பரிந்துரைத்த கருப்புக் கண்ணாடி சற்றே ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டது.

கேள்வியின் நாயகனாக நான் டாக்டரிடம், 'சார் லென்ஸ் இருக்க மூக்கண்ணாடி போட்டாகணுமா?' என்றேன். அவர் தெளிவாகச் சொன்னார். 'இடது கண் லென்ஸ் போட்டாச்சு. வலது கண்ணுக்குப் போடும்வரை அதனோட பார்வைக்கு இதுவரை கண்ணாடிதானே உதவியது. கிட்டப்பார்வைக்கும் பொருந்துகிற லென்ஸ்தான் உங்களுக்குப் போட்டிருக்கோம். அதனாலே கண்கண்ணாடி போட்டுக்குங்க' என்றார்.

டாக்டர் கண்கண்ணாடின்னு சொன்னதும் எது சரி? என்று என் மனம் வினவிற்று.

அன்றிரவு எனது கனவில் என் தந்தை ஏகாம்பரம் வந்தார். 'ஏன்டா செல்வம், நான் உடைத்துவிட்ட புதுக் கண்ணாடியை ஃபிரேம் மாற்ற முடியாமல் கயிறு கட்டி மாட்டியிருந்தேன். என்ன இருந்தாலும் நீ கொடுத்துவச்சவன்டா..' சொல்லித் தேம்பித் தேம்பி அழறாரு.

வறுமையின் கோரதாண்டவத்தால், புரை விழுந்த கண்களுடன் ஆப்ரேஷன் பண்ணாததால் பட்டு நெசவாளியாக அவர் நீடிக்க முடியவில்லை. புரை விழுந்த கண்களையும் சீர்படுத்த முடியாமல் தடுமாறி, தனது ஐம்பத்தி மூன்று வயதில் சாப்பிட்டுப் படுத்தார். எழுந்திருக்கவேயில்லை.

அவர் இறக்கும்போது விட்டுட்டுப்போன

மூன்று பொருட்கள் *Made in England* எனப் பொறித்த ஷேவிங் ரேசர், தந்த மூக்குப்பொடி டப்பா, கயிறு கட்டிய மூக்குக்கண்ணாடி.

கண்களில் நீர் தழும்ப முரளியும் அழுதேவிட்டான். 'செல்வா.. எனக்கு நிறை வாழ்வு தந்துட்டான் இறைவன்..'

'உனக்கு வயசு முடிஞ்சுபோச்சு. ஏன் அதையெல்லாம் நினைக்கிறே..?'

அவர் உயிருடன் இருக்கும்போதே நானும் மூக்குப்பொடி போடக் கற்றுக்கொண்டேன். மனைவி வந்ததும் தள்ளிப்படு - நாற்றம் புடுங்குது என்றதால் கஷ்டப்பட்டு அதை விட்டுவிட்டேன். தற்போது, எனது தந்தை விட்டுப்போன மூக்குப்பொடி டப்பாதான் எனக்கு இப்போதைய ஆறுதல். டாக்டர் திட்டினாரு, போடக்கூடாதுன்னு சொன்னாரு. ஆனாலும் முடியல..'

கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டேன்.

'கம் டூ தி பாயிண்ட். மூக்கண்ணாடி மூக்குக்கண்ணாடி. கண்ணாடிகள் பலவிதம். காப்பு கண்ணாடி, கண்கண்ணாடிகள், வாசிப்புக் கண்ணாடிகள், ஒற்றை மூக்குக் கண்ணாடி, ஒற்றைக் கண்கண்ணாடி...'

'இத்தனை வகையா? இன்ட்ரஸ்டிங்.'

'ஆடி என்றால் ஆங்கிலத்தில் *Glass, Mirror*. பார்வைக்காக முகத்தில் அணியும் ஆடி. மூக்கண்ணாடி. கண்களுக்கான இந்த உபகரணத்தின் நடுபாகத்தைக் கீழே நழுவாதபடி மூக்கு தாங்கிப் பிடிப்பதால் மூக்குக் கண்ணாடி என்றாகி, அதுவும் நாளடைவில் மூக்கண்ணாடி என்று மருவிப் பேச்சு மொழியில் மூக்கண்ணாடி ஆகிவிட்டது.'

'ஏன் முரளி, இரண்டு வில்லைகளாகத் தாங்கும் சட்டங்களின் இரு முனைகள் காதுகளில் மாட்டப்படுவதால் ஏன் காது கண்ணாடி என்று சொல்லமாட்டேன் என்கிறோம்?'

'ஏம்பா. இது நிச்சயமா குறும்புதான்..' என்று முரளி சொல்ல இருவரும் வாய்விட்டுச் சிரித்தனர்.

ஆலம் பூவு... தாழம் பூவு..

ஓர் அம்மா ஒரு குழந்தையைத் தாலாட்டினால் அந்தக் குழந்தை தூங்கும் என்பதை முதன்முதலில் கண்டுபிடித்த தாய்தான் இன்றும் உலகமெங்கும் அழும் குழந்தைகளைத் தாலாட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள். தாலாட்டு எத்தனை மகத்துவமானது. சில பாடல்களைச் சுதியோடு பாவத்தோடு பாடினால்தான் இனிமையாக இருக்கும். ஆனால் தாலாட்டுதான் எப்படிப் பாடினாலும் இனிமையாக இருக்கும். காரணம் பாடுபவள் தாய். தாய் தாலாட்டை நாவிலிருந்து பாடுவதில்லை. இதயத்திலிருந்து பாடுகிறாள். இதயத்திலிருந்து பாடும் தாயின் பாடலில் தாய்ப்பாலின் வாசனை கலந்திருக்கிறது. தாய்ப்பாலின் வாசனையில் முள் பூவாகிறது. கல் கனியாகிறது.

காடு கரைகளில் கூலிக்கு உழைக்கும் தாய்மார்கள் மஞ்சனத்தி மரங்களிலோ கொடிக்கால் மரங்களிலோ தங்கள் குழந்தைகளைத் தொட்டில் கட்டித் தூங்கவைத்திருப்பார்கள். தோட்டக்காரன் ஒருபுறமும் அழும் குழந்தை மறுபுறமும் இருக்க, தாயின் மார்பு சுரக்கும் பால் வயலில் பொழிகிறது. அத்துவானத்தில் இருக்கும் மரங்கள் எல்லாம் ஏழை மரங்கள், கொஞ்சுண்டு நிழலைத்தான் வைத்திருக்கும். எனவே வெயிலும் குழந்தையை இளஞ்சூட்டாலே அரவணைக்கும். பள்ளிக்கூடம் போகாதவர்கள்தான் தாலாட்டை இசைத்து குழந்தைகளை உறங்கவைக்கிறார்கள். எழுத்தறியாதவளால் ஏடறியாதவளால்தான் சந்த நயத்தோடும் கற்பனை வளத்தோடும் எண்ணற்ற தாலாட்டுப் பாடல்கள் பாடப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒரு வண்ணமயமான பொருளைக் கொடுத்தால் சிரிப்பதும் அதைப் பறித்தால் அழுவதும், இனிமையான ஒரு ஒலியை எழுப்பினால் சிரிப்பதும் அதை நிறுத்தினால் அழுவதுமென எத்தனை அழகானவை குழந்தையின் அசைவுகள். அதே ஒரு குழந்தையின் பசி அழுகையை எந்த உயிரும் தாங்கிடாது. தனக்கே உணவில்லாதபோது தன் குழந்தைக்குப் பாலுக்கு என்ன செய்வாள் தாய்.

குழந்தைகளின் அழுகை ஒரு ஊரின் நுனியில் பற்றிய நெருப்பு. குழந்தையின் அழுகை ஒரு குடும்பத்தின் வறுமை நிறம். குழந்தையின் அழுகை ஒரு தாயின் வலி. குடும்பத்தில் உள்ள உறுப்பினர்கள் ஒரு குழந்தையின் மீது பரிவும் பாசமும் காட்டிக் கடந்துவிட முடியும். ஆனால் தன் குழந்தையின்

பசியைப் போக்க இயலாத தாயின் துயரம் சொல்லி மாளாது. அப்படி ஒரு தாயின் ரணத்தில் உதித்த சொற்களின் அடுக்குதான் கீழ்க்காணும் பழம் பாடல்.

“தாய்ப்பாலு கொடுத்திடவே
வாய்ப்பெனக்கும் கிடைச்சிடுமா
வாய்க்காலு தண்ணி குடிச்சா
தாய்ப்பாலும் சுரந்திடுமா
பாய் போடத் தேவையில்லே
பசி மயக்கம் தூக்கமில்லே
நாய்ப் பொழப்பு ஆச்சுதடா
நன்மகனே கண்ணுறங்கு”

பாலச்சந்தர் இயக்கத்தில் வெளிவந்து அந்த நேரத்தில் கருத்தியலாகவும் கதையாகவும் மக்கள் மனதைப் பாதித்த “தண்ணீர் தண்ணீர்” எனும் படத்தில் எம்.எஸ்.வி அவர்களின் இசையில் கவிஞர் வைரமுத்து எழுதிய,

“கண்ணான பூ மகனே
கண்ணுறங்கு சூரியனே (2)
ஆத்தா அழுத கண்ணீர்
ஆறாகப் பெருகிவந்து
தொட்டில் நனைக்கும் வரை
உன் தூக்கம் கலைக்கும் வரை
கண்ணான பூ மகனே
கண்ணுறங்கு சூரியனே”

என்கிற ஒரு தாலாட்டுதான் இதுவரை என்னைக் கரைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இதுவும் ஒரு தாயின் தீராத துயரின் கண்ணீர்த் தமிழ்தான்.

என் தாத்தா வீட்டில் மொத்தம் பத்துப் பேர். அதில் என் அம்மாதான் மூத்தவர். நெல்லை அவிழ்த்துப் பதத்தில் ஆலாட்டி அதன் பின் அதை வெயிலில் காயவைத்து அள்ளிவைத்து உரலில் உலக்கை கொண்டு குத்தித்தான் சோறு சமைப்பார். வெயிலில் நெல்லைக் காயவைக்கும்போது கழுதைகளும் கோழிகளும் அம்மாவின் உயிரைப் பாதி வாங்கிவிடும். இதற்கு நடுவில் காக்கை வேறு களம் இறங்கும். அந்த நேரத்தில் கிடையாடுகள் வராமலிருத்தல் வரம். இந்த கதாபாத்திரங்களோடு என்

தொல்லை வேறு அம்மாவுக்கு. வேப்ப மரக் கிளையில் என்னைத் தொட்டிலில் உறங்க வைத்திருப்பார். இலைகளின் அசைவை ரசித்தபடியே உறங்கிவிடும் பழக்கம் என்னுடையது. குழந்தைப் பருவத்தில் நடந்த சமாச்சாரம் எல்லாம் இவனுக்கு எப்படித் தெரியுமென்றுதானே நினைக்கிறீர்கள். இந்த வயதின் ஞாபகங்களைவிட குழந்தைப் பருவ ஞாபகங்களே எனக்கு அதிகம்.

தொட்டிலில் அழுது கண்ணீர் வழிந்து என் காதில் தேங்கியது வரை இன்னும் நினைவிருக்கிறது. நாய், கழுதை, காக்கை, கோழி, ஆடு, மாடு என அத்தனை உயிரினங்களையும் அன்போடு அழைக்கவும் ஆறுதல் சொல்லவும் என் பாமரத்தாய் வேறு வேறு சொற்களை வைத்திருந்ததைப் போல என்னைத் தூங்கவைக்கவும் வைத்திருந்தார். அந்தச் சொற்களின் அன்பில் என் கண்ணீர் உள்வாங்கி அவர் கண்களில் கசிந்தொழுகியதைக் கண்டிருக்கிறேன்.

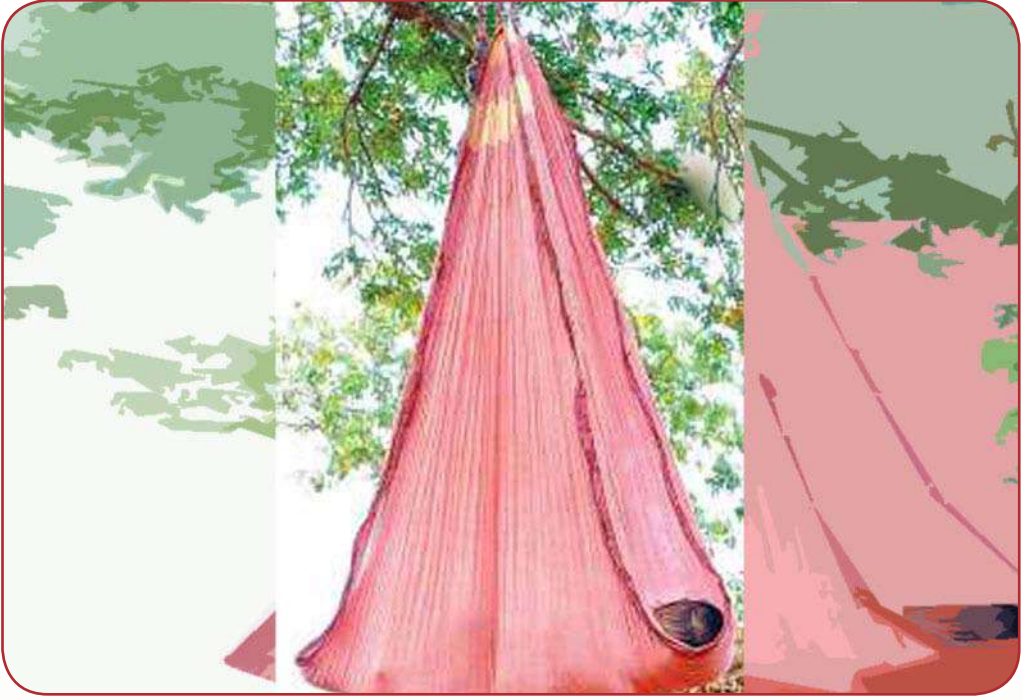
“சங்குல பால் வார்த்தா
சமத்து குறையுமுன்னு
இரும்புல பால் வார்த்தா
எழுத்து குறையுமுன்னு
வெள்ளியில பால் வார்த்தா
பாசம் குறையுமுன்னு
கையில பால் வார்த்தேன்
கண்ணே நீ தூங்கு”

எனப் பாடும் ஒரு தாயின் ஈரத்தின் முன் பெருங்கடலும் பின்தான். எத்தனை அன்பும் எத்தனை மானுடப் பிரியமும் இருந்தால் ஒரு பெண் எங்கும் கற்றுக்கொள்ளாமலேயே தாயான பின் அவள் அறிவில் தாலாட்டு முளைத்துக்கொள்கிறது.

பெண் நம்மைக் கருவில் சுமந்து பெற்றெடுக்கிறவள். பெண் நம்மை வளர்த்தெடுக்கிறவள். இதற்கெல்லாம் நாம் என்ன செய்தால் அவளுக்கு நன்றியாகும் என்பதில்தான் பெண்ணுக்கும் ஆணுக்குமான இடைவெளி இருக்கிறது. இத்தனை தியாகங்களைச் செய்யும் ஒரு பெண்ணைப் போற்ற வேண்டாம். புகழ வேண்டாம். அவள் என்ன விரும்புகிறாள் என்பதைப்

புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்ய வேண்டும். அவள் சுதந்திரமாகச் செயல்பட விரும்புகிறாள். அவளுக்கு வீட்டுக்குள்ளேயே சதா அடைபட்டுக் கிடக்கப் பிடிக்கவில்லை. அவள் ஓர் ஆணைப் போன்று தொழிற்சாலைகளில் பணிபுரியவும், பட்டாம்பூச்சி மற்றும் நிலாவோடு விளையாடவும், தனக்குப் பிடித்த ஆடையை அணிந்துகொள்ளவும் ஆவலோடு இருக்கிறாள் என்பதை அவர்கள் சொல்லி நமக்குத் தெரியவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் அவர்கள் சொல்லியும் நமக்கு சூடு சொரணை இல்லை என்பதுதான் கவலைக்குரிய விஷயம்.

தனக்கெதிராகச் செயல்படப்போகும் ஓர் ஆண் குழந்தையைக் கூட எத்தனை மென்மையாய்த் தாலாட்டுகிறாள் ஒரு தாய் என்பதைப் பழங்காலத்துத் தாலாட்டுப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் காணலாம். அழுகின்ற தன் குழந்தையிடம் “மாமன் அடிச்சானா” எனக் கேட்கும்போதுகூட தனது அடுத்தடுத்த வார்த்தைகளை அது வலிக்காமல் இருக்க “மாலையிடும் கையாலே” எனப் பாடிச் செல்கிற தாய் மனம் மல்லிகை இதழைப் போன்றேயிருக்கிறது.

ஆராரோ ஆராரோ – கண்ணே நீ

ஆராரோ ஆரிரரோ!

ஆரடித்தார் நீ அமுதாய்? கண்ணே உனை அடித்தாரைச் சொல்லி அழு!

மாமி அடித்தாளோ? - உன்னை

மல்லியப்பூச் செண்டாலே!

மாமன் அடித்தாளோ! - உன்னை

மாலையிடும் கையாலே!

அக்கா அடித்தாளோ? - உன்னை

அரளிப்பூச் செண்டாலே!

அடித்தாரைச் சொல்லியழு!

நண்பர் இயக்குநர் மீராகதிரவன் இயக்கிய “அவள் பெயர் தமிழரசி” படத்தில் நான் எழுதி வீரசங்கர் பாடிய தாலாட்டுப் பாடலின் கீழ்காணும் நான்கு வரிகள் இன்னும் என் நெஞ்சில் நிற்பவை.

“நீ மல்லாந்து தூங்குமழக எங்கண்ணே - நா மரக்கா போட்டு அளக்கணுமே

நீ குப்பறக்கத் தூங்குமழக எங்கண்ணே - நா
கூட போட்டு அளக்கணுமே”

திரைப்படத் துறையில் ஒரு கவிஞனுக்கு இது போன்ற மக்களின் பண்பாட்டைப் பதிவுசெய்கிற பாடலுக்கான சூழல் அமைவது அபூர்வம். ஆனால் எனக்கு அப்படியான சூழல் நிறையவே அமைந்திருக்கிறது. சாதியத்திற்கு எதிரான என் பதிவை இயக்குநர் பாரதிராஜாவின் “கொடிவீரன்” படத்திலேயே,

“சாதிய ஒழிங்கடா

சாஸ்திரம் கிழிங்கடா”

என எழுதும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அதே போல் என் முதல் படமான இயக்குநர் அசோக் அவர்களின் “ஆயுள் ரேகை”யிலும்,

“படியேறு படியேறு

செவ்வாயில் குடியேறு”

என எழுச்சிப்படுத்தும் வரிகளை எழுதமுடிந்தது. அதைத் தொடர்ந்து மரணம் நிகழ்ந்த வீடுகள், திருவிழா, அரசியல் சாடல் என நாட்டின் மிக முக்கியமான நிகழ்வுகளையெல்லாம் திரையில் சொல்லும் வாய்ப்பைப் பெற்றவனாக இருக்கிறேன். இதன் தொடர்ச்சியாகத்தான், இயக்குநர் சுதா கோங்குரா அவர்களின் “சூரரைப் போற்று” படத்தில்,

“கீழ் சாதி உடம்புக்குள்ள

ஒடுறது சாக்கடையா - அந்த

மேல் சாதிக்காரனுக்கு

கொம்பிருந்தா காட்டுங்கையா” எனவும்,

என். ஆர். ரகுநந்தன் இசையில் “அழகிய கண்ணே” படத்தில்,

“முட்டைக்குள்ள இருக்குறப்போ

முப்பது புக்லாமாம்

முணாப்பு படிக்கிறப்ப

பப்ளிக் எக்ஸாமாம்” என்று புதிய கல்விக் கொள்கையைக் கிழிக்கவும் முடிந்தது.

திரையில் கிடைக்கிற இதுபோன்ற ஒன்றிரண்டு முற்போக்கான பாடல்களின் மூலம் எளிய மக்களுக்கான விடுதலையைப்

பெற முடியாதென்றுதான் சினிமாவில் ஒரு பாடல் எழுதுகிற அதே வேளையில் தனியிசைப் பாடல்கள் இரண்டெழுதிவிடுகிறேன். அந்த வரிசையில் தோழர் சுகந்தி, தோழர் கரிசல் திருவுடையான் மெட்டமைத்த

“மல்லிக் கொடியே மகனே ராசா

கண்ணுறங்கு..” என்ற எனது பாடலைப் பாடியுள்ளார்.

சமீபத்தில் அண்ணன் தட்சிணாமூர்த்தி அவர்களின் தயாரிப்பில் உருவான எனது ஒரு தாலாட்டைத் தங்கை ராஜலட்சுமி செந்தில்கணேஷ் பாடியபோது பதிவுக்கூடமே உறங்கியது. அத்தனை இதமான தாலாட்டு. அந்த அழகிய இசையை வார்த்தது என் அன்பு இரட்டை இசையமைப்பாளர் எல்.வி.முத்து கணேஷ் அவர்கள்.

பல்லவி

ஆலம் பூவு தாமம் பூவு தானோ

என் கண்ணே காடோடும் மானோ (2)

நீ நானும் முத்தம்

தந்தா போதும்

ஏ ஆயுள் நூறு

தாண்டி நீளும்

நீ விரல பிடிச்சுப் போகும்போது

விடுபடத் தோணாது

நீ அழுதிடும் போதுகூட

அழகெதுவும் மாறாது

ஆரிராரிரோ ஆரிராரி ஆரிராரிரோ

ஆரிராரிரோ ஆரிராரி ஆரிராரிரோ

சரணம் - 1

ஆத்து நீரு மேல

நீந்தும் நிலவாட்டம்
சாய்ந்து தூங்குறியா
மாரில் பூவாட்டம்

ஆடி ஆவணியில்
காட்டில் ஏரோட்டம்
வீட்டில் உன்னாலே
நாளும் தேரோட்டம்

முத்தத்தக் கன்னக்குழியில்
சேத்து வைக்கிற
முல்லப்பூ தொடுத்தது போல்
சிரிச்சு நிக்கிற

கைப்பட்டா வெறகம்கூட
மொளச்சிருமே
கண்பட்டா சோகம்கூட
எளச்சிருமே

ஆரிராரிரோ ஆரிராரி ஆரிராரிரோ
ஆரிராரிரோ ஆரிராரி ஆரிராரிரோ

அள்ளித்தான் கொஞ்சவேணும்
துள்ளி வாடா நீ
அண்ணாந்து நானும் பாக்க
மேலே போடா நீ

வயித்தில நா சொமந்த
வளர்பிறையே
கையில் வச்சுக் கொஞ்சம்
கடலலையே

ஆரிராரிரோ ஆரிராரி ஆரிராரிரோ
ஆரிராரிரோ ஆரிராரி ஆரிராரிரோ

சரணம் - 2

ஓலக் காத்தாடி
நானும் ஆவேனோ
ஓம்மக் கையோட
ஓலகம் சுத்தேனோ

பாத போகாத
ஊரு போவேன்டா
வானம் கேட்டாலும்
வாங்கித் தாரேன்டா

வானவில் வண்ண மின்னல்

குறிச்சொற்கள் தொடரட்டும். நிறைய குறிச்சொற்கள் பற்றிய அறிமுகத்தினை முடிந்தளவிற்குச் செய்கிறேன்.

நம்பிக்கை (belief)

ஒரு விசயத்திற்காக மனிதன் இறக்கிறான் என்பதற்காக அந்த விசயம் உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை

– ஆஸ்கர் வைல்ட்.

நம்பிக்கை என்பது உருவாக்கப்படுவது. முற்றும் முதலான அல்லது சுயம்புவான நம்பிக்கை என்று எதுவும் இல்லை. நீங்கள்

எதை நம்புகிறீர்கள் என்பது உங்கள் வளர்கூழல் சார்ந்தது. புறவெளியை நீங்கள் புரிந்துகொள்ளும் தன்மையிலிருந்து நீங்கள் உருவாக்கிக்கொள்ளும் நம்பிக்கையின் வகை மாறுபடுகிறது.

‘நம்பிக்கைதானே வாழ்க்கை’ என்பது பொதுவான சொற்பிரயோகம். ஆனால் நம்பிக்கை என்பது என்ன என்ற கேள்விக்கு அறிவியல் பூர்வமான விளக்கங்கள் நம்மிடையே மிக மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. பொதுவாக நம்மிடையே நம்பிக்கை என்பது மதம் சார்ந்தும், கடவுள் சார்ந்தும் கட்டமைக்கப்பட்ட விசயங்களாகவே உள்ளது. இதைத் தாண்டி தனி மனித வாழ்வில் ஒருவர் மீது மற்றொருவர் வைக்கும் நம்பிக்கை, மற்றவர் தம்மைப் பற்றி உருவாக்கும் ‘கூழல்’

சார்ந்து மாறுபடுகிறது. அதாவது ஒரு மனிதர் நல்லவர் என்று எப்படி நம்புகிறோம் என்பது அந்த மனிதர் வெளிப்படையாகத் தன்னை எப்படித் தகவமைத்துக் கொள்கிறார் என்பதில் அடங்கியிருக்கிறது.

உலகில் மிக அதிக வலி தரும் உணர்வுகளில் ஒன்று நம்பிக்கை இழப்பு. 'மறுத்தளிப்பு' என்பதில் ஏற்படும் வலியளவுக்கு நம்பி ஏமாறுபவர்களுக்கு வலி உணர்வு உண்டாகிறது. எனவே நம்பிக்கை பற்றிய அடிப்படையான மற்றும் அறிவியல்பூர்வமான புரிதல் நமக்கு அவசியமாகிறது. அனுபவப்பூர்வமாக நடைமுறை சார்ந்து ஒருவர் ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் நம்பிக்கை எப்பொழுதும் ஓரளவு சீரிய நம்பிக்கையாய் இருப்பது வெளிப்படை.

அவ்வகையில் ஆதிமனிதர்கள் இயற்கையோடு இயற்கையாய்த் தம்மை உணர்ந்து, சிறுகச்சிறுக தமது அனுபவத்தின் மூலம் பல்வேறு நம்பிக்கைகளின் கூட்டை (உணவு சார்ந்து, மருத்துவம் சார்ந்து, குழந்தை வளர்ப்பு, நோய் எதிர்ப்பு சார்ந்து என...) உருவாக்கி வரலாற்றில் பல காலகட்டத்தில் அதன் தேவைகளுக்கேற்பச் சிதைந்து வளர்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். இனியும் அதன் போக்குகளில் இவ்வகையான நம்பிக்கையின் வரலாறு தொடரும்.

இவை எல்லாம் மனிதர் தமது அன்றாட அனுபவத்திலிருந்தும் உழைப்புச் செயல்பாட்டிலிருந்தும் ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை வகைகள். அவை அனைத்தும் அறிவியல் சார்ந்து மனிதகுலத்திற்கும் அதன் சீரிய வளர்ச்சிப் போக்கிற்கும் உதவியாகப் பொதுவான தளத்தில் இயக்கம் கொண்டன.

இதே வரலாற்றுப் பாதையில் இடைச்செருகலாக மனிதர் உருவாக்கிய மற்றொரு நம்பிக்கை மதம் மற்றும் கடவுள் நம்பிக்கையாகும். இவ்வகையான மத / கடவுள் நம்பிக்கை மனிதர்களிடம் ஏன் எவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டது என்பது ஒவ்வொருவருக்குமான கேள்வி. இங்கு இதை

நான் விளக்கப்போவதில்லை. கேள்வியின் பதிலைத் தெளிந்த புத்தகங்கள் மூலம் வாசித்துத் தெரிந்துகொள்வது உங்கள் கடமை.

கடவுள் மற்றும் மத நம்பிக்கை என்பது என்னைப் பொறுத்தவரை மூடநம்பிக்கை. இது சரியாதவறா என்கிற விவாதத்தை நீங்கள் உங்களுக்குள் உருவாக்கிக்கொள்ளுங்கள். பொதுவாக கடவுள் அல்லது மத நம்பிக்கைகள் எவ்வாறு மக்களிடையே உருவாக்கப்படுகின்றன என்பதற்கு நமக்குப் பல்வேறு வகையான மதபோதனைகளிலிருந்து சாட்சியங்கள் உள்ளன. சுருக்கமாக அதைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளலாம்;

முதலாவதாக மனிதர்கள் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகும்போது (இயற்கைச் சீற்றம், அயல் நாட்டுத் தாக்குதல் போன்று...) ஒரு பொதுவான பாதுகாப்பிற்காக நம்பிக்கை தேவைப்படுகிறது. அப்போது கடவுள் என்றொரு சாகசக்காரர் உருவாக்கப்படுகிறார். அவர் அனைவரையும் காப்பார் என்ற ஒரு வகையான நம்பிக்கை உருவாக்கப்படுகிறது.

இரண்டாவதாக ஏதாவது ஒன்றின் மீது ஒரு நம்பிக்கை ஏற்படுத்துவது தவிர வேறு வழியில்லை என்கிற கையறு நிலையை உருவாக்கி, எவ்வளவு துன்பம் வந்தாலும் 'நம்பிக்கையை'க் கைவிடாதீர்கள் என்றும் நல்லவை நடக்கும் என்று எப்பொழுதுமே எதிர்பாருங்கள் என்றும் தொடர்ந்து உணர்த்துவது மற்றும் கடைசியாக 'மரணம்' என்பதை ஒரு பொருளாக்கி அதன் மீதான குறிப்பிட்ட வகை ஆன்மீக அர்த்தங்களை உருவாக்குவதன் மூலம் ஏற்படுத்தப்படும் நம்பிக்கை.

எடுத்துக்காட்டாக, கிருத்துவம் பாவத்தின் சம்பளம் மரணம் என்கிறது. ஹிந்துக் கொள்கை பாவத்தின் சம்பளம் ஜனனம் என்கிறது. இது போல மரணம் புற்றிய நம்பிக்கை மதங்களுக்கு மதம் வேறுபடுகிறது.

இனி நாம் நான்கு வகையான நம்பிக்கைகள் பற்றிப் பார்க்கலாம்.

ஒன்று 'நம்பிக்கை' (Belief).

இவ்வகையானவை எளிமையான நம்பிக்கைகள். உள்ளார்ந்து ஒருவித சந்தேகம் இருந்தாலும் வெளிப்படுத்திக்கொள்ளாமல் பொதுவாக நம்பிக்கை கொள்ளும். எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு மனிதரின் தோற்றத்திலிருந்தும் நடத்தைகளிலிருந்தும் ஒருவர் உருவாக்கிக்கொள்ளும் நம்பிக்கை.

இரண்டாவது 'திடநம்பிக்கை'(faith). இது முழுவதும் சரணடைவது. பெரும்பாலும், காதலிடமும் கடவுளிடமும் இவ்வாறான திடநம்பிக்கை சாத்தியமாகும். 'நான் அவரைக் காதலிக்கிறேன்' என்பதற்கும், 'நான் அவரைக் காதலிப்பது உண்மை' என்பதற்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசத்தை உணர முயலுங்கள்.

மூன்றாவதாக உறுதிப்பாடு (Confidence). இது ஒரு மனிதரின் முன் ஆயத்த நிலையால் உருவாகும் நம்பிக்கை. 'நான் நன்றாகப் படித்திருக்கிறேன்... எனவே தேர்வில் உறுதியாக வெற்றி பெறுவேன்' என்கிற வகையான நம்பிக்கை.

நான்காவதாக, நன்நம்பிக்கை (hope). இது எதிர்பார்ப்புடன் கூடிய கற்பனையான நம்பிக்கை வகை. 'நான் இங்கே நலம்.. நீங்கள் அங்கே நலமாக இருப்பீர்கள் என்று எண்ணுகிறேன்' போன்ற நம்பிக்கைகள் இவ்வகையில் வரும்.

நம்பிக்கை என்பதன் அடிப்படையான புரிதல் உருவானபின் நாம் அடுத்துக் கவனம் செலுத்த வேண்டியது 'கருத்துத் திணிப்பு' என்கிற நிகழ்வுப்போக்கு (occurrences).

நாம் தற்போது இருப்பது விளம்பரங்களின் யுகத்தில். மனித சமுதாயத்தின் தற்கொலைச் செயல்பாடுகள் என்று நான் விளம்பர யுகத்தைப் புரிந்துகொள்கிறேன். சந்தை, லாபம் மற்றும் பெருநிறுவனங்கள் என்பவற்றை நீங்கள் எவ்வாறு அல்லது எவ்வளவு புரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதைப் பொருத்து நான் சொல்லும் இந்த விசயமும் உங்களுக்குப் புரிபடும்.

தற்கால உலகில் நீங்கள் சுய முடிவுடன் (self-conclusion) ஒரு தேர்வை (choice) உருவாக்கும்

திறனை இழந்துவிட்டீர்கள். மக்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை விளம்பரங்கள் தீர்மானிக்கின்றன. ஒரு பொருள் தமக்குத் தேவையா இல்லையா என்பதைப் பற்றிச் சிந்திப்பதை ஏறக்குறைய மக்கள் நிறுத்திவிட்டார்கள். அவர்களின் சிந்தனை எல்லாம் எந்த நிறுவனத்தின் (brand) பொருள் வாங்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றித்தான்.

நீங்கள் 'கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பகுத்தறிவு' (bounded rationality) என்பதை விரிவாகத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். இது நீங்கள் உங்களது வாழ்வில் எது மிகமிக முக்கியம் என்று கருதுகிறீர்களோ அந்தளவு அல்லது அதற்கும் மேலான அவசியம். திட நம்பிக்கை என்பது அனைத்துவகையான சிரமங்களுக்கும் தீர்வல்ல. அதே நேரம், நம்பிக்கை என்பது மொத்த முரண்பாடுகளின் முகம் (Paul Tournier) என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.

தொகுப்பாக, விக்கிபீடியா நம்பிக்கையை இவ்வாறு வரையறை செய்கிறது: நம்பிக்கை (belief) என்பது ஒரு உளவியல் சார்ந்த விடயமாகும். ஒருவர் அல்லது ஓரமைப்பு, ஒன்றின் மீது அல்லது ஒருவரின் மீது வைக்கும் மிகுந்த பற்று அல்லது கூடிய விருப்பு போன்றவற்றின் அடிப்படையில் அதனை உண்மை என நம்பும் நிலையிலேயே நம்பிக்கை மனித மனங்களில் ஏற்படுகின்றது. அது சரியானதாகவோ தவறானதாகவோ இருக்கலாம். உண்மையானதாகவோ உண்மையற்றதாகவோ கூட இருக்கலாம். ஆனால் அது அறிவியலின் அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை.

பெரும்பாலும் "நம்பிக்கை" என்பது அறிவிற்கு அப்பால் ஒருவரின் அல்லது ஒன்றின் மிகுந்த பற்றாலும் கூடிய விருப்பினாலும் ஏற்படும் உளம் சார்ந்த வெளிப்பாடாகவே இருக்கும். அதனாலேயே ஒருவர் கொண்ட நம்பிக்கையினை இன்னொருவர் அல்லது இன்னொரு அமைப்பு கேள்விக்குள்ளாக்கும்போது அதன் சரி பிழைகளை ஏற்கும் அல்லது பகுத்துப் பார்க்கும் மனநிலையை அநேகமான

மனிதர்கள் இழந்துவிடுகிறார்கள். மாறாக கேள்விக்குள்ளாக்கும் நபர் அல்லது அமைப்பின் மீது வன்மமாக எதிர்க்கும் மனநிலைக்கும் தள்ளப்பட்டுவிடுகிறார்கள்.

மனித மனங்களில் ஏற்படும் நம்பிக்கைகள் பலவாறாக இருக்கின்றன. அவை அவரவர் பிறக்கும், வளரும், வாழும் சூழல் மற்றும் சமூகச் சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்து ஏற்படுகின்றன. ஒருவர் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை இன்னொருவருக்கு மூடநம்பிக்கையாகவும், தான் நம்பும் நம்பிக்கையே உண்மையானதாகவும் நினைக்கும் அல்லது கருதும் நிலையில் மனித மனங்கள் உந்தப்படுகின்றன.

••

மரணம் (death)

மூளை என்பது கணினி போன்றது. அதன் பாகங்கள் செயலிழக்கும்போது அது வேலை செய்வதை நிறுத்திவிடும். செயலிழந்த கணினிக்கு மறுபிறப்போ அல்லது சொர்க்கமோ என்று எதுவும் கிடையாது. அவை இருட்டைப் பார்த்துப் பயப்படும் மனிதர்களுக்காகச் சொல்லப்பட்ட மாயக் கற்பனைக் கதை – ஸ்டீபன் ஹாக்கிங்ஸ்.

மரணம் பற்றிய உளவியல் மற்றும் சமூகவியல் கருத்துக்கள் பற்றி இறுதிப் பகுதியில் சொல்லியிருக்கிறேன். இங்கு நாம் மரணத்தின் அறிவியல் செயல்பாடு பற்றிச் சுருக்கமாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். மூப்பு அல்லது வேறு ஏதேனும் ஒரு காரணத்தால் நுரையீரல், இதயம் மற்றும் மூளை ஆகியவை தனது வேலையைச் சம நேரத்தில் நிறுத்திக்கொண்டால் ஏற்படும் விளைவே மரணம்.

மரணம் என்பது மருத்துவ (clinical) ரீதியிலானது. உடலில் உயிர் என ஒன்று தனியாக இல்லை. மொத்த உடலின் இயக்கமே உயிர். உயிர் என்பது ஒரு வினைச்சொல். இயக்கம் நின்றுவிட்டால் உயிர் இல்லை என்று அர்த்தம். இயக்கம் அற்றுப்போனவுடன் மரணம் தொடங்குகிறது. மரணம் என்பது விரிவாக நான்கு நிலைகள் கொண்ட ஒரு செயல். எனவே மரணம் என்பதும் ஒரு வினைச் சொல்லே.

உடல் ஒரு நிலையிலிருந்து பல்வேறு நிலைகளுக்கு (convert to various forms) மாறுபட்டுத் திரிவதை (distortion) அறிவியல் நமக்கு நிரூபித்திருக்கிறது. எனவே மரணம் என்பது முழுக்க முழுக்க ஒரு வேதியியல் (chemistry) நிகழ்வு. அதைத்தாண்டி அங்கு வேறெதுவும் நிகழ்வதில்லை.

மரணத்திற்குப் பிறகான உடல் சிதைவு (decomposition) என்பது ஒரு இயற்கை நிகழ்வாகும். தட்பவெப்பம், வெப்பநிலை, ஈரப்பதம், அமில மற்றும் ஆக்ஸிஜன் அளவுநிலை, மரணத்தின் காரணி, சில நேரங்களில் உடலின் கிடப்பு நிலை (position of body) ஆகியவற்றைப் பொருத்து உடலின் சிதைவுத் தன்மை (rate of decomposition) மாறுபடும். ஆனாலும் உடல் சிதைவு என்பது நிச்சயமாக நான்கு நிலைகளைக் கடக்கும்.

முதல் நிலை திசுக்களின் சுயசிதைவு (autolysis) என்பதாகும். நொதிச்செயலால் திசுக்களிடமிருந்து வெளியேறும் திரவம் திசுக்களையே தின்று செரிக்கும் செயல் நடைபெறுகிறது. அதாவது ரத்தவோட்டமும் ஆக்ஸிஜனின் வரவும் நின்றவுடன் அதிகப்படியான கார்பன் டை ஆக்ஸைடு உருவாகி திசுக்களில் ஒரு அமிலச் சூழலை உருவாக்குகிறது. இது திசுக்களின் தோலைச் சிதைத்து நொதி திரவம் (enzymes) வெளியேற உதவுகிறது.

வெளியேறிய நொதித் திரவம் திசுக்களை முழுவதுமாகத் தின்று செரிக்கிறது. இந்தச் செயல்பாடு இறந்த நான்கு நிமிடங்களில் தொடங்குகிறது. மெதுவாக இந்த நொதித் திரவம் தசைகளில் நிரம்பிச் சிறிதுசிறிதாக உடலை விரைப்படையச் (Rigor mortis) செய்கிறது. இறந்த இரண்டு மணி முதல் பன்னிரண்டு மணி நேரம் வரை உடலில் இந்த விரைப்புத் தன்மை நீண்டு அடுத்த பன்னிரண்டு மணி நேரம் வரை மெதுவாக விரைப்புத் தன்மை நீங்குகிறது.

இதன்பிறகு இரண்டாவது நிலையான வீங்குநிலை (bloat) தொடங்கும். இந்தநிலையில், திசுக்களிலிருந்து வெளியேறிய திரவம் தசைகளில் நிரம்பிப் பலவகையான கந்தகத் தன்மை கொண்ட வாயுக்களை உருவாக்குகிறது. இதனுடன் உடலின் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கும் பல்வேறு வகையான நுண்ணுயிர்களும் சேர்ந்து வினையாற்றுகின்றன. இதனால் உடல் உப்பி - ஏறக்குறைய இரு மடங்காக - பெருக்கி விடுகிறது. மேலும் உடலில் புழுக்கள் (maggots) உருவாகி சகிக்கவியலாத ஒருவகை நாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

இதன் பிறகு அதிசிதைவு (active decay) என்கின்ற மூன்றாவது நிலை தொடங்கும். அதிசிதைவு என்பது உடலில் உருவான வாயுக்கள் மற்றும் திரவங்கள் மூக்கு மற்றும் ஆசன துவாரங்கள் மூலம் வெளியேறி, உடல் அழுகத் (putrid) தொடங்கும் நிகழ்வாகும்.

இறுதியாக எலும்புக்கூடாதல் (skelitonization) என்னும் நான்காம் நிலை உருவாகிறது. அனைத்து வாயு திரவ நுண்ணுயிர்ச் செயல்பாடுகளும் நின்று உடல் வெறும் எலும்பு நிலையை அடைகிறது. எலும்பு புறச்சூழலுக்கு ஏற்ப மக்குவதற்கு நீண்ட காலம் எடுத்துக்கொள்கிறது. மரணத்தின் அறிவியல் நிலைகள் இவை.

மாறாக மனிதர்கள் இறந்தவுடன் எரிக்கவோ புதைக்கவோ செய்து உடலை அழிக்கிறோம். எரிப்பதிலும் புதைப்பதிலும் குறிப்பிட்ட வகை வேதியியல் மற்றும் உயிரியல் நிலைமாற்றங்கள் அடைந்து உடல் அழிகிறது அல்லது வேறுவகை வேதியியல் பொருட்களாக மாற்றமடைகிறது. ■

தட்டப்பும் கதவு

கதவைத் தட்டிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள்
தூங்கவிடாது
அம்மா வந்து கதவு தட்டுகிறார்
அப்பா வந்து கதவு தட்டுகிறார்
அக்கா வந்து கதவு தட்டுகிறார்
தம்பியும் தங்கையும் ஒன்றாய் வந்து
கதவு தட்டுகிறார்கள்
அருந்திய மதுவின் வாசம்
கதவு தாண்டி அறைக்குள் வீச
நண்பன் வந்து கதவு தட்டுகிறான்
இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்
பத்தாயிரம் ரூபாயை
கடனாக வாங்கிப்போனவன்
பணத்தோடு வந்திருப்பதாய்
கதவு தட்டுகிறான்
பால்யத்தில் ஓடி ஓடிப் பிடிக்கமுடியாத
வண்ணத்துப்பூச்சியொன்று
மலர்களின் நறுமணத்தோடு வந்து
கதவு தட்டுகிறது
பார்க்கும்போதெல்லாம்
பாசமாய்க் கொஞ்சும்
அம்மு வந்து குரைத்துக்கொண்டே
கதவு தட்டுகிறது
வெளிநாடு சென்ற தோழியொருத்தி
இரவில் பயப்படாமல் தனியாளாய் வந்து
கதவு தட்டுகிறாள்
நிறையக் காதல் விண்ணப்பங்கள்
கொடுத்தும்
நிராகரித்த காதலி வந்து
கதவு தட்டுகிறாள்
எல்லோரும் ஏதோ ஒரு பொழுதில்
தேடியலையும் கடவுள் வந்து
கதவு தட்டுகிறார்
ஒவ்வொருவர் வந்து
கதவு தட்டும்போதும்
எழுந்து கதவு திறக்க முயல்கிறேன்
முடியவில்லை
உள்தாழ்ப்பாளை நீக்கி
கதவுகளை இழுக்கிறேன்

கதவுகளை
திறக்கவே முடியவில்லை
யாராரோ வந்து
கதவு
தட்டிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள்

- செளவி

ஒரு பிடிச்சோறு வைத்தேன்
தன் இறகைப் பரிசாக
விட்டுச் சென்றது
ஏதோ ஒரு பறவை.

நேற்று வரை உயரப் பறந்த
இந்தச் சிறகுகள்
இனி பறக்கப் போவதில்லை.

நேற்று வரை உன்
அங்கமாக இருந்தவை
இன்று உதிர்ந்த சருகாக.

மையத் தண்டு கிளை நரம்புகள் என
இறகுகளுக்கு என்னவோ
இலைகளின் சாயல் இருப்பதாய்
உணர்கிறேன்.

உஊதி உஊதி உன்னை
பறக்க வைக்க
ஆசைப்படுகிறேன்
நீயோ பறந்தது போதும் என்று
தரையில் விழுகிறாய்.

என் கைகளில் மூடி
பத்திரப்படுத்தி
வைத்துக்கொள்கிறேன்
எங்கோ வானில்
பறப்பதைப் போல உணர்கிறேன்.

- செ.ரா.கிருஷ்ண குமாரி

ஆர்மேனிய மூலம் : ஹோவன்னஸ் ருமேனியன்
தமிழில் : வல்லிக்கண்ணன்
ஓவியங்கள் : அழ.ராஜினிகாந்தன்

என் நண்பன் நெஸோ

நாங்கள் ஊர்ப்பிள்ளைகள் எல்லோரும் எப்போதும் சந்தோஷமாக இருந்தோம். எங்களுக்கென்று பள்ளிக்கூடம் எதுவும் கிடையாது. படிப்பதற்குப் பாடங்களும் இல்லை. நாங்கள் பறவைகள் மாதிரி துள்ளித் திரிந்தோம். நாள் முழுவதும் விளையாடினோம். ஆ, நாங்கள் எப்படி ஆடிக்களித்தோம்! எவ்வளவு நல்ல நண்பர்கள் நாங்கள்! நாங்கள் ஒருவரையொருவர் எப்படி நேசித்தோம்! எங்களுக்குப் பசி வந்தபோது நாங்கள் வீட்டுக்கு ஓடி ஒரு துண்டு ரொட்டியும், மண்பானையிலிருந்து கொஞ்சம் வெண்ணையும் எடுத்துத் தின்போம். திரும்பவும் விளையாட ஓடுவோம். அவ்வப்போது மாலை நேரங்களில் நாங்கள் வம்பு பேசவும் கதைகள் சொல்லவும் கூடுவோம்.

பையன்களில் ஒருவன் பெயர் நெஸோ. அவனுக்கு ஏகப்பட்ட கதைகளும் மோகினிக் கதைகளும் தெரியும். அவற்றுக்கு ஒரு முடிவே கிடையாது. கோடையில் நிலா நிறைந்த இரவுகளில், எங்கள் முற்றத்தில் குவிந்துகிடந்த கட்டைகள் மீது வட்டமாக அமர்ந்து, நாங்கள் நெஸோவின் முகத்தையே கிறக்கத்தோடு கவனித்துக்கொண்டிருப்போம். அவன் கூரி-பாரி பற்றியும், சொர்க்கத்தின் இனிய பறவை பற்றியும், ஒளியும் இருளும் நிறைந்த அரசுகள் பற்றியும் கதைகள் பல சொல்வான்.

‘சொல்லு, நெஸோ. இன்னுமொரு கதை சொல்லு. குருட்டு ராஜா பற்றிய கதை, கிளிக்கதை, வழக்கைத் தலையனையும் தாடியில்லாத ஆசாமியையும் பற்றிய கதை சொல்லு.’

2

ஒருநாள் எங்கள் ஊரில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் திறந்தார்கள். என் பெற்றோரும், சமார் இருபது முப்பது பெற்றோர்கள் செய்தது போலவே, என்னைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பினார்கள். படிப்புச் செலவு வருஷத்துக்கு மூன்று ரூபிள்கள். அதனால்தான் சம்பளம் கட்டமுடியாத பெற்றோர்களின் பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கப்படவில்லை. என் நண்பர்களில் ரொம்பப் பேர் - அவர்களில் நெஸோவும் ஒருவன் - பள்ளிக்கூடம் போகமுடியவில்லை.

நாங்கள் எங்கள் வாழ்விலேயே முதல்முறையாகப் பிரித்துவைக்கப்பட்டோம். பள்ளிக்கூடமும் வாத்தியாரும் தான் எங்களை அப்படி பிரித்துவைத்தார்கள். இப்போதுதான் எங்களில் சிலர் அதிக வசதி படைத்தவர்கள் என்றும், மற்றவர்கள் ஏழைகள் என்றும் நாங்கள் முதல் தடவையாக உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது. நெஸோ பூழுதியில் புரண்டவாறே 'நானும் பள்ளிக்கூடம் போக விரும்புகிறேன்' என்று அழுது புலம்பியது இப்பவும் என் செவிகளில் ஒலிக்கிறது.

அதட்டிக் கூப்பாடு போட்ட அவனுடைய தந்தையின் குரலையும் நான் இன்னும் கேட்க முடிகிறது. 'அட கடவுளே! ஏன்டா இது உனக்கு விளங்கவில்லை? என்னிடம் பணம் இல்லையே. என்னிடம் மூன்று ரூபிள்கள் இருந்தால் அதைக்கொண்டு நான் தானியம் வாங்கி, நீ பட்டினி கிடக்காதபடி காப்பாற்றுவேனே. என்னிடம் பணமே இல்லை,' என்று அவர் சொன்னார்.

பள்ளிக்கூடத்தில் சேராத நெஸோவும் என் இதர நண்பர்களும் கும்பலாக வந்து, வாசல் முன் கூடி நின்று, உள்ளே இருக்கும் எங்களை எட்டிஎட்டிப் பார்ப்பார்கள். ஆனால் வாத்தியார் அவர்களை உள்ளே விடமாட்டார். அப்பால் விரட்டுவார். இடைவேளையின்போது சேர்ந்து விளையாடுவதற்குக் கூட அவர் எங்களை அனுமதிக்க மாட்டார். பள்ளிப் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து விளையாடுவதற்குத் தகுதி கிடையாது என்று அவர் சொன்னார். என் நண்பர்கள் வெளியே போய் உட்கார்ந்திருப்பார்கள். பள்ளி முடிந்து நாங்கள் வெளியேறும்வரை காத்திருப்பார்கள். பிறகு நாங்கள் அனைவரும் ஒன்றாக வீடு திரும்புவோம்.

மெதுமெதுவாக, முதல் வருடம் பள்ளிக்கூடத்தில் எனக்குப் புதிய நண்பர்கள் கிடைத்தார்கள். வருஷ முடிவில் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்திராத நெஸோவும் என் இதர நண்பர்களும் வெளியில் எனக்காகக் காத்திருப்பதை விட்டுவிட்டார்கள்.

3

எங்கள் ஊர்ப் பள்ளியில் நான் இரண்டு வருஷங்கள் படித்தேன். அதன் பிறகு என் தந்தை என்னைப் பக்கத்து நகருக்கு இட்டுச் சென்றார். அங்கே இருந்த பெரிய பள்ளியில் என்னைச் சேர்த்துவிட்டார். இது எனக்கு ஒரு புதிய உலகமாக இருந்தது. எல்லா வீடுகளும் சிவப்புக் கூரைகள் பெற்றிருந்தன. நகர மக்கள் அனைவரும் நேர்த்தியான, தூய ஆடைகள் அணிந்திருந்தார்கள். பள்ளிக்கூடமும் பெரிதாகவும் அழகாகவும் இருந்தது. ஊர்ப் பள்ளியில் ஒரே ஒரு வாத்தியார்தான் இருந்தார். இங்கோ அநேக ஆசிரியர்கள். அவர்களில் ஒருவர் பெண். இது எனக்கு இனிமையான ஆச்சரியமாக இருந்தது.

எனது புதிய சூழ்நிலைகளுக்கும் பள்ளிக்கூடத்துக்கும் தகுந்தாற்போல, என் ஆடைகளும் ஒரு மாறுதலுக்கு உள்ளாகின. இப்போது நான் அழகிய, சுத்தமான, நகரப் பள்ளியின் சீருடை அணிந்தேன். இந்தவித மாறுதலுடன் நான் விடுமுறைக்காக எனது ஊருக்குத் திரும்பினேன். நெஸோவும் என் இதர பழைய நண்பர்களும், நான் வீட்டுக்கு வந்திருப்பதைக் கேள்விப்பட்டதும், காலையில் முதல் வேலையாக அங்கே வந்து, சுற்றி அலைந்து, உள்ளே எட்டிப் பார்க்க முயன்றார்கள். அவர்களை வரவேற்க நான் வெளியே போனேன். நாங்கள் பரஸ்பரம் என்ன பேசினோம் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் எங்களுடைய பழைய தோழமை போய்விட்டது என்பது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அவர்கள் முதல் காரியமாக எனது சீருடையைத்தான் கவனித்தார்கள். என் அத்தியாவசியமான கட்டைச் சட்டையை ஒரு தினுசாகப் பார்த்தபடி நெஸோ சொன்னான். 'உன் வாலிலிருந்து இறகுகளை அவர்கள் பிடுங்கிவிட்ட மாதிரி தோன்றுகிறது,' என்று.

எல்லோரும் சிரித்தார்கள். எனக்கு வருத்தம் ஏற்பட்டது. ஆனாலும் நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. பிறகு நெஸோ என்

சட்டைத்துணியைத் தொட்டுப் பார்த்தான். மற்றவர்களும் அப்படியே செய்தார்கள். துணியின் மென்மை பற்றி அவர்கள் அனைவரும் வியந்தார்கள். அப்போதுதான் நான் முதல்முறையாக அவர்களுடைய ஆடைகளை நன்கு கவனித்தேன். அவை அழுக்கு நிறைந்தும் கிழிந்துபோயும் இருப்பதைப் பார்த்தேன். உண்மையில், அந்த ஊர் முழுவதுமே வறுமை மிகுந்து அழுக்கு முட்டிப்போய் இருப்பதாக என் பார்வையில் பட்டது.

4

அப்புறம் இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பின்னர், என் தந்தை என்னை வேறொரு பெரிய நகரத்துக்கு அழைத்துப்போனார். மேலும் பெரிதான இன்னொரு பள்ளியில் என்னைச் சேர்த்தார். நான் அங்கிருந்து ஊர் திரும்பியபோது, எனது முன்னாள் விளையாட்டுத் தோழர்கள் என்னைக் காண வந்தார்கள். இப்போது அவர்கள் பெரியவர்களாகி இருந்தார்கள். அவர்களும் இதர குடியானவர்களைப் போல் எனக்கு வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு, அவர்களைப் போலவே மரியாதை காட்டி ஒருபுறமாக ஒதுங்கி நின்றார்கள். எங்கள் சம்பாஷணையில் ஒரே ஒரு தடவை, ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் நாங்கள் படித்த நாட்கள் எனக்கு நினைவிருக்கிறதா என்று யாரோ கேட்டபோதுதான், நெலோ பேசினான்.

‘இரவு நேரங்களில் உன் வீட்டு முற்றத்தில் மரக்கட்டைகளைச் சுற்றி நாம்

எல்லோரும் உட்கார்ந்து கதை பேசியது உனக்கு நினைவிருக்கிறதா?’ என்று அவன் கேட்டான்.

‘அதை நான் எப்படி மறக்க முடியும்! என் நினைவில் நிற்கிற மிக அருமையான விஷயங்களில் அது ஒன்று ஆயிற்றே!’

இதைக் கேட்டதும் நெலோவுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டதாக நான் நினைத்தேன். எனினும், அவன் ஒரு அந்நியனாக, தொலைவிலேயே நின்றான்.

நான் மாநகருக்குத் திரும்பவேண்டிய காலம் வந்ததும், என் தந்தை எனக்காக நெலோவின் அப்பாவிடமிருந்து ஒரு குதிரையை வாடகைக்கு அமர்த்தினார். நான் சவாரி செய்யும் குதிரையினோடு நெலோவும் செல்லவேண்டும் என்று ஏற்பாடு. நாங்கள் புறப்பட்டோம். நான் குதிரை மீது அமர்ந்தும், கிழிந்த துணிகளும் தேய்ந்து பழசாகிவிட்ட செருப்புகளும் அணிந்த நெலோ நடந்தும் பயணம் செய்கையில் எனக்கு மனவருத்தம் உண்டாயிற்று. சிறிது தூரம்தான் போயிருப்போம். நான் நடக்க விரும்புவதாகச் சொல்லிக் கீழே இறங்கினேன். நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து நடந்தோம், மாறிமாறி முறை வைத்துக் குதிரை சவாரி செய்தும் முன்னேறினோம். நெலோ சந்தோஷப்பட்டான். ஆனால் எனது நேர்மை உணர்வையும் தோழமை உணர்ச்சியையும் அவன் புரிந்துகொள்ளவில்லை. மாறாக நான் நடந்து சென்றதற்காக என்னை மடையனாகவே

அவன் கருதினான் என்பதை நான் உணர்ந்துகொண்டேன். இதனால் என் மனம் புண்பட்டது. ஆயினும் இதைவிட மோசமானது இனிமேல்தான் நடக்கவிருப்பது.

வழியில் உணவு உண்பதற்காக நாங்கள் நின்றோம். முலாம்பழத்தை நறுக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டதும் நான் எனது சின்ன கத்தியை நெலோவிடம் கொடுத்தேன். பிறகு நாங்கள் மறுபடியும் புறப்படத் தயாரானதும், கத்தி மறைந்துபோனதை நான் கவனித்தேன். அதை அவன் திருப்பித் தந்துவிட்டதாகவும், நான் கத்தியைப் பைக்குள் போட்டுக்கொண்டதாகவும் நெலோ சத்தியம் செய்தான். உண்மையில் அதை அவன் திருப்பித் தரவில்லை என்று நான் நிச்சயமாக அறிவேன். ஆயினும், என் சட்டைப்பைகளை முழுக்கச் சோதித்தேன். இறுதியில், நாங்கள் கிளம்பினோம். அவன் அந்தக் கத்தியைத் தனக்காக வைத்துக்கொண்டான் என்பது திட்டமாகப் புரிந்தது. பின்னர், மற்றவர்கள் அதை அவனிடம் கண்டதும் உண்டு. எங்கள் வழியை நாங்கள் தொடர்ந்தபோது, என் இதயம் வலித்தது. நிச்சயமாக அது எனது மறைந்துபோன கத்திக்காக அல்ல. ஆனால் நான் அனுபவித்த அதை விடப் பெரிய இழப்புக்காக. எதை என்னுடைய அறிந்துகொள்ளவில்லையோ அதற்காகத்தான் அந்த வேதனை.

நாங்கள் போய்ச்சேர வேண்டிய இடத்தை அடைந்ததும் நெலோ திரும்ப வேண்டிய நேரத்தில், குதிரைக்கு உரிய வாடகைப் பணம் போக, அவனுக்காக ஒரு சட்டைக்குத் தேவையானதுணி ஒன்றும் வாங்கி அளித்தேன். அதைப் பெற்றுக்கொண்டதும், 'என்ன, நீ எனக்கு இனாம் காசு எதுவும் தரமாட்டாயா?' என்று அவன் கேட்டான்.

நான் மிகுந்த குழப்பமடைந்தேன். அவனுக்குப் பணம் கொடுத்தேன். ஆனாலும், அதுமுதல் எனது குழந்தைப் பருவத்தையும், நாங்கள் மரக்கட்டைகள் மீது உட்கார்ந்திருக்க நெலோ கதைகள் சொல்லி மகிழ்வித்த நிலா இரவுகளையும் நான் நினைத்துக்கொள்கிற ஒவ்வொரு தடவையும் என் இதயம் வேதனையாலும் இரக்கத்தாலும் கனத்துவிடும்.

'நெலோ ஏழை... நெலோ கல்வியறிவில்லாதவன்... கிராம வாழ்வின் பயங்கர வறுமையினால் நசுக்கப்பட்டவன்

நெலோ... அவன் கல்வி கற்றிருந்தால், அவன் நல்ல முறையில் வளர்க்கப்பட்டுப் போதுமான வசதிகள் அளிக்கப்பட்டிருந்தால் என்னைவிட மிகச் சிறந்த மனிதனாக அவன் விளங்கியிருக்க முடியும்.'

இப்போது நெலோ பற்றி நான் நினைக்கிறபோது அவனை மன்னித்து, என் நோக்கில் அவனை உயர்ந்தவனாகக் காணவும், என் சிறு பிராயத்தில் முன்பு நான் அவனை நேசித்தது போல் இப்பவும் அவனிடம் அன்பு செலுத்தவும் முயல்கையில், எனக்கு நானே சொல்லிக்கொள்வது இதுதான். அமைதியான, நட்சத்திரங்கள் ஒளிர்ந்த, நிலாக் காலத்து இரவுகளில் அவன் எப்படியிருந்தானோ, அதே போல நெலோ எப்பவும் எனக்குத் தோற்றமளிக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். ஆனால், அது சாத்தியமற்றது என நான் அறிகிறேன். அப்படி அவனை நான் காண முடியாது. உடனடியாகவே மற்றொரு சித்திரம். வெட்கமானதும் துயரம் தருவதுமான ஒன்று, என் மனசில் எழுகிறது.

எனது படிப்பை முடித்து, இவ்வளவில் எனக்கு ஒரு ஸ்தானத்தை அமைத்துக்கொண்ட பிறகு, நான் மீண்டும் எனது சொந்த ஊருக்கு வந்தேன். அன்றைய தினம் ஊர் மைதானம் கும்பலும் சந்தடியும் மிகுந்து காணப்பட்டது. திடலின் நடுவே ஒரு கம்பத்தில் கட்டுண்டு நின்றான் நெலோ. அவன் தலை அவமானத்தால் தாழ்ந்திருந்தது.

திருடியதற்காக அவன் தண்டிக்கப்படுகிறான் என்று என்னிடம் சொன்னார்கள். அவனுக்காக நான் பரிந்து பேசினேன். அவன் விடுதலையானான். ஆனாலும், சுட்டெரிக்கும் வெயிலில், கம்பத்தில் கட்டுண்டு, குழறும் கும்பலிடையே அவன் தலை கவிழ, வெட்கி நிற்பதை நான் என் மனக்கண்ணில் இன்றும் காண்கிறேன்.

திருடுவதும் அதற்காகக் கசையடி பெறுவதும் எங்கள் ஊரில் சர்வ சாதாரண விஷயம்தான். ஆனால் நிலாக்கால இரவுகளில் கட்டைகளில் மீது அமர்ந்து எங்களுக்குக் கதைகள் சொன்ன சின்ன நெலோவை நான் மறக்கவே முடியாதது போலவே, இந்த நிகழ்ச்சியையும் என்னால் மறக்கவே முடியாது.

எவ்வளவு புனிதமான இனிய நெலோ – எனது சிறுபருவத் தோழன் நெலோ.

படைப்பு சங்கமம் - 2022

நூல் வெளியீடு

பரிசளிப்பு

விருதளிப்பு

15 | OCT
2022
சனிக்கிழமை

சர்.பிடடி.தியாகராயர் கலையரங்கம்,
ஜி.என்.செட்டி சாலை, தி.நகர்,
சென்னை - 600017